

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΟΣ: 11^{ον}
ΑΡΙΘ: 533



ΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό την Διευθύνσιν
Α. ΚΑΡΡΕΜ

ΣΑΡΑΦΕΥΣΗΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
Υπό την Διευθύνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΝ ΟΞΥΝΑΗΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΟΝ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ ΓΡΙΠΠΗΝ
Ζητήσατε από τον φαρμακοποιόν σας

1 KALMINE

DR. METADER

Θά έχετε άμεσα αποτελέσματα άνευ σχετιών διαταραχών.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

Γέν. Αντιπρόσωποι ΖΩΓΡ/Φ'Σ - ΒΑΛΗΣ & Σ' Κάνιγγος 10

VITANOVA
(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Αναρρωννύοντες, καχεκτικοί, εξητλημένοι κ κόπων και
καταχρήσεων και άνευ όρέξεως άτομα, μένουν κατενθουσια-
σμένα από τα θαυματουργά αποτελέσματα τοι νέου εύγευ-
στου και υπερόχου τονωτικού «Βιτανόβα».

Πωλείται εις τα Φαρμακεία
Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτική Έταιρεία Μινέρβα,
Αθήναι.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βαφταται μοναχί εας με τας νυντιές
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
και δα νινουν καινούργια μοντέρνα
και σιδεποτε δα τερβαθουν
Ουαίμα επιτυχίας κρησ άπλωα
ενατη

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικών δι Δερματικών
νοσημάτων
Μαγερ 23α Τηλ. 25532
Ιδιαίτερον ενδιαφέρον
δι' έκαστη άσθενή

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΚΗ ΠΡΩΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ



ΑΦΩΝ Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστριάς).— Τηλέφ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Καπέλλα

Ψάθες

Λέξαι

Γαρνιτούρα

Ή πλουσι

τέρα και

ραιότερα συ

λογή.



ΣΤΗ ΒΡΥΣΙ

(Σκίτσο του Κ. Γ. Γρηγορη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEON FRAPPIÉ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΑΡΣΑΣ

Ο ταγματάρχης Μιράλ, καθώς ήταν ξαπλωμένος σε μία
σαλζλόγκ, άνασηκώθηκε ξέαφνα και τσαλάκωσε την έφημερί-
δα που διάβαζε. Τά πονηρά ψιθυρίσματα και τά κρυφά γέλια
της άδελφής του κυρίας Βερνέλ και της φίλης της κυρίας Ρω-
κού, τον άπασχολούσαν και τον εμπόδιζαν νά καταλάβη τί ει-
σάζε.

—Μά δέν μου λέτε, τούς είπε νευριασμένος, τί έχετε και κυ-
ρογελάτε έτσι ;...

Η κυρία Βερνέλ, βλέποντας τό διαρεστημένο ύφος του ά-
δελφού της, δίσασε. Λιγάκι πιό νεώτερη από αυτόν, εύθυμη κι
έπιπόλαιη, τον σεβόταν ωστόσο γιά τον σοβαρό και μετρημένο
χαρακτήρα του.

Στά τελευταία μουρούρισε :

—Μιλούσαμε γιά τή δεσποινίδα Ζανέττα, τήν παιδαγωγό των
παιδιών... “Ελεγα στην κυρία Ρωκού, ότι ή Ζανέττα, άν κι έχει
σεμνό κι επιφυλακτικό παρουσιαστικό, είνε όμως κατά βάθος
πολύ ρωμαντική!...

—Είσαι εύχαριστημένη άπ' τον τρόπο, με τον όποιο έπιτηρεί
τά παιδιά σου αυτή ή δεσποινίς ; ρώτησε ζωηρά ό ταγματάρ-
χης.

—Δέν έχω κανένα παράπονο... Είνε πρώτης τάξεως κορίτσι...
—Τότε, μή σέ μέλει γιά τ' άλλα. Τά αισθήματά της ένδιαφέ-
ρουν μονάχα τήν ίδια!... τήν διέκοψε ό ταγματάρχης.

Η κυρία Βερνέλ γέλασε βιασμένα, ένώ συγχρόνως παρακο-
λουθούσε με κάποιο φόβο τό θυμωμένο κατσούφιασμα του ά-
δελφού της. Στά τελευταία δέν κρατήθηκε πειά, κι είπε :

—Παράξενος άνθρωπος είσαι, καυμένο... Δέν τολμάει κανέ-
νας ν' άστειευθή λιγάκι... Κι όμως, άν ήθελες νά με άκούσης,
θά μάθαινες ότι ή δεσποινίς αυτή, κάτω από μιά επιφάνεια πρα-
στήτος κι έγκαρτερήσεως, κρύβει τρελλό ρωμαντισμό κι όνει-
ρα άπραγματοποίητα... Φαντάσου ότι είνε έρωτευμένη με σένα!...

Ο Μιράλ κύτταξε έπιπληκτικά τήν άδελφή του, και τά είλι-
κρινή, καθαρά μάτια του άστραψαν από συγκρατημένο θυμό.
Διέκοψε έντονα :

—Ο σύζυγός σου, μικρούλα μου, σ' έχει παραχαϊδέψει με τά
πλούτη του και με τή λατρεία του... Η ρόβινη ζωή σου σ' έχει
κάνει λιγάκι άσεβή στα μυστικά δράματα των άλλων...

Η κυρία Βερνέλ όμως έννοούσε νά μήν υποχωρήση. Ξεφώνι-
σε με πεποίθησι :

—Κι αν σου τό άποδείξω ;... Θά με πής άκόμη έπιπόλαιη ;

—Ναί... Ναί... “Ε-
χομε χειροπιαστές ά-
ποδείξεις γι' αυτό τό
έρωφρενικό αισθημά
της! πρόσθεσε κι ή

κυρία Ρωκού, θέλοντας νά ύποστηρίξη κάπως τή φίλη της.
—Κι αν μου ύποσχεθής ότι δέν θά με μαλώσης, θά σου τά
πώ όλα... επανέλαβε ή κυρία Βερνέλ, κυττάζοντας τον άδελφό
της χαδιάρικα.

Ο Μιράλ σταυροκοπήθηκε. Η όμορφη άνδρική μορφή του
άρχισε τώρα νά εκφράζη μιά ζωηρή περιέργεια. Άποφασισμέ-
νος νά τά μάθη όλα, ύποσχεθηκε πώς θ' άκούση ήρεμα κι ά-
τάραχα όλες αυτές τις εκμυστηρεύσεις. Κι ή κυρία Βερνέλ,
χωρίς πολλές παρακλήσεις, άρχισε τις άποκαλύψεις της :

—Λοιπόν πού λές, άπ' όλα τά χωρατά πού έχω κάνει ως τώ-
ρα, αυτό ήταν τό πιό έξυπνο κι έπιτυχημένο... Άπ' τήν άρχή
άκόμη, άδελφέ μου, ύποψιαζόμουν τή Ζανέττα ότι σε νοστιμει-
όταν... Έπειδή όμως ήταν άπέναντί μας πάντα της πολύ έπι-
φυλακτική, νά τί σοφίστηκα χθές βράδυ, γιά νά της άποσπάσω
τό μυστικό... Μόλις πλάγιασαν τά παιδιά, εσύ, καθώς θά θυ-
μάσαι, άποτραβήχθηκες στο δωμάτιό σου... Η δεσποινίς λοιπόν
Ζανέττα, ή όποία στενοχωρείται, φαίνεται, νά κάθεται μαζί μου
στή σάλλα όταν λείπεις εσύ, μου ζήτησε τήν άδεια νά κατέβη
κάτω στον σεληνοφώτιστο κήπο, γιά νά κάνει έναν περιπατικό...

.....Μόλις λοιπόν ή Ζανέττα κατέβηκε κάτω γιά τον ρωμαν-
τικό περίπατό της, σοφιστήκαμε ή κυρία Ρωκού κι εγώ, νά
της παίξουμε ένα παιχνίδι... Τρέξαμε λοιπόν στο δωμάτιό μου,
και διάλεξα μιά άπ' τις στολές σου...

.....Ξέρεις ότι έχουμε τό ίδιο σχεδόν άνάστημα... Ντύθηκα ά-
μέσως, κι έγινε ένας νοστιμώτατος ταγματάρχης, άπαράλλα-
γτος εσύ... Γιά σκέψου, ότι ή κυρία Ρωκού μούβαλε ένα μου-
στακάκι, μαύρο και λεπτό σαν τό δικό σου!... Μά γιατί με κυ-
τάς έτσι, καυμένο ;

—Τίποτε... Τίποτε... Έξακολούθησε! άποκρίθηκε ό ταγ-
ματάρχης, συγκρατώντας με κόπο τήν άγανάκτησί του.

Η κυρία Βερνέλ καθουσασμένη, άρχισε νά καμαρώνη προ-
καταβολικά γιά τήν έπιτυχία της φάρσας της. Έξακολούθησε
λοιπόν :

—Ξεκαρδισμένες στά γέλια, σταθήκαμε μπρός στον καθρέπτη
κι άρχισα νά μιμούμαι τις κινήσεις σου και τή φωνή σου... Κι
όταν πεισθήκαμε γιά τήν τελεία έπιτυχία της μεταμφιέσεώς
μου, κατέβηκα προφυλακτικά στον κήπο, κι άρχισα νά ψάχνω
γιά τή ρωμαντική παιδαγωγό μας...

.....Τήν πέτυχα σε μιά σκοτεινή — εύτυχώς — δένδροστοι-
χία... Κατέβασα περισ-
σότερο τό πιλίκιο στα
μάτια μου, και τήν πλη-
σίασα βιαστικά, γιατί
θέλησε νά με άποφύ-
γη... Τήν έπιασα άπ' τό

χέρι, το οποίο στην αρχή δοκίμασε να αποτραβήξει, αλλά κατόπιν το άφησε μέσα στο δικό μου, ολοφάνερα συγκινημένη... Τότε ενώ χαμηλόφωνα, άρχισα να της μιλάω ευλαχικά στην αρχή, γιά το ήπην κρυφό αίσθημά μου σ' αυτήν... Σιγά-σιγά ή φωνή μου γινόταν έντονη και πιο συγκινημένη, κι' έτσι σκεπαζόταν θαυμάσια ή διαφορά του τόνου της φωνής μου και της φωνής σου!...

...Ολότελα γελασμένη ή Ζανέττα, άφινε σιγά-σιγά το κρυφό αίσθημά της να φανερώνεται... Δειλή στην αρχή, υποχωρούσε διαρκώς στο σκοτεινότερο μέρος της δενδροστοιχίας... Έπειτα όμως, ή γρήγορη άναπνοή της κι' οι έλαφροί στεναγμοί της έδειξαν πως είχε συγκινηθ ή βαθειά, απ' την έρωτική έξομολόγησή μου!...

Η κυρία Βερνέλ διέκοψε λίγο την αφήγησή της και κύτταξε με θριαμβευτικό ύφος τόν αδελφό της γιά να δ ή τί έντύπωση του προζενούσε το «έπιτυχημένο» τέχνασμά της. Βλέποντάς τον όμως σκεπτικόν κι' ατάραχον φαινόμενικά, πήρε περισσότερο θάρρος κι' έξακολούθησε:

—Στά τελευταία έγιναν πιο τολμηρή... Της έδωκα χίλιους όρκους γιά μιá αιώνια άγάπη και φίλησα με περιπάθεια το χέρι της που έτρεπε... Τότε έκείνη γοητευμένη, αλλά και βαθειά ταρκαγμένη, μου ψιθύρισε ικετευτικά:

—«Ω, κύριε ταγματάρχα, λυπηθήτε με... Μή θασανίζετε έτσι μιá φτωχή καρδούλα, ή οποία δέν έχει τίποτε να έλπιζή... Είστε τόσο ψηλότερα από μένα, ώστε σάς πρέπει άριστοκρατικές κυρίες, ζηλευτές γιά την καλλονή τους... Τί ζηλεύσατε από μιá ταπεινή δασκαλίτσα όπως εγώ;»

...Εγώ τότε, αδελφέ μου, θλέποντας την πρωτοφανή έπιτυχία της φάρσας μου, ήμουν έτοιμη να μπήξω τά γέλια... Γιά να μην προδοθώ όμως, θέλησα να της δώσω ένα φιλή και να φύγω άμέσως... Έκείνη τότε με μιá θιαλή προσπάθεια άποσπάσθηκε απ' την άγκαλιά μου και άρχισε να τρέχει μουρμουρίζοντας:

—«Ω, πρέπει να φύγω... Πρέπει να φύγω... Δέν με χωράει πια ή τόπος, μιá που τό φτωγό μουσικό μου ξεσκεπάσθηκε έτσι!...»

Η κυρία Βερνέλ άρχισε τώρα να γελάει έπιπόλαια, κυττάζοντας πότε τόν αδελφό της και πότε την κυρία Ρωκού, ή οποία γελούσε κι' αυτή. Ο Μιράλ όμως έξακολουθούσε να ναι σκεπτικός, και σε μιá στιγμή ρώτησε άποτόμως την αδελφή του:

—Λοιπόν;... Τί άπόγινε κατόπιν;...

—Τί ήθελες ν' άπογίνη;... Νά, σήμερα πρωί μου παρουσιάσθηκε σάν όσία ή δεσποινίς Ζανέττα και μου ζήτησε την άδεια να φύγη... Προφασίστηκε κάποια οικογενειακή έπείγουσα ύπόθεσή της... Έγώ όμως που ήξερα από χθές τούς κρυφούς λόγους αυτής της άπότομης άποφάσεώς της, την έδωσα μιá άδριστη όπάντησι, παρακαλώντας την να μείνη γιά λίγο καιρό άκόμη μαζί μου, έως ότου θρομέ μιá άλλη κατάλληλη παιδαγωγώ...

—Κι' έκείνη, διέκοψε θιαστικά ή ταγματάρχης.

—Παραδέχθηκε να μείνη άκόμη λίγες ήμέρες... άποκρίθηκε ή κυρία Βερνέλ, έξακολουθώντας να γελάει.

Ο Μιράλ θυβίσθηκε σε άβυσσο σκέψεων. Η ψυχή του μάτωσε γιά τόν σκληρό και χλευαστικό τρόπο με τόν όποιο μιλούσαν ή δυό έκείνες έπιπόλαιες κυρίες. Άγαθές κατά θάθος, είχαν όμως άπερίσκεπτα άποσπάσει με άπάτη ένα τρυφερό έρωτικό μουσικό από μιá άγνή και δειλή καρδούλα. Κι' αυτό τό μουσικό τώρα τό κομμάτιασαν με τά ρόδινα νύχια τους, χωρίς όϊκτο και χωρίς ευλόγεια!

Στά τελευταία σήκωσε τό κεφάλι του, χαμογελώντας παράξενα. Η κυρία Βερνέλ του έπτε:

—Ε, όμολόγησε τώρα, αδελφέ μου, ότι τό χωρατό μου πέτυχε θαυμάσια!...

—Ναι, άποκρίθηκε γελώντας εαφνικά και δυνατά ο Μιράλ. Είσα πολύ έπινοητική κι' έξυπνη, αδελφούλα μου... Όλοι μας είμαστε χωρατατζήδες στην οικογένειά μας, κι' εγώ άλλωστε δέν πηγαίνω πίσω!

—Ω, θέβασι! άποκρίθηκε ίκανοποιημένη απ' την έπιδοκιμασία, ή κυρία Βερνέλ. Πολλοί συνάδελφοί σου λένε, ότι έχεις έναν δικό σου τρόπο—σοβαρόν κι' έξυπνο—να κάνεις κι' εσύ διάφορα έπιτυχημένα άστεία και χωρατά... Τόχουμε πραγματικά στο αίμα μας ολόκληρη ή οικογένεια Μιράλ!...

—Και τώρα που είνε ή δασκαλίτσα; ρώτησε εύθυμα άκόμη ο Μιράλ. Θέλω να της κάνω κι' εγώ μερικά έπιτυχημένα χωρα-

τά, γιά να γελάσουμε... Θά τη ρωτάω με άδιαφορία ήθελε μπροστά σας—πού ήταν χθές τό θράδυ, τί έκανε, πώς τά περσας και τά λοιπά και τά λοιπά!... «Ε; Τί λέτε κι' εσείς;»

—Βέβαια!... Βέβαια!... Θά γελάσουμε με την καρδιά μας!... άποκρίθηκαν ξεκαρδιωμένες ή δυό κυρίες.

Η κυρία Βερνέλ κάλεσε τη Ζανέττα, ή όποια λίγες στιγμές άργότερα, παρουσιάζόταν δειλή και διστακτική. Ο Μιράλ, κώθηκε όρθιος κι' άνταπέδωσε τόν μουρμουριστό χαρετισμό της σταθερά και σοβαρά. Κατόπιν της έπτε:

—Θά έπιθυμούσα, δεσποινίς, να μάθω πώς τά περσαστε. Επειτα απ' τόν χθεσινό νυκτερινό περίπατό σας στόν κήπο!...

Η δυστυχισμένη Ζανέττα, ή όποια απ' την αρχή άκόμη έβουσε με μιá ζωρή συγκίνησι και ταραχή—μόλις άντίκρουσε τόν παταμάτση—έγινε κατάχλωμη. Ο ύπανιγμός του έκείνης, τόν ποίο εύρισκε κάπως σαρκαστικό, την χτύπησε κατάκαρδα και της άνέθεσε με μιá τά δάκρυα στα μάτια. Ολόκληρος ο έσθς πόνος της ζωγραφιζόταν στην έκφρασή της.

Ο Μιράλ όμως, άποφασισμένος να «θγάλη πέρα» τό χωρατό του, κύτταξε έπίμονα τά μεγάλα και τρομαγμένα μάτια κι' έξακολούθησε:

—Χθές τό θράδυ, στη δενδροστοιχία που σάς συνήτησα, έξομολογήθηκα μερικά πράγματα σε μιá στιγμή έξομολογών. Άργότερα σκέφθηκα, ότι τά λόγια μου δέν ήσαν και τόσο σωφονα με τόν σεβασμό και την έκτίμησι που σάς όφειλα... Έ-

καμα μάλιστα και μερικά κινήματα άνάξια της άντροφής μου και της ευλαβείας την όποια άξίζετε!...

Ο ταγματάρχης σταμάτησε, ή έμορφή του σοβαρή κι' άνυμναστική δέν άφινε κανέναν να μαντέψει τί πραγματικές κρυφές σκέψεις του. Η κυρία Βερνέλ άρχισε να ξεροθιάει και σκούβοντας στη φίλη της, της ψιθύρισε δυσαρεστημένη:

—Δέν τά καταφέρνει καλά ο δέσφς μου... Δέν έπρεπε ν' άρχισή... Έπρεπε να της μιλάει πιο ήκα και σιγά, σάν νάθελε τόλμη κρυφθή από έμάς... Νά, στοιχηματίσω πώς θά τά σαστίση και θά ναι νά λήσση τό άστείο!...

Σταμάτησε όμως, γιάτί ή ταγματάρχης εαφάρχιζε να λή στην έτασυγχιμένη δασκαλίτσα:

—Γιά όλους αυτούς τούς λόγους, δεσποινίς, και γιά να δώσω περισσότερο κύρος στα χθεσινά κρυφά έσθήματά μου, άποφάσισα τη στιγμή αυτή να σάς φωνάξω... Κι' έτσι, μπορώ στήν αδελφή μου και στην κυρία Ρωκούρ σάς θεβάω!...

—Μά τί έπαθες, αδελφέ μου;... Τί ζεις άσχημα τό μέρος σου... Δέν νά τάλαδες καθόλου... Τι σημαίνουν τά τά; διέκοψε άκράτητη πειά ή κυρία Βερνέλ.

—...Σάς θεβαίω λοιπόν, δεσποινίς Ζανέττα, ότι σάς αγαπώ κι' όπ έλλω να σάς κάνω γυναίκα μου! έξομολόγησε ή ταγματάρχης, μόνον σέχοντας καθόλου στη διακοπή της έκπληκτης αδελφής του.

Χωρίς κατόπιν να προσθέσει λέξη, έθγαλε απ' τό δάκτυλό του ένα πολύτιμο οικογενειακό κειμήλιο και τό πέραςσε στο τρεμάμενο λεπτό δακτυλάκι της δασκαλίτσας!

Ήταν ο άρραβών της μνητείας των...

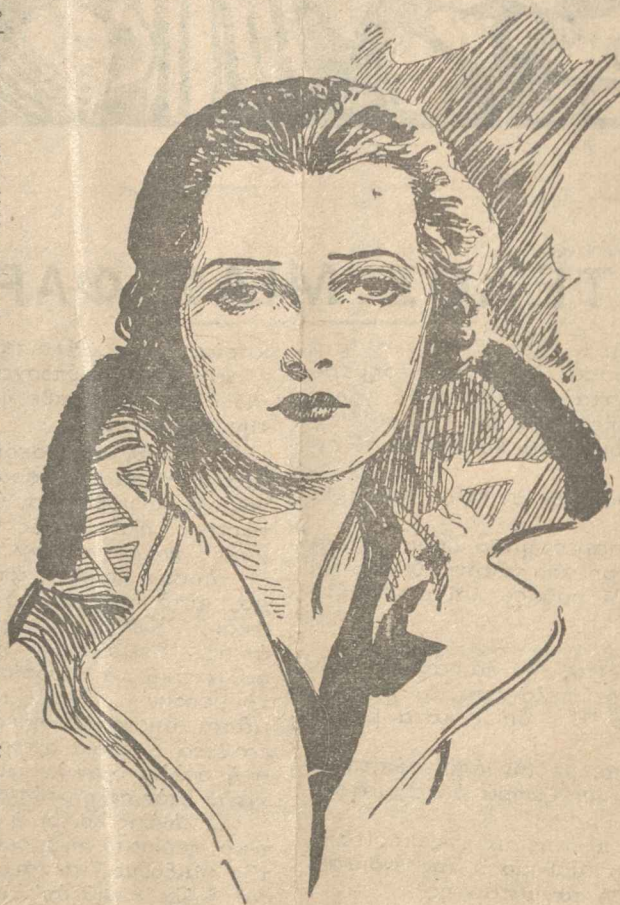
Δυό θερμά δάκρυα λατρείας κι' εύγνωμοσύνης κύλησαν στα γαλά στα μάγουλα της Ζανέττας. Οι λυγμοί την έμπόδιζαν να άρθρώση μιá λέξη και τά όχρά χεράκια της έτρεμαν, σκαρκελισμένα καθώς ήσαν τώρα, στις άνδρικές παλάμες του Μιράλ.

Η κυρία Βερνέλ κι' ή κυρία Ρωκούρ είχαν χλωμάσει έκείνες, από αγανάκτησι όμως. Βουθές, με μάτια όρθάνοστα απ' την κατάπληξι, κύτταζαν τόν ταγματάρχη, ό όποιος τόν κυττούσε τώρα έπιπληκτικά και σοβαρά.

Δέν τόλμησαν να μιλήσουν, όταν τόν είδαν να άγκαλιάζει τρυφερά την Ζανέττα, να την στηρίζη στο μπράτσο του και να θγαίνει μαζί της έξω απ' τό σαλόνι.

Κι' όταν τούς έχασαν απ' τά μάτια των, ή κυρία Βερνέλ έκρατήθηκε πειά αλλά εφώνισε στη φίλη της:

—Τί φταίω εγώ ή καύμένη, άν παλάβωσει ο αδελφός μου!



Ο βαθύς πόνος της ζωγραφιζόταν στην έκφρασή της

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΤΕΙΔΟΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε Σ.

Μία άρμονική εμφάνισι στους κοσμικούς κύκλους. Την διακρίνει πάντοτε τουαλετική έπαδειότητα εκ των πλέον θαυμαστών. Η καλλιτεχνική της κυρία άναγνωρίζεται διά την μαεστρία της σ' έναν ικανόν Βιζαντινόν διάκοσμον τών αίθουσών της, που τόν διακρίνει έξος έπηρεαστικός μυστικισμός, ό όποιος όμως έχει έπιδράσει την κομψή κυρία, όσα άφορά τό ύφος, τό όποιον είνε υπέρ τό δέν στερεότυπον διά την έποχην που ζούμε, όπου θριαμβεύει ή άστραγαλία άλλα, ή κίνηση, ή έκφρασις, που θεωρούνται και καταλογίζονται άλλως σε τήν κυρίατερα συντακτικά τύπον όμορφιάς, που θαυμάζεται σήμερα.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Έξακολουθών άι δεξιώσεις, σε μεγάλους κύκλους κεκλιμένων, και συχνά παρά ποτε. Τώρα προστέθησαν και τά γκάρντεν - πάρκ, εκ των όποίων ένα εκ των όρωστέρων ήτο παρά τή κ. και τή κ. Χριστιάνη. Έπίσης άνηγγέλλησαν παρά τή ύπουργή και τή κ. Γ. Παπαδόπουλου και παρά τή κ. και τή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, άμφότερα σ' ενήματα κύκλο κεκλιμένων.

—Μά από τίς όραιες δεξιώσεις της έποχής ήτο ή παρά τή λαίδη Μαίρη Ουάιλκερ.

—Εκτάκτως ενδιαφέρουσα ή διακόσμησης του σπιτιού. Όραιές βεντάιες, χαρακτηριστικές εμφάνισεις, φορέματα ως επί τό πλείστον έμπνευ, συμπληρωμένα με πελώριες ζωατικές ψάθινες.

—Ένα σινιόν σίτινερ - έλεγάντς της κ. Βίσεκ, με έμπρομέ μαύρο και ασπράτζ, και κατελιν μαύρη, έκτάκτως κομψή.

—Όμορφες εμφάνισεις ή κ. Διον. Λοβέρδου με έμπρομέ, ή κ. Παπαγιάννη έπίσης.

—Παρίσαντο : Όλόκληρον τό διπλωματικόν σώμα, ό κ. και ή κ. Α. Σκουτέ, ή βασιών Μάρτερε, αί δεσποινίδες Εύκλειδής, ή κ. Κ. Ήλσα, ό κ. και ή κ. Γ. Μελά, ό κ. και ή κ. Χωρέμη, ή κ. Μπότσια, ή κ. Χαλ. Καρανάου, κλπ.

—Δείξωσιν παρά τή προσθετηή και τή κ. Δελμουζίου.

—Τό οικοδόπον, όρωσάτη, έδέχετο με θαυμαστήν χάριν.

—Παρίσαντο : Ο προσθετηής της Άγγλιας κ. Ουάτερλο, ό προσθετηής της Άμερικής και ή κ. Μάκ Βή, ό προσθετηής της Τουρκίας και ή κ. Ένις Μπέν, ό προσθετηής της Γιουγκοσλαβίας και ή κ. Κόλνιτς, πολύ όμορφη, με άσπρα, ό προσθετηής της Βουλγαρίας και ή κ. Νέκωφ, ό προσθετηής της Αλγύπτου, ό έπιτετραμμένος της Τσεχο-

—Επίσης παρίσαντο ή λαίδη Μαίρη Ουάιλκερ, ό κ. και ή κ. Γ. Μαντζιάνου, ή κ. Λικ. Μαντζιάν, ή κ. Άκασια Μπότσια, ό κ. και ή κ. Α. Αλεξανδρή, φέρουσα κομμοτάτη έμπρομέ τουαλέτταν, ό κ. και ή κ. Μελανό, ό στρατηγός Δελαμαζιάν, ό κ. και ή κ. Μαυροκαλά, ό κ. και ή κ. Α. Γρίδα, ή κ. Έλένη Μπούμπουλη, ό στρατηγός και ή κ. Φραντζή, κλπ.

Η MONTAIN

—Εκτάκτως σικ ή κ. Ε. Μ. με τρυφερό μιλέ - ογιέ.

—Κομψή ή κ. Ήλσακον, τό γένος Πολίτη, με μαύρο μοντό τα-τά και καπέλλο με βέλο.

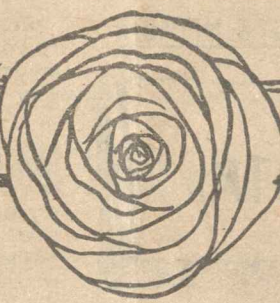
—Επίσης παρίσαντο ή λαίδη Μαίρη Ουάιλκερ, ό κ. και ή κ. Γ. Μαντζιάνου, ή κ. Λικ. Μαντζιάν, ή κ. Άκασια Μπότσια, ό κ. και ή κ. Α. Αλεξανδρή, φέρουσα κομμοτάτη έμπρομέ τουαλέτταν, ό κ. και ή κ. Μελανό, ό στρατηγός Δελαμαζιάν, ό κ. και ή κ. Μαυροκαλά, ό κ. και ή κ. Α. Γρίδα, ή κ. Έλένη Μπούμπουλη, ό στρατηγός και ή κ. Φραντζή, κλπ.

Η MONTAIN

ΓΑΜΟΙ

Εκ την έν Χαλανδρίφ οίζιαν και Διευθυντοί μας κ. Κων. Θεοφάνους έτελέσθησαν οι γάμοι της άγαπημένης του άνεμής Δίδης Π. Δοροκαφή μετά του κ. Τηλεμάχου Δ. Κουφόρλα.

Εκ τό τριασημένο ζευγάρι ή σύζυγός του περιοδικού εήχεται στην εύτυχισμένη.



Αγριολούλουδ ο.—Κάπως δύσκολο είνε ν' άποκτήση κανείς κονδυλένια δάχτυλα, άν ή φύσις δέν τόν έχει προικίσει έξαιρετικώς. Γιά να λευκάνουν και να μαλακώσουν τά χέρια σας

να χρησιμοποιήτε την έξής κρέμα:

Farine d'amandes	125 gr.
Huile d'amandes douces	50 gr.
Lanoline	50 gr.
Miel	125 gr.
Essence	

Γιά να σκληρύνουν τά νύχια σας να τά αλείφετε με τό έξής μύγμα:

Magnésie	30 gr.
Glycerine	10 gr.
Carmin	0 gr. 30

Πεταλούδα ν.—Γιά να μη σκάξη τό δέρμα σας να μεταχειρίζεσθε την κρέμα και την λωσιόν που συνιστώ στην «Πικραμένη Καρδιά», στο προηγούμενο τεύχος. Γιά να μικρύνη τό στήθος σας να άποφεύγετε τις παχυντικές τροφές, να φοράτε σουτιέν έλασμοστό και να κάνετε κάθε μέρα έντριβές, με μιá θούρτσα μουσκεμένη στο έξής μύγμα:

Eau de vie blanche	60 gr.
Eau camomille	60 gr.
Alun	15 gr.

Μετά την έντριβή θά κάνετε τοπική ψυχρολουσία. Ρουλιταμπιλά, Άλμυρόν.—Γιά την περίπτωση σας δέν μπορώ να σάς συστήσω ότι θά σάς συνιστώσα άν έθωναν τά χέρια σας π.χ., γιάτί στο πρόσωπο βρίσκονται διάφορα σπουδαία αίσθητήρια, τά όποια μπορεί να έρεθισθούν. Πάντως σάς συνιστώ να τρίβετε τακτικά τό πρόσωπό σας με χυμό λεμονιού. Καλόν έπίσης θά είνε άν μέσα στο νερό που πλένεσθε ρίχνετε και λίγο θόρακα. Άποφεύγετε να πίνετε πολλά νερά και μη φοράτε στενά κολλάρα.

Dolly, Χιον.—Γιά τούς λεκέδες του προσώπου μεταχειρίζεσθε, αλλά με προσοχή, μήπως πάει στα μάτια σας, την έξής αλοιφή:

Precipité blanc	5 gr.
Sous nitrate de bismuth	5 gr.
Vaseline	40 gr.

Κάθε θράδυ θ' αλείφετε μ' αυτή τούς λεκέδες, μόλις δέ εαφανισθούν θά πάψετε την έπάλειψιν. Γιά τις ρυτίδες του μετώπου και τών ματιών σας, σάς συνιστώ τακτική έπάλειψι κάθε θράδυ μ' ένα κρόκον αβγού, στόν όποιο θά έχετε προσθέσει μιá κουταλιά έλακόλαδο και μιá κουταλιά eau de laurier cerise. Τά άφινετε αλειμένα έτσι ως τό πρωί και τά ξεπλένετε με χλιαρό νερό. Η συνταγή του παρθενικού γάλακτος είνε ή έξής:

Τριανταφυλλόνερο	200 γρ.
Βάμμα θενζόης	15 γρ.
Γλυκερίνη	15 γρ.

Ε. Κ. Κωνσταντινούπολι. — Προτιμώτερον είνε να άπευθυνθήτε σ' ένα καλόν δερματολόγον, ό όποιος να σάς καθορίση υπευθύνως μιάν θεραπείαν. Πάντως δοκιμάστε και την έξής σκόνην, με την όποιαν πασπαλίζετε τά έξανθήματά σας. Fecule de pommes de terre

80 gr.	
Poudre d'Iris	20 gr.
Camphre pulvérisé	4 gr.
Oxyde de zinc pulvérisé	4 gr.

Ν' άποφεύγετε τά ψάρια, τά μπαχαρικά και τά ποτά και να παίρνετε από καιρού εις καιρόν ένα έλαφρό καθάρσιον. Στην αδελφή σας συνιστώ να ξεπλένη κάθε πρωί τά μάτια της μ' ένα θαμπάκι θουτηγμένο σε χλιαρό τριανταφυλλόνερο.

Μαργαρίτα ν.— Διαβάστε τί συνιστώ παραπάνω εις την Dolly.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ



Όραιότατο μοτίφ γιά κέντημα μαξιλαριού, σεμέν - ντε τάμπλ κλπ. Γίνεται με κέντημα κοφτό ή και άπλικασιόν

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΡΟΣ "ΕΓΓΕΙΝΑ" ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ



Νέα άνοιξες μ'ας περιμενε-
αν κι' ήτανε παιά χαρδιά καλ-
καρισί — άπάνω στο Μάλλε-
σι. Τό βουνό ήταν γεμάτο από
άγριοφρούδες, που τις μα-
ζεύανε οι στρατιώτες με τις
καρβάνες, και κάτω, στα ύ-
γρ' άπόσκα, άνθιζαν μενεξέ-
δες. Μά το πολέμου ή φωτιά
κι' ή κτηρινάδα της χολέρας,
δέν άφηναν νά τ'α
χαρή β'αίειά κανέναν
δ'αυτά...

Ανάθεμά την γιά
χολέρα !

Ότε νερό νά πα-
οίμε έπ'επ'επ'ε, ούτε
κορόμ'ηλα νά φάμε
γιά νά ξεδιψάσουμε ! Κι' ήσαν
άφθονα, γυαλιστά
και γελαστά και
κοκκινομάγουλα ά-
πάνω σ'ίς κορομ'η-
λίες, σάν κοριτσά-
κια, που μ'ας χαμο-
γελοῦσαν και μ'ας
προκαλοῦσαν από
ψηλά !...

Ανάθεμά την, ελτα, γιά χολέρα !...

Μέ είχε πιάσει πανικός και δέν ήξερα π'ώς νά ξεφύγω. Νά
ξεφύγω, αλλά πού νά πάω ;... Κάτω σ'όν κάμπο τό κακό έ-
δραζε και θέριζε τόν κόσμο !... Έκείνες ή πρασινογάλαξες ή
άχνες, που βλέπαμε κάθε πρωί και κάθε δειλινό από ψηλά, νο-
μίζαμε π'ώς ήσαν ή φαρμακερή άνατοχή της κακιάς άρρώ-
στειας. Πάλι καλά, που τό κακό σταμάτησε λιγάκι, έδω ά-
πάνω σ'τά βουνά !...

Αλλά π'ώς μπορούσε νά τό σκεφθ'ή αυτό, όταν μάλιστα εί-
χε, σάν κι' έμένα, πάθει πανικό ;...

Γιά τούτο νόμισα π'ώς άνοιξαν οι οδ'οι και κατέβηκε
έξω ο Θεός γιά νά με σώσει, όταν ό διοικητής με κάλεσε και
μου είπε νά φύγω άμέσως γιά τήν Στρώμνιτσα, κοιτών ένα φάκελλο
μεγάλο, άπειλόντα και άκρως έμπιστευτικόν.

— Πάρε και άλογο, μου είπε, γιά νά π'ας

δ'οργηωρότερα !...

Μου φάνηκε π'ώς άστειεύονταν.

"Αλογο !...

Πού νά τό βρω τό άλογο, εκεί άπάνω !...

Όπόσο, π'ώς δέν πέταξα από χαρά ! Π'ώς
δέν έκανα φτερά, π'ώς δέν βρέθηκα με ένα τή-
δημα στη Στρώμνιτσα, καθώς είχα γίνει έλα-
φρός από τη χαρά μου, δρασκελώντας όρη και
βουνά !...

Ροδόλησα σέ λίγο, χωρίς νά κιντάζω πού
πατώ, χωρίς νά βλέπω πού μονοπάτι παίρνω... Βράχια, λόχμες, βάτα,
κοτ'άνες και πέτρες, δέν μπορούσαν ν' άνακόψουν τόν κατήφορό μου.
Πηδούσα σάν κατσίκι, σκαρφάλωνα σάν άγριόγατος, έτρεχα σάν
ζαρκάκι, μη βλέποντας παρά μονάχα μιά διεύθυνση, κατά τό μέρος της
Στρώμνιτσας.



Δρασκελώντας όρη και
βουνά !...

"Ετσι έχασα τό δρόμο άπ' τη βία μου
κι' όταν έπαινε νά βραδιάσει, βρέθηκα
σέ ένα έρημο χωριό, εκεί κοντά στοῦ
βουνού τ'α κ'ράσπεδα, άπάνω σ'όν κάμπο.
Οι κάτοικοί του, Βούλγαροι, ως φαίνε-
ται, θ'α είχαν φύγει, φοβούμενοι τόν
προελαύνοντα στρατό.

Φώναξα, μήπως β'γ'ή κανένας, μά ή
σιωπή ήταν βαρειά, βαρειά και φοβιστική.
Κι' όμως, τά βόδια ήσαν ήσυχ'α μέσα
στά γεμάτα τ'α παχιά τους, ή κότες βαρει-
στημένες άπ' τό δημερινό τους τ'α πολό-
γημα, τραβιόνταν κατά τ'α κοτ'έτες τους
γιά νά κορνιάσουν, και ή γάτες, καθι-
σμένες στα κεραμίδια τών σπιτιών, με
κιντάζανε με μιά μακαρία άδιαφορία !...
Μόνο σκυλιά δέν άκουσα, μά ούτε και
είδα και κανένα...

"Οι πόρτες τών σπιτιών άλλες ήτανε κλειστές και άλλες άνοιχ-
κόμα !...

—Μή σήμαζε, σκέφτηκα, άπ' τη χο-
λέρα τούτο τό χωριό ;... Μά τότε, πού
είνε οι πεθαμένοι ;

Κιντάζοντας μέσα από τις αϋλές, είδα
σέ μιά μεριά ένα άλογο δεμένο. Ήταν σελ-
λωμένο κι' έτοιμο, σάν κάποιος νά τό είχε
ξεκαβαλλέψει, μόλις τη στιγμή αυτή.

Χτυπούσε άνυπόμονα τό πόδι του και έ-
σκαρτε τό χ'ωμα. Απ'ό ώρα
σέ ώρα νινάζονταν, σάν ν'ά-
δ'ελε νά σπάσει τό σ'οκόνι, με
τό όποιο τό είχαν δεμένο.

Φώναξα, ζήτησα τούς ά-
νθρώπους του σπιτιού, αλλά
από τά άνοιχτά παραθύρα
και τήν δ'άνοιχτη τήν πόρτα
πάλι ή σιωπή, ή έρημιά και
ή βαρειά άνιχνσία, μου ά-
πάντησαν.

—Βρέ, τίνας είναι τ' άλο-
γο, ξανάτα. Θά τό πάρω....
Φύλλο πάλι δέν κοινήθηκε,
άχνα δέν άκούστηκε.

Έβλυσα, λοιπόν, τό κα-
βάλλησα και τράβηξα, χτυ-
πώντας τό, π'ώς ένα μεγάλο
κτίριο, που λεικάζε σ'ά δυτι-
κά, μέσα στοῦ ήσυχου καλο-
καιρινού δειλινού τις γαλα-
νές τις άχνες.

Σάν έφτασα εκεί, είδα
π'ώς ήταν μοναστήρι. Χτύπη-
σα, ξαναχτύπησα, τ'ουφέκι-
σα, φώναξα, και λίγο έλειψε νά
σπάσω τήν πόρτα με τ'α
ιπ'οκ'όπανο.

—Ποιόδός είναι ; άκούστηκε τέλος από μέσα μιά β'α-
φρονή.

—"Εγώ !", άπάντησα, με πρωτοφανή έγωισμό.

—Ποιός είσαι σύ ;

—"Ελληνας στρατιώτης. Άνοιξε !...

Μιά πορτούλα άνοιξε από ψηλά και μιά μορφή έπ'οδ'αλλε, που
ταξέε καλά και άφ'ου έβριζε και μιά κατ'ά-
ρω του, μου είπε :

—Στάσου !...

Και τραβήχτηκε και πάλι μέσα.

Κατόντι, σάν ήρθε ν' άνοιξη τήν πόρτα
ξανάτε :

—Είσαι μόνος σου ;

—Καταμόναχος μου !...

—Έμπα.

—Μήπως έχετε χολέρα κι' έδω ; ήτοι
πρώτη μου ερώτηση, όταν μ'ήκα μέσα.

—Θεός φυλάξει !... Πέρασε !...

Ήταν ένα μοναστήρι "Ελλη-
νικό, παλιό Βυζαντινό, της "Α-
γίας "Ελεούσας, και έκείνος με
τήν προβατένια τη μορφή, που
άνοιξε, ήταν ό ήγούμενός του.

Δέν έπρεπε, μου είπε, άφ'ου
με ρώτησε π'ώς βρέθηκα εκεί και
πού πηγαίνω, νά σέ στείλουνε
μοναχό σου, γιατί όλα τά
βουνά έδω εινε γεμάτα από
καμνιτζήδες, που μπορούσαν
νά σέ ξεκάνουν μιά χαρά !...

Τόν ρώτησα γιά τό έρημο
χωριό.

—Οι κάτοικοι, μου άπάντησε,
θ'α β'οικωνταν άπάνω σ'όν βουνό
ή σ'όν δάσος. Τήν ήμέρα φο-
βούνταν και τραβιόνταν εκεί και
πάλι τη νύχτα κατεβαίνουν. "Ε-
χουν τραβήξει και τά σκυλιά
τους, μέσα μακριά, γιά νά μη
γανυλίζουν και δίνουνε σημάδι,
π'ώς εινε έδω κοντά χωριό, και

Τά γουρούνια σ'τά κουμάσια τους...

—Θεός φυλάξει !...

—Είπα, πού λέει μιά στιγμή ό Τραγιανός, κάτι νά π'ω έδω, κά-
ποιο βέλημα από τό γ'οίμενο !

—Μαρέ, φεύγα, τού λέω, και θ'α κολλήσουμε κι' έμεις χολέρα !...

Κοντεύαμε π'α στη Στρώμνιτσα.

Νά, άπ' έ'ω, ένα μεγάλο σπίτι, μέσα σέ πρασινάδες και νερά.

—Έδω θ'α κατοική, σκέφτηκα, ή Εδύγ'ια...

Παραστά, σ' ένα αϋλιά, ένας εϋχ'ωνος έπ'ελε κατά πανιά, έπ'ελε
και τραγουδούσε ένα τραγούδι, άργό και παραπονετικό :

Ποιός σ'τό 'πε, χαϊδεμένο μου,
δέν σ' άγαπά, καμμένο μου...

—Τι κ'ίρω εινε αυτό ; τού λέω. Στρατηγείο ;

—Ναι, μ'α λέε. Στρατηγείο της...Χολέρας !...

—Αγ'λαδ'ή ;

—Νοσοκομείο τών χολεριανών !...

Ανασ'ηλα μ' έπιασε.

—Και σ'ε, τού, εϋχ'ω-
νος, β'οικωνε νά β'όλωνε έ-
δω : τόν ρωτά.

(Τό τέλος σ'τό προσεχές)

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...

—Εϋτυχ'εις οι άνθρωποι,
διά τούς όποιους ή άπάτη έ-
ξουσία εινε ή τού ένωμοτά-
χου !...



Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

Η χολέρα !

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ



ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΗ τοῦ ἔτους 1586, ἦταν πολὺ τῆς μόδας στὸ Λονδίνο ἡ αὐλὴ τοῦ πανδοχείου «Ο Ἐρυθρὸς Ταῦρος». Τὴν εἶχε καταλάβει μὲ μικρὸ ἐνοίκιο ἕνας θιασοῦς πειναλέων φτωχοδιαβόλων, καὶ τὴν εἶχε μετατρέψει σὲ ὑπαίθριο θεατράκι. Ἡ τύχη θέλησε νὰ τοὺς εὐνοήσῃ αὐτὴ τὴ φορά, τοὺς καυμένους. Οἱ θεαταὶ, λαουτζίκος στὴν ἀρχὴ καὶ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας κατόπιν, ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν ἄνθρωποι τὶς θεατρικὲς ἐκείνες παραστάσεις, καὶ γρήγορα οἱ ἡθοποιοὶ ἐνοίωσαν τὴν ἀνακούφισι τῆς οικονομικῆς τῶν ἀνεξαρτησίας!

Μία βραδεῖα, κατὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ ἔτος 1586, ὁ θιασοῦς ἐπαίξε μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὸν «Φάουστ», ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Μάρλοου.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦταν ἐξαιρετικὴ. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ θεαταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἀπαιτητικοί. Αὐτὸ πού λέμε σήμερα «σκηνοθεσία», ἦταν ἕνα πράγμα ἐντελὸς ἄγνωστο τότε: Γιὰ τὶς ἀλλαγὲς τῆς σκηνῆς ἀρκούσε νὰ μὴ σὰν μέρος καταφανὲς μὴ πινάκιδα—ἐπάνω στὴν ὁποία γραφτόταν κατὰ τὶς περιστάσεις «Εἰδὼ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει δάσος» ἢ «Εἰδὼ ἡ σκηνὴ παριστάνει πύργο»—κι' ὅλα ἦσαν ἐν τάξει!

Σημειώστε ἐπίσης, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀγγλία τὰ γυναῖκες πρὸς πρόσωπα τὰ ἐπαίξαν ἀγένειοι κι' ἀμούστακοι νεανίσκοι!...

Ἀς ξαναρθοῦμε ὅμως στὴ διήγησί μας: Εἴπαμε λοιπόν, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦταν ἐξαιρετικὴ, κι' ὅταν ἐπεσε ἡ αὐλαία ἀκούστηκαν παρατεταμένα καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκ μέρους τῶν ἐνθουσιασμένων θεατῶν.

Ἡ αὐλὴ εἶχε πειὰ ἐρημωθῇ, γιὰ τὴν ὁλοὶ οἱ θεαταὶ τράπηξαν γιὰ τὰ σπῆναι τοὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως. Ὡστόσο ὁ πανδοχεύς, ὁ ὁποῖος ἐπιστατοῦσε τὴν τακτοποίηση τῶν καθισμάτων, ξεχώρισε κάποιον νεαρὸ θεατὴ νὰ κάθεται ἀκόμη στὴ θέσι του, συλλογισμένος κι' ἀκίνητος.

Στὴν ἀρχὴ τὸν νόμισε γιὰ κανέναν ὑποπτό, ὁ ὁποῖος περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ κλέψῃ ἴσως κάτι. Ἀλλάξε ὅμως ἀμέσως γνώμη, μὲν εἶδε τὴν ὁμορφὴν καὶ ἔξυπνη μορφή του νέου, ἢ ὅποια φανέρωνε παιδικὴ ἐγγενεὶα καὶ ψυχικὴ θαυόνητα. Ὡστόσο, τὸν πλησίασε καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο, λέγοντάς του:

—Μοῦ φαίνεται, παλληκάρι μου, ὅτι σοῦ ἀρέσει ὑπερβολικὰ αὐτὴ ἡ θέσις... Μήπως σκέπτεσαι νὰ τὴν νοικιάσῃς;

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ ἀφέλεια, ξυπνώντας ἀπ' τὸν ρεμβασμὸ του. Δὲν ἔχω χρήματα, δυστυχῶς, γιὰ μὴ τέτοια ἀπόλαυσι!...

—Τότε τί θέλεις πού μένεις ἐδῶ;... Πρέπει νὰ καθαρίσουμε καὶ νὰ τακτοποιήσουμε τὴν αὐλὴν...

Ὁ νέος ἀναστέναξε. Κότταξε στὰ μάτια τὸν πανδοχεά, καὶ μὲ τόνο θαδεῖας ἱκεσίας στὴ φωνή, τοῦ εἶπε:

—Συγγνώμη, κύριε... Νοιώθω ὅτι σὰς ἐμποδίζω στὴ δουλειά σας... Κάμετέ μου ὅμως τὴ χάρι καὶ παρουσιάστε με στὸν διευθυντὴ τοῦ θιάσου... Θὰ σὰς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ!...

Ὁ πανδοχεύς τοῦ «Ἐρυθροῦ Ταύρου» ἦταν ἄνθρωπος μὲ ἀγαθὴ καρδιά. Ἐνοίωσε συμπάθεια γιὰ τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ παλληκάρι καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις γι' αὐτὴν τὴν παράκλησί του, τὸν ὡδήγησε ἀμέσως ὁ ἴδιος στὸν θιασάρχην.

Ἐκεῖ, ὁ νέος εὐχαρίστησε τὸν πανδοχεά κι' ὑποκλίθηκε κατόπιν μὲ λεπτότητα, μπροστὰ στὸν θιασάρχην, ὁ ὁποῖος τὸν περιεργαζόταν ἐντωμεταξὺ προσεκτικὰ.

—Τί ζητεῖς, νέε μου; τοῦ εἶπε στὰ τελευταῖα, εὐχαριστημένος ὁλοφάνερα ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του.

—Νὰ μὲ πάρете στὸν θιασὸ σας, κύριε... ἀποκρίθηκε τολμηρὰ ὁ νέος.

—Καὶ τί ἐξείεις νὰ κάνῃς;

—Τίποτέ... Σήμερα γιὰ πρώτη φορά παρευρέθηκα σὲ θεατρικὴ παράστασι!

—Καὶ ποῦς εἶσαι; ξαναρώτησε ὁ θιασάρχης, ἐκπληκτος τώρα γιὰ τὴν εὐκρίνεια τοῦ νέου.

Ἀκολουθήσαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς καὶ διαταγῶν. Βλέποντας ὅμως ὁ νέος, ὅτι δὲν ἔρριχνον αὐλοὶ στὸ δωματίο αὐτὸ κι' ὅτι ὁ θιασάρχης τὸν κυττοῦσε μὲ βλέμμα εὐνοϊκὸ καὶ πα-

τρικὸ, πῆρε ἐπιτέλους θάρρος.

Κάθισε σὲ μὴ καρέκλα, ζητώντας γι' αὐτὸ εὐγενικὰ τὴν ἀδεια, χαμήλωσε τὸ κεφάλι σεμνὰ κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται ἐκ τῆς τῆς ἱστορίας του στὸν προσεκτικὸ θιασάρχην:

—Γεννήθηκα στὴν πόλιν Στράφορδ τῆς ἐπαρχίας Βαρθικαίρ, σὺς 23 Ἀπριλίου 1564... Ὡστε τώρα εἰμαι 22 ἔτων ἀκριβῶς.

Ὁ πατέρας μου εἶχε ἐργοστάσιο γαντιῶν, ὅταν ἐγκαταστάθηκε στὸ Στράφορδ... Σήμερα εἶνε δῆμαρχος τῆς πόλεως αὐτῆς ἐδῶ καὶ δεκάξη χρόνια συνεχῶς... Ὡστε, καθὼς βλέπετε, δὲν εἰμαι εὐπατρίδης ἀνήκω τουλάχιστον σὲ καλὴ οἰκγένεια...

Ὁ θιασάρχης κούνησε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικὰ, κι' ὁ νεαρός μας ἐξακολούθησε πρὸς θαρρετὸς τώρα:

—Ὡστόσο ἦταν τίμιος ὁ πατέρας μου καὶ πολὺ ἐλέημον στὸν φτωχόν... Γι' αὐτὸ δὲν εἶχαμε καὶ μεγάλῃ περιουσία, ὅστε νὰ σπουδάζουμε ὅλοι οἱ γιοιοὶ του... Εἰμὲθα, ξέρετε, 4 φλόρια κι' ἕνα κορίτσι...

...Ἐπειδὴ λοιπὸν ἤμουν ὁ μεγαλύτερος, ἐμένα ἔβαλε στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μᾶθος περισσότερα γράμματα... Κατόπιν, σπουδάζοντας ἐντωμεταξὺ νομικά, μπήκα στὸ γραφεῖο ἑνὸς δικηγόρου γιὰ νὰ ἐξασκοῦμαι περισσότερο...

...Ὅταν πᾶντα τὰ 17 χρόνια μου, ὁ πατέρας μου ἐπέστρεψε με ζωηρὰ, σκέφθηκε νὰ μὲ παντρεύῃ... Ἐθέλετο ὅτι δὲν εἴην καὶ τὸση κλίσι στὰ δικαστήρια, παρὰ καταγινόμενον διαρκῶς νὰ κυνηγῶ καὶ νὰ γυμνάζω γερὰκι καὶ κυνηγητικά...

...Μὲ τὴν πεποίθησι λοιπὸν, ὅτι θὰ σωφρονίζομαι, μὲ πᾶν ἦταν ἀσχημὴ κι' ὀγδὼ χρόνια μεγαλύτερῃ μου: Ἦμουν 17 χρόνων κι' ἡ γυναῖκα μου ἦταν 21!...

...Δὲν ἐρώ ποῖς ἀπ' τοὺς δύο μὴς ἐφταίγε, ἀλλὰ τὸ θέαμα ἦταν, ὅτι δὲν περνοῦσαμε θαυμαστὰ μαζύ... Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ἀπὸ ἐπὶ ἡμῶν κακοκέφαλος, ἀπόγιναι γερότερος!...

—Ὡ, διάβολε! διέκοψε ὁ θιασάρχης, φανερά συγκινημένος ἀπ' τὴν εὐκρίνεια τοῦ νέου. Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ ἀφέλεια ἐκείνος, ἀπὸ τότε τὸν ἔβλεπα μετὰ ἐνδοκροῦ καὶ δὲν παύομαι καὶ τοῦ οὐτε στὸ σπῆναι μου, οὐτε στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο... Εἶχα συνδεθῇ μὲ ἄλλους νέους τρελλοὺς ὡς ἐμένα καὶ διαρκῶς κυνηγῶσαμε παράνομα, μέσα σὲ ἐκείνη τὴν

κατὰ δάση...

...Μιὰ νύχτα κυνηγούσαμε ἐλάφια κι' ἀγριοχοῖρους στὰ δάση τοῦ λόρδου σερ Θωμᾶ Λούσου... Οἱ δασοφύλακες τοῦ ὅμοι πονηροὶ καὶ θυμωμένοι ἀπὸ ἄλλα καταρθώματα μας, μᾶς ἐπείσαν κατ' ἐξῆς καὶ μᾶς ἐπείσαν... Ἐμεῖς ὅμως εἰμαστε πέντε καὶ ἐκεῖνοι μονάχα τρεῖς καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀφώσπλισαμε καὶ τοὺς τσακίσαμε στὸ ξύλο!...

—Ὡ, διάβολε! ξαναδιέκοψε ὁ θιασάρχης μὲ μεγαλύτερο κόμα ἐνδιαφέρον. Λοιπὸν...

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀφέλεια ὁ νεαρός μας, ὁ σερ Θωμᾶς Λούσου, πανίσχυρος καθὼς ἦταν καὶ ἀγανακτισμένος γιὰ τὸ θράσος μας, ἔβαλε ὅλη τὴν ἐπιρροή του καὶ μᾶς ἐνέγγινε ἡ αὐτονομία ὁσχημα...

...Ὁ δικηγόρος—προϊστάμενός μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαποῦσε παρ' ὅλο πὺ ἀμελοῦσα τόσο τὸ γραφεῖο του, μὲ συμβούλευσε νὰ φύγω γιὰ λίγο καιρὸ ἀπ' τὸ Στράφορδ... Ἠλπίζε νὰ πρὸς τὴν ἐντωμεταξὺ μαζύ μὲ τὸν πατέρα μου, τὸν θυμὸ τοῦ παντοῦρου λόρδου...

...Ἐνῶ ὅμως συζητούσαμε αὐτὰ τὰ πράγματα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ μου, εἶδα κάτω στὴν αὐλὴ ἕνα λοχρὸ ἀπόστομα χωροφυλάκων, τὸ ὁποῖο ἐρχόταν νὰ μὲ πιάσῃ... Δίχως νὰ χάσω καιρὸ, ἀρπάξα ἕνα ραβδί καὶ μὲ τὰ λίγα χρήματα τὰ ἔβγαλα θρῆσκόντουσαν ἐπάνω μου, ἐξέφυγα ἀπὸ μὴ μικρὴ ποσότητά στοὺς πόδας τοῦ μανδρουτζίου τῆς αὐλῆς...

...Ἀπὸ καιρὸ εἶχα συνηθίσει νὰ θεωρῶ ὁλόκληρη τὴν ὁπλοῦν γιὰ τσιφλίκι μου... Δὲν μούκανε λοιπὸν καμμιὰ ἐντύπωση αὐτὴ ἡ περιπέτεια μου, ἀλλὰ πλανιόμουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Σήμερα τὸ πρῶτ ἤρθα γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου—στὸ Λονδίνο...

...Τριγύρῃς χάσκοντας στοὺς δρόμους ἀρκετὲς ὥρες... Βλέπῃς ἕνα ἔξοχα μπροστὰ στὸ πανδοχεῖο αὐτό... Εἶχα ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸ θέατρο, ἀλλὰ δὲν ἐτύχε νὰ ἴδω ποτέ μου... Ἐδῶσα λοιπὸν καὶ τὴν τελευταῖα μου δεκάρα γιὰ τὸ εἰσῆλθαι καὶ μπήκα μέσα...

...Τὴν νύχτα πῶς: Ἦμουν τόσο καταγοητευμένος, ὥστε δὲν



Ο Σαίξπηρ

ὥρα ἐπαίξαν οἱ ἡθοποιοὶ ἐγὼ εἶχα ξεχάσει ὁλότελα τὴν πείνα μου... Τώρα ὅμως πὺ ἔχει τελειώσει πειὰ ἡ παράστασις, νοιώθω ὅτι καὶ τὸ στομάχι μου καὶ ἡ τσέπη μου εἶνε ἐντελῶς ἀδεια!...

—Ὡ, διάβολε! ξεφώνισε σκεπτικὸς τώρα ὁ θιασάρχης. Λοιπὸν...

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ ἐξαφνικὴ ἀπόφασι ὁ νέος, θέλω ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρὸς νὰ κερδίζω ἐντίμα καὶ φρόνιμα τὸ ψωμί μου... Μοῖ ἀρεσε πολὺ τὸ θέατρο, κι' ἤρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ προσλάβετε στὸ θιασὸ σας... Αὐτὸ ἦταν ὄλο, κύριέ μου!...

Συγκινητὸς ἐπείσε τὸν γηραιὸ θιασάρχην, μπροστὰ στὴν εὐκρίνεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη πὺ τοῦδεῖνε ὁ νέος μας. Τοῦ εἶπε μὲ διαταγῶν:

—Μὰ, παιδάκι μου, γιὰ νὰ παρασταῖν δράματα κι' ἄλλα ἔργα, πρέπει νὰ σπουδάσῃς...

—Θὰ σπουδάσω!...

—Μὰ ἐντωμεταξὺ, πὺ δὲν θὰ μπορῇς νὰ παριστάνῃς, πὺς θὰ εἴς;

—Θὰ σὰς κάνω κάθε ἐργασία πὺ θὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ δίνετε...

—Μὰς λείπει ἕνας δεύτερος ὑποβόλεις...

—Πολὺ καλὰ, κύριε... Βασισθῇτε σὲ μένα!...

—Θὰ εἰδοποιῇς ἐπίσης τοὺς ἡθοποιοὺς, ὅταν θάρχειται ἡ σειρά τῶν ἀπορροισαθῶν στὴ σκηνή...

—Μάλιστα!...

—Κι' εἵπατε, ἀφοῦ μελετήσῃς κάμποσο καιρὸ καὶ θὰ εἶνε εὐκόλο γιὰ σένα, μὴ πὺ θάχῃς μπροστὰ στὰ μάτια σου τόσο παραδείγματα ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐμπείρους ἡθοποιοὺς—θ' ἀρχίσῃς νὰ παριστάνῃς κι' ἐσὺ μικροὺς ρόλους στὴν σκηνή!

—Συμφωνοῖ, κύριέ μου...

—Ὅσο γιὰ τὸ μισθὸ σου, αὐτός...

Μὰ ὁ νέος δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Σηκώθηκε αὐθόρμητα, τοῦ φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι, κι' εἶπε:

—Ὡ, δὲν ἔχω ἀξιώσεις... Θὰ μὲ τρέφετε, θὰ μὲ ντυτετε, καὶ κάπου-κάπου θὰ μοῦ δίνετε λίγα χρηματάκια ἴσα-ἴσα γιὰ κανένα ποτηράκι μύτη!

—Ἐστω, φίλε μου!... εἶπε μὲ πατρικὸ τόνο ὁ θιασάρχης. Κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαμε τόσο ὥρα, καὶ συμφωνήσαμε σὲ ὅλα, πὺς μου τώρα καὶ τὸ ὄνομά σου...

—Τουλιέμος Σαίξπηρ, κύριε.

Αὐτὴ ἦταν ἡ λακωνικὴ ἀπάντησις τοῦ νέου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος λίγα χρόνια ἀργότερα δόξασε ὡς ἴσως κανένας ἄλλος τὴν πατρίδα του, καὶ γέμισε μὲ τὸ ἐπιθετικὸ ὄνομά του ὁλόκληρη τὴν παγκόσμια λογοτεχνία!...

ΠΑΝΑΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μετὰ φιλανδῶν:

—Τίποτ' ἄλλο δὲν σκέφτομαι, παρὰ πὺς νὰ κάνω εὐτυχισμένο τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου!...

—Ἄν τὸ θεὸς αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά σου, τότε δὲν πρέπει νὰ... τὸν παντρεύῃς!..λ

Στὸ μπαλκόνι:

—Ὁ αἰσχροκερδὴς ἀφέντης... Ἐγραψες τὸ λάδι πὺ πῆρε ὁ κύρ Γιώργης;

—Ὁ μπαλκόνιος... Τὸ ἔγραψα, ἀφέντικέ!

—Ὁ ἀφέντης... Ξαναγράψτο τότε... μήπως τὸ ξεχάσῃς!...

Στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο:

—Ὁ πελάτης... Ἡ παραφροσύνη, δὲν εἶνε λόγος διαζυγίου; Ὁ δικηγόρος... Βεβαίως!... Μήπως εἴχατε τὸ ἀτύχημα νὰ τρελλαθῇ ἡ συζυγὸς σας;

—Ὁ πελάτης... Ὅχι... Ἀλλὰ... δὲν μπορῶ νὰ θεωρηθῶ ἐγὼ τρελλός, μὴ κι' ἔκανα τὴν τρέλλα νὰ τὴν πάρω;...

—Ἐκεῖνος... Φοβάμαι μήπως δὲν σὰς ἀρέσει ὁ τρόπος πὺ χορεύω...

—Ἐκεῖνος... Ἀπ' ἐναντίας!... Σὰς θεβαῖω ὅτι εἶνε διασκεδάτικότερος... γιὰ κείνους πὺ σὰς βλέπουν!

—Τὸ εὐλωττότερο πράγμα τοῦ κόσμου, φίλε μου, εἶνε τὸ χρῆμα!

—Τὸ χρῆμα... ἔ; Κι' ἐγὼ ὁ φουκαρὰς τὸ ἀκούσα νὰ μοῦ λὲθ μοῦνα; Ἄντιό!...



ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας, πὺ γίνηκε στὰ 1722, ἡ ἀχανὴς αὐτὴ χώρα ἔφε τότε 14 ἑκατομμύρια κατοίκους.

Οἱ Κινέζοι, καὶ πρὸ Χριστοῦ ἀκόμη, ἔχισαν πολλὰς ὥρες κρειαστὲς γέφυρες. Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς τὶς γέφυρες χρησιμοποιοῦνται καὶ σήμερα, γιὰ βαρύτερες μάλιστα μεταφορὰς!

Τὸ μήκος τῆς Αὐτοκρατορικῆς διώρυγος τῆς Κίνας εἶνε 2.100 μέτρα καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς διήρκεσε 600 χρόνια.

Στὸ Περσὶ συνηθίζουν νὰ φοροῦν πανταλόνια στὰ γαϊδούρια!... γιὰ νὰ τὰ προσφύλανε ἀπὸ τὰ κουνούπια!...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ἀρχαίας Βαβυλῶνος, πὺ ἐφαρμοζόντουσαν μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀσθητικότητα, εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς: Γιὰ νὰ παντρευτῇ γυναῖς μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ καταβάλλῃ στὸ ταμεῖο τῆς πολιτείας ἕνα ὀρισμένο χρηματικὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον καθόριζε μὴ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ παντοειμένους. Τὰ χρήματα δὲ πὺ μαζεύοντουσαν στὸ ταμεῖο αὐτὸ δὲν τὰ διαθέτανε γιὰ κανένα ἄλλο σκοπὸ, παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἀποζημίωσι ἐκείνων, πὺ δεχόντουσαν νὰ παντρευτοῦν μὴ ὀμορφὴ γυναῖκα. Ὅσο ἀσχημότερη γυναῖκα παντρεύονταν ἕνας ἄνδρας, τόσο πὺ γερὴ ἀποζημίωσι ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ ταμεῖο πὺ ἀναφέραμε. Κι' ἔτσι παντρεύονταν, κοντὰ στὶς ὁμορφες, καὶ ἡ ἀσχημὲς κόρες.

Ὁ Γιαπωνέζος εἶνε πρωτότυπος σὲ ὅλα του. Ὅταν ἄλλοτε ἐτίχανε νὰ σὲ βλαστημήσῃ ἢ νὰ σὲ χτυπήσῃ, δὲν τὸ ἔκανε ἀμέσως, ἀλλὰ ἀφοῦ προηγουμένως σοῦ ζητοῦσε χιλίες συγγνώμες. Κι' ὅταν πάλι σὲ τσάλαζε στὸ ξύλο ἢ σὲ ἐλουζε μὲ χιλίες - διὺ βροσιές, στεκόταν ἄξαρνα μπροστὰ σου ἀκίνητος καὶ ἀφοῦ σοῦ ἔκανε μὴ βαθεῖα ὑπόκλισι, σοῦ ζητοῦσε συγγνώμην, γιὰτι...ἔτυχε νὰ συναντηθῇ ὑπὸ τόσον λυπηρὲς περιστάσεις. Αὐτὸ ἐσημειαν ἄλλοτε Γιαπωνέζικη εὐγένεια!...

Στὶς Ἰνδίες φρονεῖνται κάθε χρόνο 500.000 μεγάλα φέδια περίπου.

Ἡ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας βάφουν τὰ δάχτυλά τους κόκκινα καὶ τὰ χεῖλη τους ῥαλίαι.

Ἡ Περσίδες κάνουν μὴ μαύρη γραμμὴ γύρω ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ ζωγραφίζουν ἀπάνω στὰ μάγουλά τους διάφορα φρούτα!

Ἡ Γιαπωνέζες ἐπιχρυσώνουν ὅλα τὰ δόντια τους.

Ἡ περισσότερες γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν πάλιν, βάφουν τὰ δόντια τους κόκκινα, ἐνῶ ἄλλες τὰ βάφουν μαύρα, κατὰ καιρὰ!...

Ἡ Ὀτεντότισες ζωγραφίζουν ὅλο τὸ σῶμα τους μὲ κόκκινο καὶ μαύρο χρώμα.

Ἡ γυναῖκες τῆς Γραιλιανδίας βάφουν τὸ πρόσωπό τους τὸ μισὸ γαλάσιο καὶ τὸ μισὸ κίτρινο.

Ἡ κοπέλλες, τέλος, τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ὀλλανδίας χαράζουν τὸ δέμα τους μὲ δαχτυλὰ καὶ θεωροῦν ὅς τὸ μεγαλύτερο καὶ τιμητικότερο στολίδι τὸ πρῆξιμο τοῦ ματιοῦ ἀπὸ μὴ γερὴ γροθιά τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδιάς τους!...

Στὸ Θιβέτ τὸ νὰ βγάλῃ κανένας τὴ γλώσσα ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του, σηκώνοντας συγχρόνως ψηλὰ σημιμένη τὴ γροθιά του, μὴδὲ συναντήσῃ ἄλλον στὸ δρόμο, θεωρεῖται ὡς ὁ πὺ ἀγενεῖος χαρταετός!

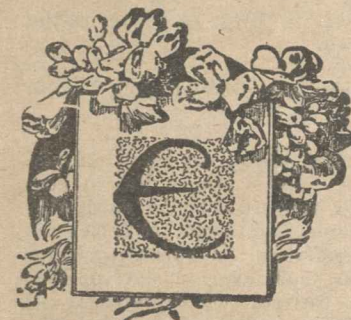
Ὁ δεινότερος ἐφιλοκόμος ἀπ' ὅλους τοὺς πρῶν καὶ νῦν ἐστεμμένους θεωρεῖται ὁ ἐκδορμισθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος.

Τὸ ἐπῆμο ἀμᾶξι τῶν πρῶν βασιλέων τῆς Ἰσπανίας ἔφερε στὶς πόλεις νὰ σφονεῖται ἀπὸ δαιτὸ ἄσπρα ἄλογα, μὴ ἄσπρα ἔξαρτήματα καὶ μὴ ἀοιμένα χαλινάρια. Ἐτσι δαίτε ἡ ἐθιμοτυπία.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΣΗΜΑΝΤΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Η άρπαγή της Ελένης και η άρπαγή των Σαβίνων. Γυναίκες που προκάλεσαν αιματηρούς πολέμους. Ποιά υπήρξε η αφορμή των Σταυροφοριών. Η ραδιουργίες του Ρώσου πρεσβευτού στο Παρίσι και η καταστροφή της Μεγάλης Στρατιάς. Μια πλάνη προκαλεί τον πόλεμο 'Αμερικής και 'Ισπανίας. Το ράπισμα του Μπέη του 'Αλγερίου στον πρεσβευτή της Γαλλίας, κτλ.



ΙΝΕ γενικά παρατηρημένο, ότι οι μεγαλύτεροι πόλεμοι των αιώνων, εκείνοι δηλαδή που προκάλεσαν τις περισσότερες καταστροφές και που άφησαν στην Ιστορία την ανάμνηση μιας θορυβώδους, εχθρικής, άφορμης έντελλας ασημαντών. Όσο άρα κι' αν ήταν η 'Ελένη του Μενελάου, η άρπαγή της από τον Πάριδα δεν θα μπορούσε ποτέ να δικαιολογήσει τον πολυετή και πολύνεκρο πόλεμο της Τροίας, μ' άλλες τις φρικαλεότητες του που τις περιέγραφε με απάραμλλη ποιητική δύναμη ο θεός 'Ομηρος. Λιγότερο, μίπως, καταστρεπτικός, ήταν ο πόλεμος που προεκάλεσε η άρπαγή των γυναικών των Σαβίνων εκ μέρους ολίγων υπηκόων του Ρωμύλου; Ένας άλλος ιστορικός πόλεμος, ο λεγόμενος 'Εκατονταετής και ο οποίος λίγο έλειψε, κατά τον 14' αιώνα να προκαλέσει την καταστροφή της Γαλλίας και να την εξαφανίσει ως ανεξάρτητο κράτος από το χάρτη της Ευρώπης, δημιουργήθηκε—και αυτός!—έξ' αφορμής των γυναικών. Διάφορα Ευρωπαϊκά κράτη, τα οποία είχαν δικές τους πριγκιπίσες στη Γαλλική αυλή, αξίωσαν από τον τότε βασιλέα ν' αναγνωρίσει και στις γυναίκες δικαιώματα διαδοχής επί του θρόνου! Εκείνος αρνήθηκε, φυσικά, να δεχθεί αυτήν την αξίωση κι' έτσι προεκάλεσε ένας από τους πιο καταστρεπτικούς πολέμους των νεωτέρων χρόνων!

Η σταυροφορίες όμως, η μεγάλης έκστρατειες των Χριστιανικών στρατευμάτων, κατά των Μουσουλμάνων, για την απελευθέρωση των Αγίων Τόπων από τους Τούρκους, προεκάλεσαν από μια αφορμή πολύ πιο σοβαρή. Μια μέρα, μερικοί φανατικοί Τούρκοι, έπεσε στην 'Ιερουσαλήμ έναντι μιας ομάδας Ευρωπαίων προσκυνητών και τους έφαζαν όλους. Η είδηση αυτή προξένησε δυνάμει κατάπληξη σ' όλα τα Χριστιανικά κράτη, τα οποία αποφάσισαν να συνενωθούν και να εκστρατεύσουν κατά των Τούρκων της 'Ιερουσαλήμ. Η μάχη που δόθηκε γύρω από τους 'Αγίους Τόπους μεταξύ 'Αγερηνών και Σταυροφόρων, έμειναν έπικές, μοναδικές στην πολεμική ιστορία των αιώνων. Και η αλήθεια είναι, ότι στην προκειμένη περίπτωση, τα έλαττηρα αυτού του πολέμου—που αποδεκτίες το άθος της Χριστιανικής νεολαίας—υπήρξαν απολύτως δικαιολογημένα.

Όστόσο, η έκστρατεία του Ναπολέοντος στη Μόσχα, στα 1812, η έκστρατεία αυτή που μετέβαλε την αήτητη Μεγάλη Στρατιά σ' ένα κοπάδι μισοτρελλών ανθρώπων, οι οποίοι τριγυρούσαν γυμνοί και ησυχίοι στις χιονισμένες στέπες, υπήρξε αποτέλεσμα μιας άστοχης ενέργειας, μιας στιγμιαίας νευρικής εξέγερσης του Κορσικανού. Τον πόλεμο αυτό δεν τον



Η σφαγή των Χριστιανών προσκυνητών από τους Μουσουλμάνους στην 'Ιερουσαλήμ

ραμικρό διαταγμό, διάταξε τη Στρατιά του να έτοιμασθη να εκστρατεύσει κατά της Ρωσίας!

Ο σατανικός Ρομαντζόφ θριάμβευε!... Ο τσάρος άπρόσχετα και ταραχτική όταν πληροφορήθηκε, ότι ο Γαλλικός στρατός προχωρούσε κατά της Μόσχας. Έπειτα όμως, ο έγωισμός του δεν τον επέτρεπε να ζητήσει συνθηκολόγηση από τον Ναπολέοντα, δέχτηκε την πρόκληση του αντιπάλου του... Κ' έτσι άρχισε ένας καταστρεπτικός πόλεμος που είχε γι' αποτέλεσμα άφ' ενός την πυρπόληση της Μόσχας και άφ' έτερου τον αποδεκτισμό της Μεγάλης Στρατιάς—έξ' αιτίας των οσατανικών ραδιουργιών ενός πρεσβευτού!

Πολύ πιο έρηνη, επίσης, είναι και η αφορμή που προκάλεσε πριν από εκατόν περίπου χρόνια, τον πόλεμο μεταξύ Γαλλίας και 'Αλγερίου και την οριστική προσάρτηση της μεγάλης αυτής 'Αφρικανικής χώρας στη Γαλλία.

Μια μέρα, τον 'Απρίλη του 1827 για την ακρίβεια, ο Ντεβλ, πρεσβευτής της Γαλλίας στο ελεύθερο 'Αλγέρι, έπεσε φθονή τον μπέη Χουσεΐν, τον ανώτατο δηλαδή αρχηγό του Κράτους, για να συζητήσουν μαζί για διάφορα ζητήματα.

Σε μια στιγμή, ο Χουσεΐν ρώτησε τον Ντεβλ σε ποιά σημείο θρικότανε μια οικονομική διαφορά μεταξύ ενός εμπόρου του 'Αλγερίου και της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Ο Ντεβλ, όμως, ο οποίος έτυχε να έχει τα νύχια του κείνη τη μέρα, αποκρίθηκε στον μπέη, με ύφος κάπως απότομο, ότι η Γαλλία δεν μπορεί να υποταχθεί στις αξιώσεις ενός 'Αλγερινού εμπόρου. Η απάντησή αυτή εξέργισε τον μπέη, σε σημείο να σηκώσει το χέρι του και να χτυπήσει τον Ντεβλ στο πρόσωπο με την θεντόγιά που κρατούσε!...

Ο τότε βασιλεύς της Γαλλίας, ο Κάρολος Ι' θα μπορούσε βέβαια, με μια δικαιολογημένη αφορμή, να κηρύξει τον πόλεμο κατά του 'Αλγερίου, για να ξεπλύνει την βύβη που έκανε ο Χουσεΐν στον αντιπρόσωπό του. Μά ο Κάρολος δίστασε αν έπρεπε να φτάσει στα άκρα, γιατί φοβότανε την 'Αγγλία, η οποία είχε κι' αυτή θλέψεις στο 'Αλγέρι. Και προτίμησε να διαμετρήσει το έπεισόδιο, ζητώντας από τον Χουσεΐν να δικαιολογήσει κάπως για την ανάρμοστη συμπεριφορά του. Ο μπέης όμως έστειλε στο βασιλέα μια απάντησι περιφρονητική. Ο Κάρολος κατάλαβε τότε ότι ήταν υποχρεωμένος πια, για να διατηρήσει την αξιοπρέπεια του, να κηρύξει τον πόλεμο κατά του υπέτατου Χουσεΐν.

Και ο πόλεμος αυτός είχε για τη Γαλλία το ευχάριστο αποτέλεσμα να προσάρτηση στις κτήσεις της και το εφόρο 'Αλγέρι!

Πολύ συχνά, ένας μεγάλος πόλεμος μπορεί να προκληθεί και από μια τραγική πλάνη. Μια μέρα, στα 1897, το 'Αμερικανικό καταδρομικό 'Μαϊν,

αγκυροβολήθηκε στο λιμάνι της Χαβάνας, στην Κούβα, ανατινάχτηκε ερπυστικά στον αέρα από μια τρομακτική έκρηξη και ύστερα καταβύθισε στον βυθό του, σπάζοντας σε πολλά κομμάτια. Η έκρηξη αυτή, που οφειλόταν σε κατονάδες θύματα. Την εποχή εκείνη, η σχέση μεταξύ 'Ισπανίας και 'Αμερικής ήταν πολύ 'ετασμένη. Οι 'Αμερικανοί λοιπόν, δεν άμφεβαν οπότε για μια στιγμή οι 'Ισπανοί έδωσαν δυναμική διαταγή 'Μαϊν για να πνιγεί ο ατμός του 'Αλγέρι, με αποτέλεσμα να πυρποληθεί ο ατμός και να καταστραφεί. 'Αποτέλεσμα του άνωθεν αυτού άνωθεν—πώς μπορούσε να τ' άγεται πέρα

η 'Ισπανία με την παντοδύναμη 'Αμερική;—ήταν να χάσει η πρώτη και την Κούβα, και το Πόρτο-Ρίκο, και τας Φιλιππίνες νήσους, τις κυριώτερες δηλαδή κτήσεις της, και να καταστραφεί δολοκλήρος ο στόλος της!...

Όταν, όμως, ύστερ' από πολλά χρόνια, κατώρθωσαν ν' ανακτήσουν από τα βάθη της θαλάσσης το σκελετό του 'Μαϊν, οι έμπειρογνώμονες εξακρίβωσαν ότι η ανατινάχσις του καταδρομικού οφειλόταν όχι σε δυναμιτιστική απόπειρα, αλλά σε μια έκρηξη των λεβήτων!... Η 'Ισπανία, μ' άλλα λόγια, δεν έφερε καμιά ευθύνη για το τρομακτικό αυτό άτύχημα! Μά ήταν πολύ άργα πια για να επανορθωθούν τα καταστρεπτικά αποτελέσματα που έφερε ο 'Ισπανοαμερικανικός πόλεμος!

Αν ο Ρομαντζόφ προκάλεσε, όπως είδαμε και παραπάνω, την άσχημη έκστρατεία του Ναπολέοντος στη Μόσχα, ο Βίσμαρκ μπορεί να θεωρηθεί ως ο κυριώτερος, ο μοναδικός για την ακρίβεια αίτιος του Γαλλογερμανικού πολέμου στα 1870.

Από πολλά χρόνια, ο 'Σιδηρούς Καγκελάριος' καραδοκώσε την κατάλληλη ευκαιρία να κηρύξει τον πόλεμο κατά της γειτονικής Γαλλίας. Η αλήθεια, βέβαια, είναι, ότι στο διάστημα αυτό παρουσιάστηκαν πολλές αφορμές διακοπή της σχέσεως μεταξύ των δύο κρατών. Μά οι διπλωμάται—οι διπλωμάται, για τους οποίους ο δρμητικός και παράφορος Βίσμαρκ αλυσανόταν αναταράχτη απόστροφη—επενέβαιναν την τελευταία στιγμή για να ματαιώσουν την σύγκρουση, που φαινόταν αναπόφευκτη.

Στα 1870, παρουσιάστηκε ένα ζήτημα διαδοχής των Χοενζόλλερν στο θρόνο της 'Ισπανίας. 'Υστερ' από άπειρες συζητήσεις μεταξύ των κυριωτέρων κρατών της Ευρώπης, αποφασίστηκε να μην έχουν δικαιώματα οι Χοενζόλλερν στον 'Ισπανικό θρόνο. 'Όστόσο, την τελευταία στιγμή, ο Γκραβόν, ύπουργός των 'Εξωτερικών επί Ναπολέοντος Γ', ζήτησε από τον βασιλέα της Πρωσίας εγγυήσεις, ότι δεν πρόκειται να προσβάλει άργότερα την απόφαση αυτή και να υποστηρίξει την υποψηφιότητα των Χοενζόλλερν στο θρόνο της 'Ισπανίας. Την παρακλήσι αυτή του Γκραβόν, την διεθίδωσε ο ίδιος ο πρεσβευτής της Γαλλίας στο βασιλέα της Πρωσίας, ο οποίος θρικότανε τότε στο 'Εμς.

Λυπάμαι πολύ, αποκρίθηκε ο βασιλεύς στον πρεσβευτή, μά δεν μπορώ ν' αναλάβω καμιά υποχρέωσι για το μέλλον. Δεν μπορώ να ξέρω ποιες θα είναι ύστερ' από ένα ή δυο χρόνια η αντίληψή μου για το ζήτημα αυτό!... Μετά την αναχώρησι του πρεσβευτού, ο βασιλεύς της Πρωσίας συνέταξε ο ίδιος ένα ανακοινωθέν σχετικά με τις συνομιλίες του με τον Γάλλο πρεσβευτή—ένα ανακοινωθέν γραμμένο σε πολύ ήπιο τόνο και με χαρακτηρισμούς κολλητικούς για τη Γαλλία—και το έδωσε στον Βίσμαρκ, για να το διαβιβάσει στις έφημερίδες. Μά ο σιδηρούς καγκελάριος πλυσιστογράφισε το ανακοινωθέν αυτό, το συμπλήρωσε με ύβρεις κατά του αυτοκράτορος της Γαλλίας κ' έδωσε προς δημοσίευσιν στον τύπο έναν πρωτοφανή λιβελλο εναντίον των Γάλλων!

Εκείνο που ήθελε ο Βίσμαρκ—να προκαλέσει δηλαδή τη Γαλλία σε πόλεμο—το επέτυχε στο τέλος. Γιατί 'Υστερ' από τη δημοσίευσιν στον παγκόσμιο τύπο των 'εθλωμένων' του βασιλέως της Πρωσίας, η Γαλλία θρέθηκε υποχρεωμένη, για να διατηρήσει το γόνιτρό της, να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον του,—τον τρομερό Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, ο οποίος είχε γι' αποτέλεσμα την καταστροφή του Γαλλικού στρατού, την πτώσι της Γαλλικής αυτοκρατορίας και την τελευταία επικράτησι της Δημοκρατίας!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΓΛΥΚΥΤΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ !...

Κακώς νομίζεται, ότι η λαϊμπτόμος είναι Γαλλική έφευδσις.

Η λαϊμπτόμος χρησιμοποιήστανε στην 'Αγγλία έναν αιώνα πριν από τη Γαλλική 'Επανάστασι.

Και στη Σκωτία ήταν επίσης γνωστή πολύ πριν την παρουσίασι στους Γάλλους ο Γκιλντέν ως δική του έφευδσις.

Με τη λαϊμπτόμο μάλιστα κατατομήθη-κε ο 'Αγγλος δούδ' του 'Αργακλ.

Ο δούδ' αυτός, καθώς λέγεται, πριν ά-λαϊμπτώσει το λαϊμό του στο σανίδι της λαϊμπτόμου, την φίλησε κι' είπε:

—Αυτό είναι το γλυκύτερο κορίτσι που είλησα στη ζωή μου!

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η πρώτη έρωτική έξομολόγησις είναι τουλάχιστον ή...δευτέρα, γιατί πάντοτε τα μάτια αγαπήσανε και μίλησανε πιο μπροστά από το στόμα. 'Αδελφός Ούδιν

Ο γάμος είναι γλυκός κι' ευεργετικός μονάχα για κείνους που τον σέβονται. Β. Ούγκω

Η γυναίκα μπορεί ν' άφρωσώθη και σ' έναν άνδρα που δεν τον αγαπάει, ενώ ο άνδρας δεν μπορεί ν' άφρωσώθη παρά μονάχα στη γυναίκα που αγαπάει. Γ. Σάνδη

Θέλετε να κολακεύσετε μια γυναίκα ; Ψάψτε μπροστά της τον έξαψαλο όλων των γνωστών της γυναικών. Δε Πιτί

Η γυναίκα είναι πάντα ματαιόδοξη, ακόμα και στις ιερότερες στιγμές του βίου της. 'Αβδάς Πρεβό

Μια όμορφη γυναίκα, κατά τη γνώμη των ανδρών, δεν είναι ποτέ άνοητη. Έχει εκείνο που θεωρούν ως 'επνεύμα' οι άνδρες, δηλαδή την όμορφη. 'Όταν δηλαδή μια άνοησι βγαίνει από ένα όμορφο στόμα, με λευκά δόντια και οδοντά χείλη, πρέπει να είναι πολύ χονδρή, για να την παραδεχθούν ως άνοησι οι άνδρες. Κα Στάελ

Είναι ευκολότερο να βάλεις χαλινάρι σε χίλιους ψήλους, παρά σε μια μονάχα γυναίκα. Γαλλική Παροιμία

Η γυναίκα είναι ένα λουλούδι, που αναδίδει την ευωδιά του μονάχα όταν σμαίεται από τον άνδρα. Ααμεναί

Ο πρώτος και μοναδικός δρος για ν' αγαπήσει ένας άνδρας μια γυναίκα, είναι να του άρση. Μια γυναίκα, για ν' αγαπήσει έναν άνδρα, δεν της είναι άρκητός ο δρος αυτός μονάχα. Της χρειάζεται και δεύτερος : 'Η έλκωγή της πρέπει να ικανοποιή και τους άλλους. Ρομινβίλ

Καλύτερα να πάρεις άνδρα μ' ένα μάτι, παρά μ' ένα παλδί. Πορτογλική Παροιμία

Οι περισσότεροι γάμοι είναι συμβόλαια δύο ανθρώπων, οι οποίοι αναλαμβάνουν την υποχρέωσι να μη ζήσουν ούτε στιγμή αγαπημένοι. Αβγ. Στρίντμπεργ

Η όμορφος που δεν έχουν προικα, βρίσκουν πολλούς φίλους, αλλά σπανίως σύζυγον. 'Ισπανική Παροιμία

Κι' ή πιο άνοητη γυναίκα, όταν δεν είναι έρωτευμένη, έχει περισσότερο πνεύμα από τον άνδρα που την αγαπά. Κα Στάελ

Το ψωμί του γάμου στοιχίζει ακριβά σ' εκείνον που το τρώει. 'Ιταλική Παροιμία

Στις γυναίκες που μισογυνώνονται για να γοητεύσουν τους άνδρες, δεν έχω να πώ, παρά τα λόγια του Μονταίν : «'Η μεγάλη, ή άπόλυτη πείνα, είναι πιο δυνατή από εκείνη που ικανοποιήθηκε». 'Αδελφ. Ρικάρ

Το καλύτερο και το χειρότερο πράγμα του κόσμου είναι ο γάμος. Γαλλική Παροιμία

Όλα στον κόσμο είναι κακός, εκτός από τον καπνό και την γυναικάρα ! Δανική Παροιμία

Την γυναίκα πρέπει να την κυτάξεις πρώτα - πρώτα στη μύτη. Φεύγε μακριά από τις γυναίκες που έχουν σκουμένη ψηλά τη μύτη τους. Ούγγρικη Παροιμία

Ο άνδρας που δεν ξέρει πώς να περνάει τις ώρες του, άς πάρει μια γυναίκα και θά...μάθη. Περισική

Για όλες τις άρρώστειες μπορεί να βρεθεί μια νιατρεία. Για τον έρωτα όμως ποτέ. Καλαβόρικη

Ο έρωτας κι' ο πόλεμος είναι αδέρφια, και αλλοις δίδυμα ! Παρισιανική

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.



ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΕΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Με τό κηροπήγιο.
—Τό κηροπήγιο! "Α, τόν άθλιο!... Τότε θάσαι πολύ χτυπημένος, Λέανδρε. Ναι, ναι... Τό βλέπω άλλωστε... Είσ' έξαντλημένος... Μόλις μπορείς και μιλάς.
—Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε...
—Κί' έδω ποιός σ' έφερε; "Ηρθες μόνος σου;
—Όχι. Γιατί έπεσα άμέσως κάτω λιπόθυμος, μόλις με χτύπησε...
—Σέ μετέφερε ό ίδιος;
—Ναι, έτσι φαίνεται.
—Κί' ή ύπηρεσία δέν κατάλαβε τίποτα;
—Όχι. Υποθέτω όχι.
—Θεέ μου! "Επρεπε να φωνάξη άμέσως γιατρό, Γιατί άφησε να περάσουν τόσες ώρες! Πρέπει νάρθη ό γιατρός, Πρέπει να δη την πληγή σου... Δέν πονείς, παιδί μου;... "Αγάπη μου... αγάπη μου!...
Μ' έπνιγαν τ' αναφυλλητά.
"Ο Λέανδρος είχε κλείσει τά μάτια του.
"Εσκύψα κλαίγοντας και του τά φίλησα.
—"Αγαπημένε μου!...

"Ο Λέανδρος άνοιξε απότομα τά μάτια του, με κύτταξε σαν διειροπαρμένος, τό σώμα του τινάχτηκε απότομα και λιποθύμησε.

Τί είχε συμβεί;
Τό έμάντεψα άμέσως.
"Η μεγάλη, ή σφοδρή συγκίνησης που αισθάνθηκα στο έξεσπασμα της αγάπης μου, τό τρυφερό έρωτικό φιλή που του έδωσα τον συνεταιράξαν τόσο βαθειά, ώστε λιποθύμησε!...

Τό ξαφνικό αυτό μ' άναστάτωσε.
—Λέανδρε! φώναξα, σκύβοντας κοντά του. Παιδί μου! Μά ό Λέανδρος έμεινε άκίνητος.

Συγχρόνως είδα αίμα ναπό στον έπίδεσμο του κεφαλιού του. "Η πληγή του είχε άρchiσει πάλι να αίμορροή.
Κατατρομαγμένη τότε, μη ξέροντας τί κάνω, άρχισα να ξεφωνίζω:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...
"Ακούγοντας τίς φωνές μου, τρέξανε στο δωμάτιό ή καμαριέρα κι' ή ύπηρετρία.

—Τί τρέχει, κυρία; μ' έρώτησαν.

Δέν μπορούσα πειά να μιλήσω. Κοντανάσινα, σαν να είχα κάμει πολλές ώρες δρόμο, με τά πόδια.

Σήκωσα τό χέρι μου και τους έδειξα τό Λέανδρο.

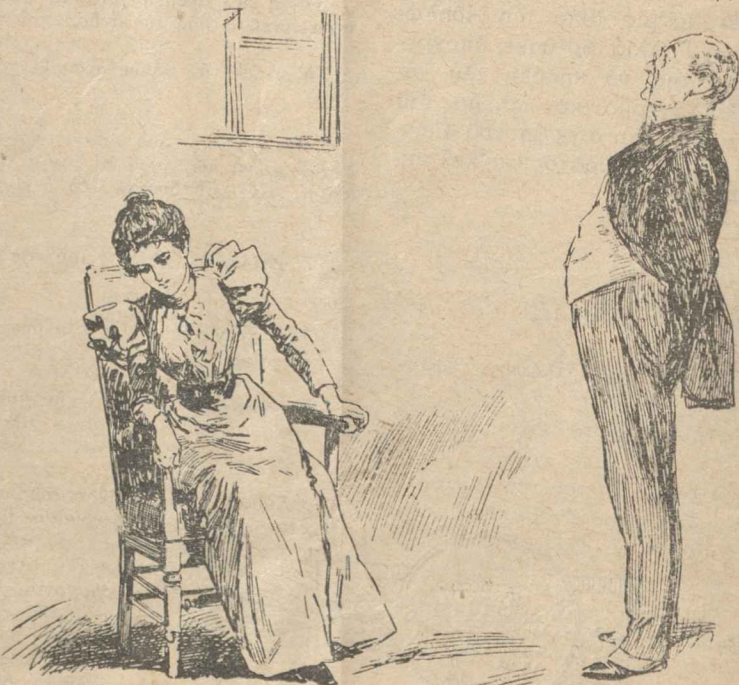
"Η καμαριέρα πλησίασε στο κρεβάτι κι' έπιασε τό σφυγμό του Λέανδρου.

—Λιποθύμησε! ψιθύρισε κατόπιν.

—Ναι, λιποθύμησε, τραύλισα. "Επείσε... Χτύπησε... "Εχασε πολύ αίμα... Είνε τρομερό... τρομερό!...

—"Ηουχάστε, κυρία. "Ο κύριος πάει, όπως είπε, για τό γιατρό και δέν θ' άργήση νάρθη..."

—Νά ήσυχάσω; Δέν μπορώ, Θεέ μου! Πνίγομαι!... Μείνετε έδω... Μη φύγετε από κοντά του... Θά τρέξω να δω ήπως έρχεται ό γιατρός...



Χαμήλωσα τό κεφάλι μου και δέν άπαντούσα...

Βγήκα σαν τρελλή έξω από την κάμαρη, έφτασα στα μπροστινά δωμάτια του σπιτιού, άνοιξα μία πόρτα και βγήκα στο μπαλκόνι.

"Ο δρόμος ήταν ακόμα έρμος...
"Εκανε πολύ δυνατή παγωνιά...

Μά δέν αισθανόμουν τίποτε... τίποτε... Είχα τεντώσει τ' αυτιά μου, περιμένοντας ν' άκούσω κρότο αυτοκινήτου.

Τό βασανιστήριο, τό μαρτύριό μου αυτό κράτησε αρκετά λεπτά. Και τέλος άκουσα ένα αυτοκίνητο νάρχεται. Πρόβαλε στο δρόμο, πλησίασε στο σπίτι, στάθηκε μπρός στην πόρτα.

Τόση ήταν ή συγκίνησή μου, που λίγο έλειψε ν' άρχισω να ξεφωνίζω. Βγήκε πρώτος απ' τ' αυτοκίνητο ό "Αρτέμις και ύστερα ό γιατρός, όχι όμως ό τακτικός γιατρός του σπιτιού. "Ηταν ένας γερασμένος μάλλον κύριος.

"Ο "Αρτέμις με είδε στο μπαλκόνι και άνησυχησε. Θάθελε να με ρωτήσει τί συμβαίνει ίσως, μά έτρεξα άμέσως μέσα στο σπίτι και πήγα ίσια στο δωμάτιό του Λέανδρου.

Περίμενα εκεί με χτυποκάρι.

Σέ λίγο είδα να μπαίνουν ό "Αρτέμις με τό γιατρό. Τό βλέμμα του γιατρού έπεσε άμέσως στο Λέανδρο. Πήρασε στο κρεβάτι, κάθισε σε μία καρέκλα κι' έξέτασε τό σφυγμό του.

Τόν κύτταξα άνηπόμονα, καταταραγμένη.

Μά δέν είπα τίποτα. Δέν έκανε ούτε ένα μορφοσμά.

Ζήτησε κατόπιν μία λεκάνη και μία καθαρή πετσέτα κι' έθγαλε απ' την πίσω τσέπη του πανταλονιού του ένα μαύρο κομμάτι, με τά εργαλεία του, όπως κατάλαβα.

Μιά ανατοιχίλα μ' έπιασε.

Θά εξέταζε την πληγή του Λέανδρου.

Πώς θα μπορούσα ν' άνθέξω σ' αυτό τό θέαμα;

Σωριάστηκα σε μία καρέκλα χλωμή, τρέμοντας συγκοιμημένος.

"Ο γιατρός κι' ό "Αρτέμις γύρισαν πρός τό μέρος μου άποσυχού.

"Ο γιατρός κατάλαβε άμέσως τί μου συμβαίνει. Σημάθηκε απ' τη θέσι του, με πλησίασε και μου είπε:

—Κυρία, θα ήταν καλύτερα ν' άποσυρθητε στο δωμάτιό σου.

—Ναι, αγαπητή μου, μου είπε, με γλυκειά φωνή κι' ό "Αρτέμις. Δέν πρέπει να μείνης έδω. Μόλις ό γιατρός δέσει

πληγή του Λέανδρου, θα σε καλέσω.

Λέσουμε άμέσως.

Χαμήλωσα τό κεφάλι μου και δέν άπαντούσα.

"Ο γιατρός είχε σταθή μπροστά μου, με τά χέρια πίσω, με τά βλέμματα έξω απ' τό πρόσωπο.

Περίμενε να πάρω μία άποφάσιση...

Κί' όμως, δέν ήξερα τί να κάνω.

Δέν ήθελα και να φύγω. Δέν είχα και τη δύναμη να μείνω και να ιδώ...

—Εμπρός, αγαπητή μου, μου είπε πάλιν ό "Αρτέμις. Γιατί να έκνευριστής; Άδικα; Πέρασε στο δωμάτιό σου...

—Αυτό σ'ς συνιστώ κι' εγώ, κυρία, μου είπε ό γιατρός.

Σηκώθηκα και τοιμάστηκα να θγώ έξω.

Μόλις στεκόμουν στα πόδια μου.

—Είνε λιποθύμος, ψιθύρισε στο γιατρό, δείχνοντας τό Λέανδρο.

—Τό ξέρω, κυρία. Μά καλώς έτσι. Θα τόν φέρουμε στις

αίσθησεις του, μόλις δέσουμε τό τραύμα του.

Παραπάτησα, έτοιμη να σωριαστώ πάλι κάτω.

"Ο γιατρός μ' έκράτησε απ' τό χέρι.

—"Ηουχάστε, κυρία! μου είπε με καλωσύνη. Δέν είναι τίποτα σοβαρό. Κάποιο μικροχτύπημα άσφαλώς.

—Ναι, Φλώρα, κάμει κουράγιο, μου σύστησε κι' ό "Αρτέμις, με φωνή πουδειαζε όλη του την άνησυχία.

Κατόπιν θέλησε να με βοηθήσει να περάσω στο δωμάτιό μου.

—Εύχαριστώ! ψιθύρισα.

Και βγήκα έξω γρήγορα-γρήγορα, με τόν κίνδυνο να πέσω κάτω άναίσθητη. Τά γονάτά μου έτρεμαν. Στο διάδρομο κρατήθηκα από τόν τοίχο, για να μη χάσω την ίσορροπία μου.

"Ημουν τόσο ζαλισμένη!...

"Εφτασα τέλος στο δωμάτιό μου και σωριάστηκα άποκαμωμένη στο κρεβάτι μου.

"Ολα γύρω μου στριφογύριζαν. Θάθελα να ξερονισώ, να κλάω, να χτυπηθώ, με τά ίδια μου τά χέρια, για να ξεθυμάνω. Κάτι σαν δυνατός ήλιγγος μουφερνε παραζάλη. Μιά-δυό φορές τινάχτηκα όρθή, έτοιμη να τρέξω στο δωμάτιό του Λέανδρου, μά ξανάπεσα κάτω, χωρίς δύναμη, έξαντλημένη...

Τό μαρτύριο αυτό κράτησε αρκετή ώρα.

Νόμιζα πως από στιγμή σε στιγμή θ' άκουγα μέσα στο σπίτι θρήνους. Γιατί; Δέν ήμουν καθόλου βέβαιη πως τό τραύμα του ήταν σοβαρό, θανάσιμο. Κί' όμως αγωνιούσα...

"Επί τέλους, ή αγωνία μου μ' άνάγκασε να βγώ απ' τό δωμάτιό μου και να τραβήξω πρός τό δωμάτιό του Λέανδρου.

"Ηθελα να μάθω, να μάθω τί συνέβαινε, τί είχε άπογίνει!...

Πήν φτάσω εκεί, συνάντησα στο διάδρομο την καμαριέρα.

—Τί έγινε; Πώς είναι ό κ. Λέανδρος; ή ρώτησα.

—"Ηουχάστε, κυρία, μου άπάντησε. "Ο γιατρός έρραψε τό τραύμα, τό όποιο εύτυχως δέν ήταν σοβαρό.

—Άλήθεια! Μου λές αλήθεια!...

—Μά ναι, κυρία.

—Κί' ό Λέανδρος; Πώς είναι τώρα;

—Συνήλθε, κυρία.

—Συνήλθε!...

"Η χαρά μου δέν είχε όρια, ήταν άπερίγραπτη.

—Δέν θα περάσετε μέσα; με ρώτησε ή καμαριέρα.

—Όχι, όχι ακόμα... Είμαι πολύ ταραγμένη... Κατόπιν... Πιο έπειτα... της άπάντησα.

Κί' άμέσως, χωρίς να χάνω καρπό, γύρισα στο δωμάτιό μου.

"Ηθελα να ήσυχάσω πρώτα.

Δέν είχα καθόλου έμπιστοσύνη στον έαυτό μου τη στιγμή αυτή.

Θά ήμουν ικανή να ριχτώ και ν' άγκαλιάσω τό Λέανδρο μπρός σ' όλους.

"Επια ένα ποτήρι νερό κι' άρχισα να βηματίζω πάνω-κάτω νευρικά.

—Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!... Σ' εύχαριστώ!... ψιθύριζα.

Σέ λίγο μπήκε μέσα ό "Αρτέμις.

"Ηταν ήσυχος τώρα.

"Ηταν εύχαριστημένος.

Βεβαιώθηκε πως ό Λέανδρος δέν ήταν σοβαρά χτυπημένος.

Πως δέν διέτρεχε τόν κίνδυνο να τόν ρίξουν στη φυλακή, να στυματισθ...

—"Αγαπητή μου, μου είπε, έρχομαι να σε καθισχύσω. "Ο Λέανδρος συνήλθε. Τό τραύμα του ήταν εύτυχως ελαφρό...
—Ναι;
—Βέβαια... βέβαια. "Ηούχασε λοιπόν. "Ελα να πάμε μέσα. "Ο γιατρός πρόκειται να φύγει...
Τόν άκολουθήσα, χωρίς να πω λέξη.

Μόλις μπήκα στο δωμάτιό του Λέανδρου, τά μάτια μου έπεσαν πάνω του.

Μου χαμογέλασε...

Πλησίασα, τούπιασα τό χέρι και τόν ρώτησα πως είναι.

—"Η φωνή μου έτρεμε...

—"Ηουχάστε, μαμά, μου είπε. Δέν ήταν τίποτα σοβαρό. Νά, είμαι καλά πειά.

Εύχαρίστησα κατόπιν τό γιατρό, ό όποιος μ'ς χαιρέτησε κι' έφυγε.

"Ο "Αρτέμις τόν συνάδεψε ως έξω.

(Από τό "Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—"Ολα στο σπίτι είναι ήρεμα.

Τά σύννεφα διαλύθηκαν πρός τό παρόν.

"Ο "Αρτέμις δέν με ρωτάει πειά τί άποφάσισα.

Υπομένει... "Ως πότε όμως;

"Ο Λέανδρος είναι αρκετά καλά: Σήμερα τό πρωί σηκώθηκε κι' έκάναμε μαζί έναν περίπατο στο Ζάππειο. Δέν ήθελε να μου πη τί συνέβη την τραγική νύχτα του τραυματισμού του. Μά τόν έπιασα, έπέμεινα και μου τά είπε όλα...

—Μην τά σκέπτεσαι πειά όλ' αυτά, μου είπε κατόπιν. "Ηταν μ'ά μπόρα, μιά καταιγίδα που πέρασε...

—Νομίζεις, παιδί μου;

—Ναι, ναι, έτσι είναι. "Ο πατέρας δέν θα ξανατολήσει να σ' ένοχλήσει.

—Φοβούμαι πως δέν έχεις δίκη, Λέανδρε. "Αλλά κι' άν συμβη αυτό, τί έχω να κερδίσω; "Η κατάστασις αυτή με πνίγει, με σκοτώνει!...

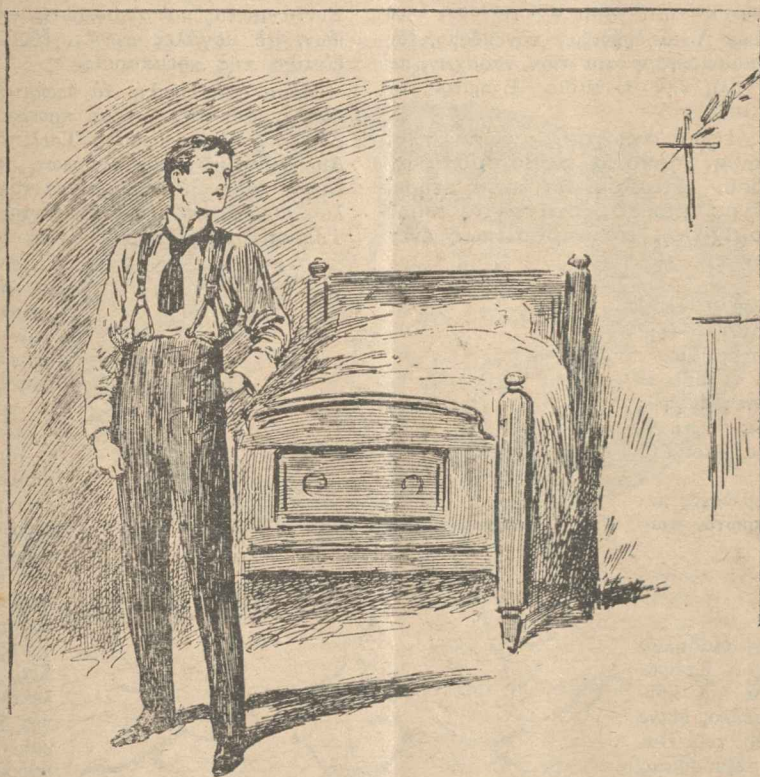
—Κί' έμένα, ψιθύρισε ό Λέανδρος μελαγχολικά.

Σωπάσαμε.

—Κί' έμένα... είπε πάλι σε λίγο. Ναι, κι' έμένα, Φλώρα, γιατί σ' αγαπώ!

Χαμήλωσα τό κεφάλι μου.

Είχα γίνει κατακόκκινη.



Τό πρωί σηκώθηκε και κάναμε μαζί έναν περίπατο...

μητέρα, που αφήνει να την άπαγάγη τό παιδί της;

Τά λόγια μου κάμανε έντύπωσι στο Λέανδρο.

Κατάλαβε πως είχα δίκη. Και βυθίστηκε σε περισσότερη λύπη, σ' άπόγνωσι.

Προχωρήσαμε έτσι αρκετά, χωρίς να μιλούμε.

—"Ωστε δέν υπάρχει καμιά έλπίδα, καμιά λύσις, είπε άξαφνα ό Λέανδρος. Είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε μέσα σε μιά κόλαση!... Ναι, σε μιά κόλαση. Μά εγώ, εγώ δέν μπορώ να τό άνεχθώ πειά αυτό. Δέν μπορώ να υποφέρω πειά. Θά σηκωθώ και θα φύγω απ' τό σπίτι. Ναι, θα σηκωθώ και θα φύγω. Θά πάω... όπου να είναι. Θά δουλέψω για να βγάλω τό ψωμί μου. Τό προτιμώ αυτό. "Ετσι θάμαι ελεύθερος, ελεύθερος...

Δέν τόν παρεξήγησα για τά λόγια του.

Καταλάβαινα πολύ καλά ότι τόν παρέσυρε ό θυμός του και μιλούσε έτσι, ότι τόν παρέφερε ή άπελπισία του.

Τού είπα μόνον:

—"Ωστε θές να φύγης, Λέανδρε;

—Ναι, Φλώρα. Τό άποφάσισα, θα φύγω. Αυτές τίς ήμέρες κιάλας θα πάρω τά πράγματά μου και θα πάω να μείνω στο ξενοδοχείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου και να είναι, μακριά πάντως απ' τό σπίτι του πατέρα μου.

Κούνησα θλιβερά τό κεφάλι μου.

—"Ωστε μ' αφήνεις μόνη, κοντά στον πατέρα σου; είπα. Τόσο λίγο ενδιαφέρεσαι για μένα; Λιποτακτείς, Λέανδρε;

..

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ



Τὰ γεγονότα τοῦ Φεβρουαρίου 1892. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' παύει τὴν Κυβέρνησι Διηγηγιάννη καὶ ὁ Γερτύνιος πολιτευτὴς ἐξεγείρει τὸ λαό. Σκη- νές στοὺς δρόμους. Μία συνεδρίασι τῆς Βουλῆς. Ἐπιστολὴ τοῦ Διηγηγιάν- νη στὸ βασιλέα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀνίσταται. Ὁ «Γέρος» ἀγορεύει στὸ πλῆθος. Ὁ ρόλος τοῦ Ράλλη καὶ ἡ φιλοδοξία τοῦ Κωνσταντεπούλου. Ἡ σταθερότης τῶν Ραλλικῶν βουλευτῶν, κτλ.



Στὴ νεώτερη πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν πολλὲς μέρες παραχώδεις. Μία ἀπὸ τίς πρὶς περιέργως, εἶνε καὶ ἡ 18η Φεβρουαρίου 1892. Οἱ γεροντότεροι Ἀθηναῖοι θὰ θυμῶνται, βέβαια, τ' ἀπροσδό- κητα γεγονός, πὺν ἔγιναν τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴν πρωτεύουσα, καὶ τὴν εἰκόνα πὺν παρουσίασε ἡ Ἀθήνα ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ, μὴ ὅχι ἑξέλλη, γεμάτῃ ἡλεκτρισμὸ ἀνταρσίας.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν κατὰπληκτοι, γιὰτὶ ἐνὶ ὁ Θεοῦ. Διηγηγιάννης εἶ- χε ὅλη τὴν ἐμπροσθέντῃ τῆς Βουλῆς, ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι ἐπρό- κειτο νὰ πέσι. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἀρχισαν νὰ σχηματίζονται στὴν πλατεία τῶν Ἀνακτόρων, στὸ γειτονικὸ Σύνταγμα, στίς γωνίες τῶν δρόμων, μπροστὰ ἀπὸ τὰ καφενεῖα, στὸν περίβολο τῆς Βουλῆς, οἱ κύκλοι, οἱ ἀπαράιτητοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἐλαμβάνοντο τότε σπου- δαίως ὡς ὕψι, γιὰτὶ ἀποτελοῦσαν τὴν κοινὴ γνώμη, συζητοῦσαν, ἐπι- φητεύον τὴν ἐξέλιξ τῆς καταστάσεως. Αὐτὰ ἐρέθιζαν τὸν κόσμον, ἐδη- μοιουργοῦσαν τίς διαδηλώσεις καὶ ἀνάβαιν τὴν φωτιὰ τῶν ταραχῶν, πὺν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα σκορπίζον σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἐφημερίς τῆς ἡμέρας γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ :

«...Μετὰ μεσημέριαν ἡ πόλις εἶχεν ἀποκτήσει ὅσιν ἀπερι- γράπτως ἀνησυχον καὶ ταραχώδη. Μεγάλαι ἀθροίσματα ἀν- θρώπων ἀνεσοκατέβαιναν τὴν οὐδὸν Σταδίου. Ἡ τάξις ἐτρηεῖ- το ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, εὐρισκομένου ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑ- ποστρατήγου Ἀντωνίου Μαυρομυχάλη, αὐτοπροσώπως ἐνε- ργούτος καὶ ὑπακούοντος μόνον εἰς τὸν βασιλέα».

Τὸ διασπῆμα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ζήνωνος — ἔπουν τὸ σπῆι τοῦ προηγουμένου Διηγηγιάννη — ὡς τὰ Ἀνακτορά, ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ λαὸ ἐξημμένο. Ὅλοι περμειαν τὸ περσῆμα τοῦ «Γέρου».

Καὶ ἐβλεπε κανεὶς τίς γνωστὲς ἐκείνης μορφῆς τῶν μπαρών μετὰ τὸ κοκκινὸ ζουναί, τὸ τογε- γελισμένον μουνταὶ καὶ τὴ μαγκουρα, ἐτοιμὸς νὰ ὀρσούν.

Στὰς 2 1/2 μ.μ. δὺο μικρὲς διαδηλώσεις πέ- ρασαν ἀπὸ τὴν οὐδὸν Σταίου. Οἱ πρῶτοι φῶ- νασι :

— Ζήτω τὸ Σύνταγμα !
— Οἱ δευτεροί, αὐ ἀντιθετοί :

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς !
Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς δευτέρας αὐτῆς διαδηλώ- σεως, τῆς ἀντιδιηγηγιαννικῆς, ἦταν ὁ Στέφα- νος Δραγοῦνης. Ἐπῆγαν μπροστὰ καὶ κιν- ῶντας στὸν ἀέρα τὸ ψηλὸ τοῦ καπέλλου, εἶδινε τὸ σπῆμα τῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Βα- σιλέως. Τὸ πλῆθος, πὺν ἦταν στὰ πεζοδρόμια, εὐρίσκει τὸ θέαμα διασκεδαστικὸ καὶ — κατὰ τὴν ἐφημερίδα — ἐξορῶν δαιμονιώδως τοὺς διερχομένους ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Δρα- γοῦνη.

Ἀπὸ τίς 2 μ.μ. οἱ κυβερνητικοὶ βουλευτὰ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ σπῆι τοῦ Διηγηγιάννη. Εἶχε κυκλοφορήσει ἡ φήμη ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γε- ὡργιος ἔπαινε τὴν κυβέρνησι, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ Συγγροῦ στὴ Βουλῇ. Οἱ φανατικότεροι Διηγηγιαννικοὶ διέδιδαν ὅτι τάχα ὁ Ἀν- δρέας Συγγρὸς ἦταν κομπάρσος τοῦ Βασιλέως καὶ ὅτι εἶχε ὀνομάσει (μὴ μυστικὴ διαθήκη) κληρονόμον τοῦ τῶν πρίγκηπα Ἀνδρέα ! Οἱ ἀν- θρωποι τοῦ κόμματος καλλιεργούσαν μ' ἐπιτηδεύματα τὴ φήμη αὐτὴ στὰ λαϊκὰ στρώματα.

Ὅταν, στίς 3 μ.μ., ὁ Θ. Διηγηγιάννης ἐξεκίνησε γιὰ τὴ Βουλῇ, τὸ πλῆθος πὺν τὸν παρακολουθοῦσε ἦταν ἀπερίγραπτο. Μπροστὰ ἐβάδιζε ὁ Διηγηγιάννης μετὰ τὸν πρόεδρο τῆς Βουλῆς, τοὺς ὑπουργοὺς τῶν, τοὺς ἐκὰς δέκα βουλευτὰς τοῦ καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ πολλὰς χιλιάδες κόσμον. Ἐνὶ μυστικῇ ἐνθυσιᾶντος λαοῦ. Τὸ θέαμα ἦτο χαρακτηριστι- κὸ τῶν πολιτικῶν ἐθίμων τῆς ἐποχῆς. Προηγούντο ἀπειρά πληθὴ παιδιῶν καὶ μάγκες τῆς Ἀγορᾶς, μετὰ ἑλῖα, ῥόπαλα, σάνιδες, ἐπιγρα- φές, κλάδους δένδρων. Καὶ ζητωκραυγαὶ καὶ τραγουδοῦσαν :

Τὸν Συγγρὸ καὶ τὸν κομπάρσο,
θὰ τοὺς βάλουμε στὸ κάρρο !...

Ἐσχηματίζονταν ἕπειτα ἕνα κενὸ καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ κεφαλὴ τῆς δια- δηλώσεως. Ὁ Διηγηγιάννης ἦταν ντυμένος ἀμειπτα, μετὰ ρεντινγὸ καὶ ὑψηλὸ καπέλλο, ἔχοντας δεξιὰ τοῦ τὸν πρόεδρο τῆς Βουλῆς Γεωργιάδην καὶ ἀριστερὰ τὸν Λεωνίδα Δεληγέωρον. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ προκαλοῦσε ἑξέλιον ἐνθουσιασμὸ καὶ παντοῦ κυριαρχοῦσε μὴ ζητωκραυγὴ :

— Ζήτω ὁ Διηγηγιάννης ! Ζήτω τὸ Σύνταγμα !...

Πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ γραμμὴ φανόταν σὺν μαδρὸς τῶν ρος ἡ ὁδὸς Σταδίου. Ὁ ἀνθρώπινος αὐτὸς χεῖμαρος παρῆνε πᾶντα. Τὰ καταστήματα εἶχαν κλείσει, τὰ μπαλκόνια καὶ τὰ παρ- θυρα ἦσαν κατάφορτα ἀπὸ κυρίες, πὺν τίς εἶχε παρασείει καὶ αὐτὲς ἀκράτητος ἐνθουσιασμοῦ τοὺς γιὰ τὸν Γερτύνιον πολιτευτὴ, τὸν αὐτὸν κοῦμενον ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Ἐπειὶ ἀκολουθοῦμενος ὁ Διηγηγιάννης ἐφ- ταισε στὸ προαίλιον τῆς Βουλῆς. Ἐκεῖ ἡ φρουρὰ εἶχε ἀνατεθῇ πρὸς Βίκτορα Δούσανη, ἀνθυπολοχαγὸ τότε (τὸν ὕστερ) ἀπὸ χρόνα ἀπὸ γὺ τοῦ Ἐπατελείου, πὺν εἶχε λάβε διαταγὴ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ὁ- σοδο, παρὰ μόνον στοὺς βουλευτὰς.

Τὶ ἐγινόνταν τότε, εἶνε δύσκολο νὰ περιγραφῇ. Κάθε βουλευτὴς, μ- λες ἔφτανε, γινότανε δεκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος μετὰ κραυγαῶν ὡς τὸν Σύνταγματος καὶ χειροκροτήματα, ἐνὶ τὰ χαίματα τῶν Ἀθηναίων ὅ- μων, μετὰ μεγάλες φωνές, ἔβριζαν τὸν Συγγρὸ καὶ τραγουδοῦσαν τὸν δότιχο τῆς κομπάρσας.

Μέσα στὴ Βουλῇ, τὰ θεωρεῖα, οἱ διάδρομοι, ἡ αἴθουσα, ἦσαν γεμά- τος κόσμου κατὰ τάξι καὶ προελεύσεως. Ἐν τούτοις, ἐπικρατοῦσε ἡμεῖς Ἐξαρχοῦς ὁ περιφρῶς Τσελεπίτσερης — ὁ παλὺς σηματοφῶς τῆς Διηγηγιαννικῶν διαδηλώσεων, πὺν παρουσιαστικῇ κἀποτε κρησπί- τῃ ἀπὸ σὲ ψηλὸ κοντάρι ἕνα παλαιοπλῆτος, ὡς σὺμβολο τοῦ παλαιῦ λαοῦ, πὺν κατάντησε ἐπιλόγιστος τάχα ἀπὸ τίς βαρεῖς φορολογί- ες Τσελεπίτσερης ἔστριβε ἀγρία τὸ μουντάα !...

Τὴν ἐμφάνισι τῶν βουλευτῶν ὑποδέχον- ται μετὰ ζητωκραυγῆς καὶ χειροκροτήματα τὸν κροατηρία. Ὅταν ὁ πρῶτος ἐγγερματὸς στὸν κατάλογο βουλευτῆς Ἄλλας ἐπαιε ἐπὶ ῥώτῃ γιὰ τὰ συμβῆντα καὶ ὁ Διηγηγιάννης ἐσηκώθη γιὰ νὰ κινή τὴ σχετικὴ ἀνταπῶ- σι, νεκρικὴ ἡσυχία ἐπεκράτησε στὴν αἴθου- σα.

Ὅσοι δὲν ἄκουσαν τὸν Θεοῦ. Διηγηγιάν- νη ἀγορεύει, ἔχασαν μὴ ἀπὸ τίς φωνὰς ἀπολαύσεις, πὺν δίνει στοὺς ἀκούσας ἡ το- ρικὴ τέχνη. Ὁ Διηγηγιάννης δὲν εἶχε τὴν νευρώδη εὐγλωττία τοῦ Τρωαδῆ, ὅτι ἐπὶ τὴν σφοδρότητα, πὺν εἶχε ἐκείνος σὲς ἐκεί- νου, οὐτε ἐκεῖνο τὸ ξεχωριστὸ γόητρο, πὺν ἐξασκοῦσε ἡ πολυμάθεια καὶ ἡ λογιστικὴ κατάρτισι τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Εἶχε ὁ Γερτύνιος πολιτικὸς ἕνα ἄλλο πλεονεκτή- μα.

Εἶχε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν τέχνη ὁ ἀπὸ λεπτομερῶς τὰ ζητήματα, τὴ βαθμὴ τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας, τὴν καλλι- καὶ τὴν ἀκρίβεια, κατὰφθονε νὰ σταθῇ τὴ ἀγόρευσι τοῦ μετὰ ἀνέκδοτα τῆς προση- του ἀντιλήψεως καὶ ἔτσι τὸ ἀκροατήριον ὡ- μόνανε ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τὸ ὅρος τοῦ Δι- ηγηγιάννη δὲν ἦταν σφιγμένον καὶ ἐντυπωσι- κό, ὡς τοῦ Τρικούπη. Εἶχε ἐπαινετικὰ καὶ πλατυσμοῦς, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξορῶ- καὶ ἀνεναντίας, ὡς ἀνεναντίας, μερικὲς ἀπὸ σπάνιο θέλητρο, πὺν ἔστρελλανε τὰ πλῆθη.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Θ. Διηγηγιάννης ὑπῆρξε σύντομος. Ἐπειὶ πότε δὲν εἶχε ὅτῃ σὲ καμιά διχογνωμία μετὰ τὸ Στέμμα καὶ ἀπὸ ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς δὲν τοῦ εἶδισε καμιά ἀνταπῶ- σι, πὺν εὐρίσκει γιὰ ποῦδ λόγῳ ὀρεῖται νὰ παραστή τὴν χειρονομία μεγαλοπρεπῇ ἐξεδίστασε ἕνα χαρτὶ καὶ διάβασε τὴν ἐπὶ σπουλῇ, πὺν ἀπηύθυνε στὸν Βασιλέα Γεώργιῳ, σύμφωνα μετὰ τὴν πᾶν ἀντιλήψεως του. Μὲ χειροκροτήματα, μετὰ ζητωκραυγῆς καὶ λαλγμοῦς, βουλευτὰ καὶ λαὸς ἐπεδοκίμασαν τὴν ἐπιστολὴ.

Μίλησε κατόπιν ὁ κ. Νικ. Λεβίδης — τὸ ἀπὸ τῆς Βουλῆς — νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ψήφον του, καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλήθη. Ἡ παῖσις αὐτὴ ἦταν καθαρὰ ἐπαναστατικὴ. Ἦταν κίνημα πρὸς τὴν Βουλῇ ἐναντίον τοῦ Βασιλέως. Ἐξῆς, πολλὰς χιλιάδες λαὸ περιέμεναν τὴν ἔξοδο τοῦ δημο- κρητοπυργίου. Καὶ μόλις βγῆκε, ὁ ἴδιος χεῖμαρος, ἀλλὰ φαντα- στικῶς περισσότερο τώρα, συνώδευσε τὸν Διηγηγιάννη ὡς τὴν ὁδὸν τῶν. Μία σποστὴ ἀνθρωποθάλασσα ἐμοῦγγαζε κάτω ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ. Ὁ «Γέρος» φανερώθηκε στὸ μπαλκόνι, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὸν ὑπουργοῦς του. Ἦταν συνθηκολογῶν, αὐτὸς, ὁ συνθηκολογῶν.

— Κάνε μὰς τὴν πεταλοῦδα πρῶτα ! ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω μὴ φωνή, ζητώντας τὴν γνώμη τοῦ «Γέρου» χειρονομία, καταπα- ρουσία.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 24η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

Ὅπως ὑποσχεθήκαμε, στὴν 24η κλήρωσι τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», περὶ τῆς ὁποίας γράφομεν κατωτέρω, διετέθησαν δι- πλά δῶρα διὰ τοὺς κερδίζοντας, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ 21η καὶ 22α κλήρωσις δὲν ἔγιναν, συνεπείᾳ βλάβης τοῦ ἀριθμητήρος.

Στίς 6 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 9 Μαΐου ἔγινεν εἰς τὰ Γρα- φεῖα μὰς ἡ 24η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομα- διαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παριστάμενον πολλῶν δημοσιογρά- φων καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσφύρησαν κατὰ σειράν ἀπὸ τὴν Διὰ Μαρίαν Πλαπούτα οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ :

Οἱ δύο πρῶτοι ἀριθμοὶ 7912 καὶ 2039, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἕκαστος δολάριον τὴν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Οἱ κατωτὶ 18 ἀριθμοὶ, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀνὰ ἕνα βιβλίου τὸν περι- φῆμον μυθιστορηματὸς τοῦ Πάλλ Φεβὰλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα», 17345, 11227, 23347, 23941, 1340, 12139, 21136, 376, 26072, 21487, 14244, 12367, 19136, 24444, 12372, 102, 14937 καὶ 23652.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 12 καὶ 39 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τῶν δύο πρώτων ἀριθμῶν 7912 καὶ 2039), κερδίζουν ἀνὰ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας τῶν τυχερῶν ἀ- νανυστῶν μὰς.

Ἡ 25η κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μὰς θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μὰς τὴν 6 μ.μ. τῆς Τετάρτης 16 Μαΐου. Ὅσοι ἐπιθυ- μούν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν.

Ἐπίσης δὲν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μὰς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μετὰ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομα τῶν καθαρῶ, θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα θ' ἀποσταλῇ — ἐπὶ τούτῳ — μετὰ σχετικῷ ὀνομαστικῷ καταλόγῳ, καὶ ἐπεξηγηματικῇ ἐγκυκλίῳ.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν καὶ σήμερον τὰ δῶματα τῶν τυχερῶν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» :

Οἱ κ.κ. Δ. Τσαπαλίδης Χαλκίς, Ἡλ. Σκαλὸγιαννίδης Ἀμαζώνων 3 Θεσσαλονίκῃ, Μ. Βέρροκος Ἀθήναι, Β. Μάντικας Ἀ- θῆναι, Μαρ. Μπενλὴ Πειραιῶς, Μαρία Παπαδοπούλου Ν. Φάληρον, Π. Θ. Μπαμῆς Ποταμὶ Σάαρης, Μ. Νικολοπούλου Ἀλεξάνδρεια, Ι. Θεοδωράκης Βαθὸ Σάμου, Δημ. Σαμα- ρῆς Σάμῃ, Ἀμαλία Βασιλὰ Ἁγία Σοφία Κέρκυρα, Α. Κάσας Ρόδος, κερδίζουν ἀνὰ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Η 26η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τὰ Δῶρα)

Εἰς τὴν 26ην κλήρωσι τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μὰς, ὁ 1ος ἀρ- θμὸς θὰ κερδίσῃ δολάριον τὴν σειράν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐννεα κατὰ σειράν ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα βιβλίου τοῦ περιφῆμου μυθιστορηματὸς «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα». Ἐπὶ- σὺς πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁ- ποιουδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μετὰ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μὰς καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα τῶν. Οἱ ἐν ταῖς ἐ- παρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μὰς στέλνουν τὰ δελτία τῶν καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα τῶν μετὰ τὸ Ταχυδρομείον ἢ μέσῳ τῶν Ὑποπρα- κτορειῶν μὰς.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κατὰ ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους. ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθύνονται σχετικῶς.

ΕΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ πὺν νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἀπ' τὴ φτώχεια.

Γαλλικὴ
Τὸ νὰ χαρίζεται κανεὶς στοὺς πλοῦσιους, εἶνε ὁμοῖο μετὰ τὸ
Τουρκικὴ
νὰ ρίχνῃ νερὸ στὴ θάλασσα.

Πὺν τὴν βρίζετε ; Πραγματικῶς ἀμύμητη, βέβαια. Ἔχετε ἰσο- πονῇ, λαπὸν, καὶ θὰ δημοσιεύονται καὶ ἄλλες, εἰς προσεχὴ φύλλα, ἀ- φαντίστας ἐξωφρενικὰς καὶ...δὲν σημασιεύεται !...



ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ ΣΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Ἀναφορὰς ἀποσπασματάρχων καὶ ἀστύνων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀπὸ τὴν ἑξῆς, ἔχουμε δημοσιεύσει καὶ ἄλλοτε στὸ «Μπουκέτο». Ἀναφορὰς παντοῖς καὶ ποικίλης, ἀπολαυστικῆς, ἀμύμητης, ἀφθαρτες. Ἡ παρακά- τω -- μόλις τὴν ἐστρεψάσαμε -- εἶνε ἀπὸ τίς πρὶς ὥραις στὸ εἶδος αὐτὸ καὶ γιὰ τὸ ὅρος τῆς καὶ γιὰ τὴ σύνταξι τῆς καὶ γιὰ τὴν ὀρθο- γραφίαν τῆς, καὶ... καὶ... καὶ...

Διὰ τὴν τὴν, λοιπὸν, γιὰ νὰ κάνετε κέρη :
Πρῶτὸν τὴν Σεβαστὴν Διευθύνσεις Ἀθηνῶν καὶ Παιρέος Κίριε Ἰπουργὲ τῶν Ἱκονομικῶν. Ἐτοῖσις Μαρίας καὶ Βα- σιλίκης, κατὰ Ἐφροσύνης παρὶ ταραχῆς καθότι ἡ Κοκκίνη (τὸ ἔγκοις καὶ ἀπέβαλε ἐν τέκνῳ τῆς κατὶκοῦ δασύτος.
Ἡ Ἱποφαινομένη Κίριε Ἰπουργὲ ἵσταται τρεῖς οἰκογενεῖαις κατὰκοῦμεν εἰς παρυσυλίαν Ἀγοῖου Νικολάου τοῦ παλαιῦ, ὅλοι νομίμως νυμφευμένῃ καὶ ἄγαμῃ. Πολυάκης (ἦτι πολὺς φε- ρέ) ἔρχαιε νὰ βρίζῃ σκροφύες, γουρουνούς καὶ τὰ λιπὰ καὶ ταῖτα καὶ μετὰ τὸ νὰ ὑπάγοιαν νὰ κινινοῖσαν αἰρήχτες καὶ βρῆξι τὴν κινινοῖαν. Τὸ πάθος προαιετάρχεται, γιὰτὶ ἔχι στρα- πῶν καὶ μετὰ τὸ νὰ ἔχι ἀγάπην πρὸς ἐκὶνον ἐμὺς ἔχουμε ἀν- τρα στὸ κεφάλῳ μὰς.

Ταῖτα παρακαλοῦντε καὶ δέοντε ἡ Σεβ. Διευθύνσεις νὰ στή- λῃ ἐπιτηδεῖας ἐνὸς κλιτήρος νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρῶγμα καὶ ἐπιφέρει βελτίους.

Παγνύρομεν μὲς ἡ ἀγράμματος Μαρία καὶ Βασιλικὴ μὰς- μὸς τοῦ γραμματίζοῦμαι Ἀνδρέα Κώστα Ζώρτσι ἀν- θηποκεκάνεα τίς ἀπομαχίας Ἐλάς ἐπὶ πολλὰ ἔτι καὶ ἀδίκι- μένου. Ὅτι ἀκρίβες ἀντίγραφον κλπ. κλπ.

Πὺν τὴν βρίζετε ; Πραγματικῶς ἀμύμητη, βέβαια. Ἔχετε ἰσο- πονῇ, λαπὸν, καὶ θὰ δημοσιεύονται καὶ ἄλλες, εἰς προσεχὴ φύλλα, ἀ- φαντίστας ἐξωφρενικὰς καὶ...δὲν σημασιεύεται !...



ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

«Ι εμμαντάς χαμογέλασε και μπήκε πάλι μέσα...
Να ήταν τότε αυτή που φώναζε τη νύχτα, η κραυγή που είχε ζητήσει βοήθεια, η γυναίκα του ανθρώπου με τους στυβαρούς ώμους και την απειλητική εμφάνιση; ... Μα τότε αυτή έσπευσε θαμνάσια στην ύγεια της, περιποιημένη, με κείνο το πλούσιο χρωματιστό σάλι στις πλάτες και τη φρεσκοδά στο πρόσωπο. Τίποτα δεν έδειχνε ότι χτες τη νύχτα είχε κακοπαθήσει, και καθόλου μάλιστα πως είχε περάσει κίνδυνο ή ζωή της...»

Περισσότερο δε μπορούσα να σταθώ εκεί, καταμεσής του δρόμου, να κοιτάζω το ξένο σπίτι. Και προσπέρασα.
Μπήκα στην 'Οδόν 'Αθηνάς και τράβηξα για το Γραφείο μου.

Να πω τώρα πως το μυαλό μου, όλη κίνητη την ημέρα, ξεκόλλησε από την 'Οδό Εδριπιδίου, θά έλεγα ένα ψέμμα. 'Αν για λίγη ώρα η σκέψη μου κατόρθωσε να ξεφύγει από κείνο το σημείο, γλήγορα ξαναγύριζε με περισσότερη έπιση.

Τι αδυναμίες έχει ο άνθρωπος! ... Πόσο λίγο εξουσιάζει τον εαυτό του και την ψυχή του! ... Να πω μου ερχότανε σήμερα να πιστέψω κείνους που είχαν τις πιο γελοίες, τις πιο άπιστες εντε-φίξ, όλα τα παρωμένα που είχα διαβάσει σε παλιούς και νέους μυθιστοριογράφους...

Ός τόσο, κατόρθωσα να κινήσω κάπως τον εαυτό μου, να βάλω κάποιο χαλινάρι στη θέλησή μου, και να μην περάσω όλη την ημέρα από τον καταραμένο —πώς να τον πω;— δρόμο.

Τό βράδυ, μετά το δείπνο, πήγα στο Με-λλόδραμα. Παιζανε «Τόσκα». 'Η πρώτη τραγουδούσα θαμνάσια κι' ο τενόρος δεν ήταν κακός. 'Οσες στιγμές κατόρθωνα να ξεκολλησω τη σκέψη μου από την κραυγή της παρασμένης νύχτας και να προσέξω στις ήριες, καταλάβαινα πως χάνω μια μοναδική απόλαυση και θύμινα. Θύμινα με τον εαυτό μου και την αδυναμία μου, με τους άγνωστους ήρωες του έπεισμού και την κακοτυχία μου να περάσω από κεί... 'Ωριζόμουν να...μην το ξαναβάνω, πιστεύω να βγάλω το νου μου από κεί, μα άλλοι μόνον, το καρδί ήταν καλά καθισμένο στην έβρα...»

Για να μη φύγω από το θέατρο πριν τελειώσει η παράσταση, αναγκάστηκα να κάνω τρυφερές προσπάθειες... Και ήμια άκουστηρες ή διορθωνία των στρατιωτών του Σκαρπία, και ο Μάριος Καβαριάντσας έπεσε νεκρός, έφύρεσα το καπέλλο μου κι' έβρυγα, ενώ πίσω μου άκουγόταν η σπαρχακή κραυγή της 'Τόσκας:—

—Μάριο! ... Μάριο! ...

Κατηφόρισα κατ' εδύειαν για την 'Οδό Εδριπιδίου. Στην αρχή βιαστικά, σγεδόν τρέχοντας... 'Επειτα, όσο πλησίαζα, χαλάφωνα το βήμα μου... 'Από την 'Οδόν 'Αθηνάς πήγαινα με περιστροφή...

Ήταν η ίδια ώρα με τη χτεσινοβράδυνη, η επάνω-κάτω. 'Απόψε όμως έκανε ψύχρα, ψυχάλιζε κιάλας...

Ο δρόμος ήταν σγεδόν έρημος. Πού και πού κανένας άρτοπορμέ-νος διαδότης, που βιάζονταν να φτάσει στο σπίτι του, να ησυχάσει...

Έφτασα στο γνώριμο σπίτι. Τα παρθένα ήταν κλειστά, μα το λαμπρό του δρόμου έριχνε το λιγοστό φως του.

Σταμάτησα...

Σα να έκανα καμιά κακή πράξη, ή σα να περίμενα καμιά περιπέ-τεια, ή καρδιά μου χτυπούσε συγκινημένη.

'Από τις γούλλες του μεσαίου παρθέρου άκουσα όμιλίες... Καθώς έχω φένο αή, ξεχώρισα φράσεις περιεργές... Κουβέντιαζαν με πέ-σια, δυό φωνές: Μια άντρεση — η χτεσινοβράδυνη — και μια γυναικεία. Πότε σήκωναν τον τόνο, πότε τον κατέβαζαν. Και να ο διά-λογός τους:

—'Η γυναικεία φωνή.—Δόσιον το μαχαίρι!

—'Η άντρική.—'Οχι, Εθγνία!

—'Η γυναικεία.—Σου τ'ήττω, αν όχι για τον έρωτα που έχεις σε μένα, αλλά τουλάχιστον για κείνον που έστρεψες άλλοτε!

—'Η άντρική.—'Αχ! ...

—'Εδω άκουσα έναν κρότο, σα νάτισε κάποιο μεταλλικό αντικείμενο στο πάτωμα. Και άμέσως ο διάλογος συνεχίστηκε έτσι:

—'Η γυναικεία φωνή.—Καταραμένο μαχαίρι! ... καταραμένο... Πή-γαινε μακριά από μας! ...

—'Η άντρική φωνή.—Αισθάνομαι ότι πεθαίνω...

—'Η γυναικεία.—Τόσο λοιπόν με μίσησες, ώστε προτιμάς καλλίτερα να πεθάνεις, παρά να με αγαπάς;

—'Η άντρική.—Ναι, καλλίτερα να πεθάνω, παρά να σε δω στη γκαλιά ενός άλλου! ...

Και η κουβέντα εξακολούθησε σ' αυτό το ύφος.

Στεκόμουν κατάπληχτος. Τι έσημαινε ο άλλόκοτος αυτός διάλογος, κίνη η περιεργή φρασολογία, και οι κρότοι εκείνοι, τα κλάματα της γυναίκας και η έπιση του άντρα να δώσει τέλος στη ζωή του; Ήταν φανερό πως ο άντρας ήθελε να σκοτωθεί με μαχαίρι, και η γυναίκα (ή ίδια άραγε με τη χτεσινή);, τον έμποδίζε...

—'Εξάφνα, άκουσα μια δυνατή κραυγή, σαν τη χτεσινή, και την ίδια στιγμή είδα να έρχεται από την απέναντι πόρτα ένας ηλιός άν-δρας. Στο φως του φαναριού ξεχώρισα πως ήταν άστρωμένος. 'Ηρθε κοντά μου, και πριν προφτάσω να τον ρωτήσω, είπε:

—Τά ίδια πάλι... Κάθε βράδυ αυτή η δουλειά.

—Μά τι συμβαίνει; ρώτησα. Σκοτώνονται δυό μέσα;

—Ο φρουρός της τάξεως χαμογέλασε:

—Θεατρίνοι, κύριε! ... Κάνουν πράξεις και δεν αφήνουν τον κόσμο να ησυχάσει...

—Μπρά! Αυτό είναι; Θεατρίνοι! ... Και βόηκαν την ώρα να κάνουν πράξεις;

—'Ελα, ντέ; ... Τους τάλαμε κι' άμας! ... Μερα μάλιστα τους καλέσαμε στο Τμήμα, για τι έχουνε άπ' τους νοικάρηδες του άπάνου τωμάτος παράτονα. Αυτοί όμως το χαβή τους «Δέν αδειάζουμε άλλη ώρα να προσδώσει. Τη δουλειά μας κάνουμε». Είναι και παλιό θεατρίνο, έρετε, μπουλούκι. Γυρίζουν στις επαρχίες, και κάθε τόσο ξαναφύονται και στέκουν λίγον καιρό, και ξαναπαίρνουν το φύσημά τους για τα πανηγύρια.

—Στά πανηγύρια παίζουν;

—Ξέρω και γώ; ... 'Εδω μέσα κάθεται ο άντρός μου, μα έρχονται κι' άλλοι... Όσοι θέλουν γίνονται και τζόγους... 'Εγώ κάθε φορά κάνω την αναφορά μου στον κήρυ 'Αντο νόμο...

—Και κείνοι το βράδυ ξαναρχίζουν τις φωνές;

—Ναι, μα αήριο θά ήσυχάσω ταχέως αν νσαι. Παρατράβηξε η δουλειά...

—Πώς τους λένε; ρώτησα.

—Ο άστρωμένος με κοίταξε και διάτασε. Φανερό πως ήξερε, μα δεν ήθελε να πει...

Μέσα στη σγαλιά, ξανακούστηκε η φωνή της γυναίκας, να βρυγ από τις γούλλες παρασυνετικής:

—'Αχ, Φουλγκέντιος! 'Εγώ δεν σου δίδω άφορμάς να ήσυχάσεις, τζέ μου, διαφύλαξε την ζωή σου, ζήσε, αν όχι για μένα, για τον έρωτά σου! ...

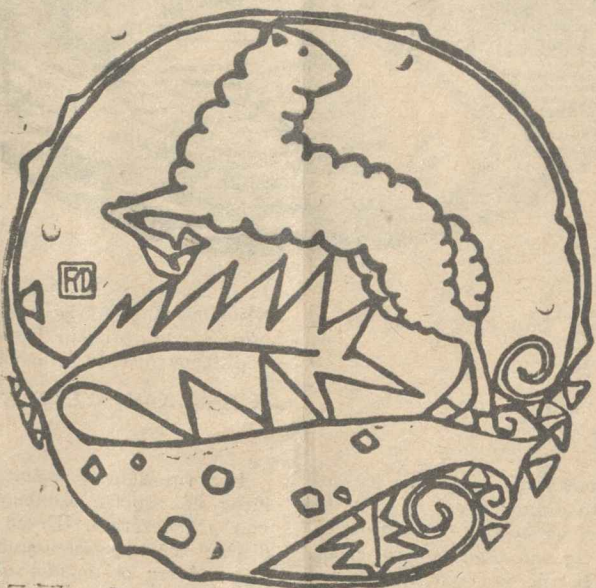
Και έλεγε, έλεγε, μιάν άτελείωτη τυράττα, από κείνες που συνηθίζονται στα παλιά θεατρικά έργα.

Την άφησα να λέει, καληνύχτισα τον άστρωμένο και ξεκολληθήκα το δρόμο μου. Τώρα με είχε πάσει άλλη μαγία: Να βρω πού ήταν η προβάρις! ... Φουλγκέντιος! ... Φουλγκέντιος! ... Μα τότε άκουσα έγώ τ' ένομα αυτό... Πότε; ... σε ποιά έργα; ... Πού; ...

Κι' άξαφνα, καθώς έπληγαινα, χαμογελώντας με την άσπια λύση του μυστηρίου, ένας τίτλος κομωδίας ξεπήδησε σαν άστρωτή στη μέση μου: «Οι 'Ερωτευμένοι» του Γκολντόν. Αυτό ήταν! «Οι 'Ερωτευμένοι»... Τό αισθηματικό έργο του παλιού Βενετιανού συγγραφέα, που τό ελα ίδω έδω του παλιού Βενετιανού συγγραφέα, και τώρα να πω οι κυριότεροι ήρωές του — η Εθγνία και ο Φουλγκέντιος — θά ξεκινούσαν από το Ισόγειο της 'Οδού Εδριπιδίου να πιά τα έρωτικά τους μαλώματα στα επαρχιακά πανηγύρια! ...

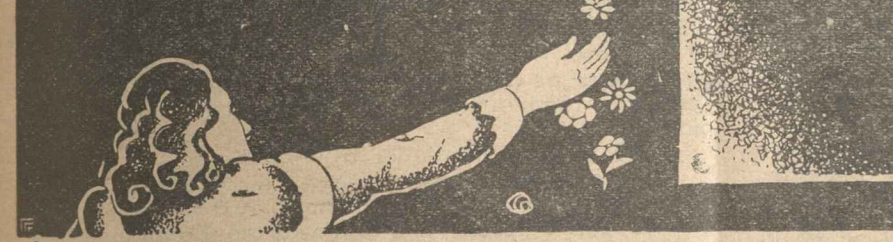
Αυτό ήταν.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ



ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δεν έξερω τίποτε, άπολύτως τίποτε, άπάντησε η ντόνα Κρούζ.

Τό ώραίο κεφάλι της Αύγης ξανάγειρε προς τό στήθος της και συγχρόνως είπε κλαίνοντας:

—'Χθές, οι άνθρωποι που με άρπάξαν και μ' έφεραν έδω, εί-παν: 'Πέθανε! ... 'Ο Λαγκαρντέρ πέθανε! ...»

—'Όσο γι' αυτό, της άπάντησε η ντόνα Κρούζ, έγω είμαι βέ-βαιη ότι ο Λαγκαρντέρ δεν πέθανε...

—Τί σου δίνει αυτή την πεποίθηση; ρώτησε ζωηρά η Αύγη.

—Δυό πράγματα: 'Εν πρώτοις, ότι τον φοβόνταν ακόμα ο Γκονζάγκας κι' οι φίλοι του και δεύτερο ότι αυτή η γυναίκα, που θέλουν να μου δώσουν για μητέρα μου...

—'Η χθρά του; τη διέκοψε η Αύγη. Αυτή που είδα την πε-ρασμένη νύχτα στο «Παλαί-Ρουαγιάλ»;

—Ναι, η έχθρά του... Σύμφωνα με την περιγραφή που μου-κανες, την αναγνώρισα. 'Ο δεύτερος λόγος, για τον όποιο εί-μαι βέβαιη ότι ο Λαγκαρντέρ δεν πέθανε, είναι ότι αυτή η γυ-ναίκα τον καταδιώκει πάντοτε. 'Όταν πήγα να παραπνεθώ σή-μερα στον πρίγκηπα Γκονζάγκα για τον παρόδοξο τρόπο, με τον όποιο μου φέρθηκαν χτες οι άνθρωποι του στο σπίτι σου, είδα αυτή τη γυναίκα και την άκουσα. 'Ελεγε σ' έναν εύπα-τρίδη μ' άσπρα μαλλιά που έβγαине τη στιγμή εκείνη άπ' το δι-αμέρισμά της: «Αυτό άφορά μόνο μέμένα... Είναι δικαίωμά μου και καθήκον μου... 'Εχω τά μάτια μου άνοιχτά και ο Λαγκαρ-ντέρ δεν θά μου ξεφύγει... Και, όταν περάσουν είκοσιτέσσερες ώρες, θά συλληφθώ, έτσι κι' από μένα την ίδια...»

—'Ω! είπε η Αύγη. Δεν μπορεί να είναι, παρά η ίδια γυναί-κα... Την άναγνωρίζω από τό μίσος της... Μου έρχεται μάλιστα η ίδια...

—Τι ιδέα; τη ρώτησε η ντόνα Κρούζ.

—Τίποτε... Δεν ξέρω... Είμαι τρελή! ...

—Μου μένει ένα ακόμα πράγμα να σου πω, ξανάπε η ντόνα Κρούζ, με κάποιο διαταγμα. 'Εχω μία είδησι να σου μεταβι-θώσω: 'Ο Γκονζάγκας ήτανε καλός για μένα, μα δεν έχω πια έμπιστοσύνη στον Γκονζά-γκα... 'Εμένα όμως σ' αγαπά ολόενα και πό πολύ, μικρή μου, φτωχή Αύγη...

Κάθισε επάνω στο σοφά, πλάι στη συντρόφισσά της κι' έ-ξακολούθησε:

—'Ασφαλώς, ο Γκονζάγκας μου τό είπε αυτό, για να σου τό επαναλάβω...

—Μά τί σου είπε λοιπόν; ...

—'Ερωτημένη, άπάντησε η ντόνα Κρούζ, όταν με διέκοψες για να μου μιλήσεις για τον ώ-ραίο σου ίπποτή 'Ερρίκο ντέ Λαγκαρντέρ, σου έλεγα ότι θέ-λουν να σε παντρεύουν με τό νεαρό μαρκήσιο ντέ Σαβερνύ...

—Μά με ποιά δικαίωμα θά τό κάνουν αυτό;

—Δεν ξέρω... Μά μου φαίνεται πως δεν ενδιαφέρονται καθόλου για να μάθουν αν έχου η όχι τέτοιο δικαίωμα... 'Ο Γκονζά-γκας συζητάει σχετικώς μαζί μου. Κατά τη διάρκεια δέ της συνομιλίας, μου είπε αυτά τα λόγια: «'Αν η Αύγη δεχθώ ο-πακούουσα, θά σώσει από ένα



ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

θανάσιμο κίνδυνο το πιο αγαπητό της πλάσμα στον κόσμο! ...»

—Τόν Λαγκαρντέρ! φώναξε η Αύγη.

—'Ετσι μου φαίνεται, άπάντησε η 'Αταιγανοπούλα. 'Ο Γκον-ζάγκας ύπνοοούσε τον Λαγκαρντέρ.

—'Η Αύγη έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και ψι-θύρισε μέσα σ' ένα λυγμό:

—Τό μυαλό μου θαλώνει, σκοτίζεται! ... 'Ο Θεός δεν θά μ' εϋ-σπλαχνιστή επί τέλους;

—'Η ντόνα Κρούζ την έσφιξε στην άγκαλιά της.

—Μην άπελπίζεσαι, της είπε γλυκά. Μην ξεχνάς ότι ο Θεός μ' έφερε αυτή τη στιγμή κοντά σου... Δεν είμαι βέβαια, παρά μία γυναίκα... Μά είμαι δυνατή και δεν φοβάμαι τό θάνατο...

—'Αν θελήσουν να σου κάνουν κακό, Αύγη, θά έχης κάποιον πλάι σου να σε υπερασπίσει...

—'Η Αύγη άναπέδωσε τό άγκάλισμά της. 'Επάνω είχαν άρ-χίσει πια ν' άκούγονται η φωνές κι' η φασαρία των φίλων του Γκονζάγκα, που ζητούσαν τη ντόνα Κρούζ.

—Πρέπει να πάω! είπε εκείνη.

—'Επειτα, νοιώθοντας πως η Αύγη έτρεμε ολόκληρη μέσα στην άγκαλιά της, έπρόσθεσε:

—'Αυστυχισμένο κι' αγαπημένο παιδί! Πόσο είσαι χλωμή!

—Φοβάμαι όταν βρίσκομαι έδω ολομόναχη! τραύλισε η Αύ-γη. Οι ύπνρέτες, η ύπνρέτριες με φοβίζουν...

—Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε, της άπάντησε η ντόνα Κρούζ. Οι ύπνρέτες κι' η ύπνρέτριες έξερουν πως σ' αγαπά και νομί-ζουν πως έξασκω μεγάλη έπίδρασι στον Γκονζάγκα.

Στάθηκε μία στιγμή και φάνηκε σαν να σκέφτεται.

—'Είπε στιγμές που κι' έγω τό πιστεύω αυτό! έπρόσθεσε. 'Ε-χω την ιδέα πως ο Γκονζάγκας έχει την άναγκη μου.

—'Εντωμεταξύ, στο επάνω πάτωμα η κοσμοσυρροή είχε διπλα-σιαστεί. 'Η ντόνα Κρούζ σηκώθηκε και πήρε ένα ποτήρι με σα-μπάνια, που είχε αφήσει επάνω στο τραπέζι.

—Συμβούλευσέ με! 'Ωδήγησέ με! είπε η Αύγη.

—Τίποτε δεν είναι χαμένο, αν ο Γκονζάγκας έχει πραγματικά την άναγκη μου! φώναξε η ντόνα Κρούζ. Πρέπει να κερδι-σουμε καιρό...

—Μά αυτός ο γάμος; ... Θά προτιμούσα χίλιες φορές τό θά-νατο...

—'Είπε πάντα καιρός για να πεθάνη κανείς, άδελφούλα...

Και, καθώς η ντόνα Κρούζ έ-κανε μία κίνηση για ν' άποσυρ-θώ, η Αύγη την έπιασε άπ' τό φόρεμα.

—Θά μ' αφήσεις λοιπόν άμέ-σως; είπε.

—Μά δεν τους άκούς; Μά φωνάζουν... 'Αλήθεια, δεν σου μίλησα καθόλου για τον Κα-μπούρη;

—'Οχι, είπε η Αύγη. Για ποιόν Καμπούρη;

—Γι' αυτόν, που μ' έβγαλε χτες από δω μέσα από δρόμους, που δεν τους ήξερα... Γι' αυτόν που μ' έφερε ές την πόρτα του σπιτιού σου... Βρίσκεται έδω...

—Στό σουτέ;

—Ναι, στό σουτέ... Μόλις τον είδα, θυμήθηκα όσα μου είχες πει για κάποιο Καμπούρη, που ήταν ο μόνος άνθρωπος, τον ό-ποιο θεχόταν ο ώραίος σου Λα-γκαρντέρ...



'Η ντόνα Κρούζ σήκωσε τό ποτήρι με τη σαμπάνια...

—'Ασφαλώς, θά είνε ὁ ἴδιος! εἶπε ἡ Αὐγή.
—Κί' ἐγὼ αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχω. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τὸν πλησίασα γιὰ νὰ τοῦ πῶ ὅτι, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ βασιστῇ σὲ μένα...

—'Ε, λοιπόν;
—'Ε, λοιπόν, ὁ Καμπούρης σου ἔκανε πὼς δὲν μ' ἀναγνώρισε καθόλου... Στάθηκε ἀδύνατον νὰ τοῦ ἀποσπᾶω, ἔστω καὶ μιὰ λέξι... Ἦταν ἀφοσιωμένος ὁλόκληρος σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, πού διασκεδάζαν μαζί του καὶ τοῦ ἔδιναν νά πῃν τρελλά, τόσο ὥστε σὸ τέλος σωριάστηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι...

—Υπάρχουν γυναῖκες ἐπάνω; ρώτησε ἡ Αὐγή.
—Ναί, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Τί γυναῖκες;
—Μεγάλες κυρίες! ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Βρίσκονται ἐπάνω ἡ ὠραίες Παρισινὲς πού εἶχα ὀνειρευθῇ στὴν Μαδρίτη... Εἶνε κυρίες τῆς Αὐλῆς πού τραγουδοῦν, γελοῦν, πίνουν καὶ βλαστημοὺν σὰν σωματοφύλακες... Εἶνε γοητευτικὲς...

—Εἶσαι βέβαιη; ρώτησε ἡ Αὐγή, πὼς εἶνε κυρίες τῆς Αὐλῆς;

—Ἡ ντόνα Κρούζ φάνηκε σὰν νὰ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτῇ.

—Θά ἤθελα πολὺ νὰ τίς δῶ! Ξανάπε ἡ Αὐγή. Μὰ χωρὶς νὰ μὲ δοῦν, ἐπρόσθεσε, κοκκινίζοντας.

—Καὶ δὲν θά ἤθελες καθόλου νὰ δῆς αὐτὸν τὸν χαριτωμένο νεαρό μαρκήσιο Σαθερνύ; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ, λίγο περιπαικτικά.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Αὐγή ἀπλᾶ. Θά ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ...

Ἡ Ἀτσιγανοπούλα, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸ νὰ σκεφτῇ, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, γελῶντας καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν κρυφὴ σκάλα. Ἡ δὺο νέες κόρες ἀνέβηκαν σὸ μπουντουάρ. Μιὰ πόρτα τοὺς χωρίζε τώρα ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκα. Ἀκουγόntonουσιν εἰκοσι φωνὲς πού φώναζαν, ἀνάμεσα ἀπὸ κρότους ποτηριῶν κί ἀπὸ γέλια:

—'Ας πολιορκήσουμε τὸ μπουντουάρ! Ἐφοδος! Ἐφοδος!

YII

ΜΙΑ ΑΔΕΙΑΝΗ ΘΕΣΙΣ

Ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ ἦταν πειὰ ἀνίκανος νὰ συγκρατῇ τὸς φίλους τοῦ κυρίου του, οἱ ὁποῖοι χαλοῦσαν τὸν κόσμο μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρτας, ἡ Αὐγή, περισσότερο πεθαμένη παρὰ ζωντανή, μετάνιωνε πικρά, γιατί εἶχε δεχτῇ ν' ἀνεβῇ ἐπάνω. Ἀντιθέτως, ἡ τρελλὴ καὶ πονηρὴ ντόνα Κρούζ ἔλεγε. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὴν τρώαζαν καθόλου. Ἐσθῆσε τὰ κεριά πού φώτιζαν τὸ μπουντουάρ, ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς, μὰ γιὰ νὰ μὴ δῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ σαλόνι τὴ συντροφισσά τῆς.

—Κύτταξε! εἶπε στὴν Αὐγή, δείχνοντάς τῃ τὴν κλειδαρό-τρύπα.

Μὰ ὅλ' ἡ περιέργεια τῆς Αὐγῆς εἶχε περάσει πειὰ. Ὡστόσο, κόλλησε τὰ μάτια τῆς στὴν κλειδωνιά.

—Αὐτές, κυρίες τῆς Αὐλῆς; εἶπε μ' ἀμφιβολία.

Ἡ ντόνα Κρούζ ὕψωσε τοὺς ὤμους τῆς κί' ἀπάντησε μὲ πεποίθησι:

—Δὲν ἔρεῖς ἐοῦ τὴν Αὐλή.

Ἐντωμεταξύ, φωνὲς ἀκουγόntonουσιν μέσ' ἀπ' τὸ σαλόνι:

—Τὴ ντόνα Κρούζ! Τὴ ντόνα Κρούζ! Θέλουμε γάρθῃ ἡ ντόνα Κρούζ!... φώναζαν.

Ἡ Ἀτσιγανοπούλα γέλασε μ' ἀφέλεια καὶ περηφάνεια:

—Μὲ θέλουν! ψιθύρισε.

Ἀπ' ἐξω, ἔσπρωχναν τώρα τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγὴ τραβήχτηκε πίσω ζωηρά. Ἡ ντόνα Κρούζ ἔθελε μὲ τὴ σειρά τῆς τὸ μάτι τῆς στὴν κλειδαρότρύπα.

—Ὡ! Ὡ! Ὡ! φώναξε, σκάζοντας στὰ γέλια. Τί μοῦτρα πού τάχει αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος Πεϋρόλ.

—Ἡ πόρτα ἀντιστέκεται! εἶπε ὁ Ναθάιν ἀπ' ἐξω.

—Ἀκουσα κουθέντες! ἐπρόσθεσε ὁ Νόσέ.

—Ἐνα μοχλὸ!... Μιὰ τανάλια!...

—Γιατὶ ὅχι ἕνα κανόνι;

—Ἐγὼ θά προτιμοῦσα νὰ κάνουμε μιὰ σερενάτα, εἶπε ὁ Σαθερνύ.

—Ποιὸς ἀπ' ὅλους εἶν' ὁ Σαθερνύ; ρώτησε ἡ Αὐγή, πλησιάζοντας πάλι στὴν κλειδωνιά.

—Μὰ δὲν βλέπω πειὰ τὸν Καμπούρη, εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ.

—Εἴσαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴ σερενάτα; ρώτησε ὁ Σαθερνύ. Πάρτε τὰ ποτήρια, τίς μπουκάλες, τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ποτά γιὰ ὄργανα.

Ἡ Αὐγή, ἡ ὁποία εἶχε τώρα τὸ μάτι τῆς στὴν κλειδωνιά, κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ μέσα στοὺς ἄλλους τὸ Σαθερνύ, ὁ ὁποῖος — καθὼς θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνώστες — ἐρωτοτροποῦσε μαζί τῆς στὴ Μαδρίτη. Μὰ ἡ σύγχυσις σὸ σαλόνι ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

—Ποιὸς εἶνε; ξαναρώτησε τὴ ντόνα Κρούζ.

—Ὁ πὺθ μεθυσμένος ἀπ' ὅλους... τῆς ἀπάντησε ἐκείνη.

—Εἴμαστε ἔτοιμοι! Εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴ σερενάτα! φώναζαν ἀπ' ἐξω οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα σὸ Σαθερνύ.

Εἶχαν σηκωθῇ σχεδὸν ὅλοι, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα. Καθένας κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ποτήρι ἢ ἕνα μαχαίρι γιὰ ν' ἀναπαυιάρῃ. Ἡ Σινταλίζ κρατοῦσε ἕνα μαχαίρι, ἐπάνω σὸ ὅπλο χτυποῦσε ἡ Ντεμπούα μὲ μιὰ τοιμπίδα... Πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ τὸ τραγοῦδι, ὁ θόρυβος πού γινόταν, ἦταν τρομερός.

Ὁ Πεϋρόλ ἔβλεπε νὰ κάνει μιὰ δειλὴ παρατήρησι, μὰ τὸν ἔπιασαν ἀμέσως ὁ Ναθάιν καὶ ὁ Ζιρόν καὶ τὸν κρέμασαν σ' ἕνα πορτμαντώ ἀπὸ τὴ ράχη.

—Ποιὸς θά τραγουδήσῃ;

—Ὁ Σαθερνύ! Ὁ Σαθερνύ!

Καὶ ὁ νεαρός μαρκήσιος, σπρωγμένος ἀπὸ χερί σὲ χερί, ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγὴ τὸν ἀναγνώρισε ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ τραβήχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πόρτα.

—Φρίκη! εἶπε.

—Μπᾶ! ἔκανε ἡ ντόνα Κρούζ. Γιατὶ εἶνε λίγο ζαλισμένος; Αὐτὸ συνηθίζεται στὴν Αὐλή! Εἶνε γοητευτικός!

Ἀπ' ἐξω ὁ Σαθερνύ εἶχε ἀρτῆσει νὰ τραγοῦδῇ, ἐνὼ μέσα σὸ μπουντουάρ, ἡ Αὐγὴ μὲ τὸ πρόσωπὸ τῆς χωμένο μέσα στὰ δὺο τῆς χέρια, ἔλεγε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

—Κρῶνῶ!... Κρῶνῶ βαθεῖα μέσ' στὴν ψυχὴ μου... Ἡ ἰδέα ὅτι θέλουν νὰ μὲ παντρεύουν μ' ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο...

—Μπᾶ! εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ. Ἀνταμιβάνω ἐγὼ νὰ τὸν κάνω ἡμερο σὰν ἀρνάκι... Δὲν τὸν βρῶ οκείς λοιπὸν χαριτωμένο!...

—Ἐλα! Πᾶμε πάλι κάτω! τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα προσευχόμενη.

Κί' ἐπειδὴ κλονιζόταν, ἡ ντόνα Κρούζ τὴν ἔπηρε στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ἡ Ἀτσιγανοπούλα εἶχε τὴν καλύτερη καρδιά τοῦ κόσμου, μὰ δὲν συμμερίζονταν τὴν ἀντιπάθεια τῆς φίλης τῆς πρὸς τὸν Σαθερνύ.

Καθὼς κατέβαιναν τίς σκάλες, εἶπε στὴν Αὐγή:

—Ἀδελφούλα, ἂς κερδίσουμε καιρό... Προσποίησου πὼς ὑπακούεις... Πιστεψέ με... Γιὰ νὰ σὲ βγάλω μάλιστα ἀπὸ τὴ στενοχώρια, θά παντρευτῶ ἐγὼ τὸ Σαθερνύ...

—Θὰ τὸ κάνης αὐτὸ γιὰ μένα; φώναξε ἡ Αὐγή, μὲ φωνὴ πού ἔπαλλε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

—Θεέ μου, ναί... Λοιπόν, πήγαινε νὰ προσευχηθῇς, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ παρηγορεῖ... Ἐγὼ μόλις κατορθώσω νὰ τοὺς ξεφορτώθω θά σὲ δῶ...

Καὶ ξαναἐνέθηκε τὴ σκάλα, πηδηχτῇ, μὲ τὴν καρδιά ἀνάσφιγρη, κρατώντας στὸ χερί τῆς τὸ ποτήρι τῆς σαμπάνιας.

—Βέβαια, ψιθύρισε, μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὸ Σαθερνύ... Μαζὺ του θά περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ γέλια...

Τί καλύτερο ἤθελε; Φτάνοντας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μπουντουάρ, στάθηκε γιὰ ν' ἀφογκραστῇ.

Ἐπειτα τὴν ἀνοίξε ἀπότομα καὶ παρουσιάστηκε σὸ κατὰ φλὶ, γελαστὴ καὶ πρόσχαρη, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι τῆς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς...

—Ἐλάτε, κύριοι, εἶπε, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι τῆς, κάνετε λίγο κέφι!... Νομίζετε πὼς διασκεδάζετε ἔτσι;... Οὔτε ἀκουγόntonετε καθόλου...

—Ἀλήθεια; εἶπαν οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα ἐξευτελισμένοι.

—Εἶνε γοητευτικὴ! Ἀξιολάτρευτη! ψιθύριζε ὁ Σαθερνύ ἐκ

VIII

ΕΝΑ ΡΟΔΑΚΙΝΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. πρίγκηπος Γκονζάγκα φάνηκε σὲ ὅλους αὐστηρὸ καὶ μάλιστα ἀνήσυχος. Ὅλοι ἀπόθεσαν τὰ ποτήρια τους σὸ τραπέζι καὶ τὸ γέλιο ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ πρόσωπα ὅλων.

—Ἐξάδελφε, εἶπε ὁ Σαθερνύ, πέφτοντας σὸ βάθος τῆς πολυθρόνας του, σὲ περιμένα... γιὰ νὰ σοὺ μιλήσω λίγο γιὰ τὴ θέσι μου...

Ὁ Γκονζάγκα ἐπῆγε ὡς τὸ τραπέζι καὶ τοῦ πήρε τὸ ποτήρι πού ἦταν ἔτοιμος νὰ φέρῃ στὰ χεῖλῃ του.

—Μὴν πίνεις πειὰ! τοῦ εἶπε μὲ τόνο.

Καὶ τοῦ πέταξε τὸ ποτήρι ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ὁ Σαθερνύ τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια ξαφνιασμένα.

Οἱ ἄλλοι συνδαιτηγμένοι ἀρχισαν νὰ τὰ χάνουν. Ἡ χλωμάδα εἶχε διαδεχθῇ τώρα στὰ πρόσωπά τους τὸ κατακόκκινο χρῶμα τῆς μέθης. Ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα μιὰ ἀπειλή, τὴν ὁποία προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν παρήμερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐορτῆς, μὰ πού πλανιόταν τώρα στὸν ἀέρα.

Τὸ ἀνήσυχος ὕφος τοῦ Γκονζάγκα τοὺς τὴν ξαναθύμισε.

Ὁ Πεϋρόλ θέλησε νὰ γλυστρήσῃ ὡς τὸν κύριό του, μὰ ἡ ντόνα Κρούζ τὸν ἐπρόλαβε.

—Θέλω νὰ σὰς πῶ κάτι, ἐκλαμπρότατε, τοῦ ψιθύρισε.

Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι τοῦ πρίγκηπος εἶχαν χάσει τὴ μιλιὰ τους. Ὅλοι σχεδὸν εἶχαν τὰ βλέμμά τους καρφωμένα σὸ τραπέζι, ἀπὸ τὸν ἀνέμετρο καὶ φανιόντοσαν συλλογισμένοι. Μονάχα ὁ Σαθερνύ τραγουδοῦσε κάποιο τραγοῦδι τῆς μόδας καὶ δὲν συμμετεῖχε στὴ γενικὴ αὐτὴ ἀνησυχία, πού εἶχε πλημμυρίσει ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ὁ Ὀριὸλ μουρμούρισε σὸ αὐτὶ τοῦ Πεϋρόλ:

—Μήπως ἔχουμε δυσάρεστες εἰδήσεις;

Μὰ ἐκεῖνος τοῦ γύρισε τὴ ράχη, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

—Ὀριὸλ! τοῦ φώναξε ἡ Νιθέλ.

Ὁ Ὀριὸλ ἔτρεξε κοντὰ τῆς.

—Ὅταν ὁ πρίγκηψ τελειώσῃ μ' αὐτὴ τὴ μικρούλα, ἐπρόσθεσε ἐκείνη, θά πᾶς νὰ τοῦ πῆς ὅτι θέλουμε βιολιά...

—Μὰ... θέλεις νὰ παρατηρήσῃ ὁ Ὀριὸλ.

—Σιωπὴ! Τὸ θέλω!...

Μὰ ὁ πρίγκηψ δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη.

Ἐλεγε, ἐκείνη τὴ στιγμή, στὴ ντόνα Κρούζ μὲ ὕφος πατρικό:

—Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Βέβαια, πρίγκηψ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀτσιγανῶνα, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἦταν ἱκετευτικό. Μὰ εἶνε ἡ μόνη μου φίλη, ἡ ἀδελφὴ μου...

—Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ ἀρνηθῶ τίποτε, ἀγαπημένο μου παιδί... Σὲ μιὰ ὥρα, ὅτι κί' ἂν συμβεῖ, θ' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς...

—Εἶν' ἀλήθεια αὐτό, ὑψηλότατε; φώναξε ἡ ντόνα Κρούζ, χαρούμενη. Ἀφήστε με νὰ τῆς ἀναγγεῖλω τὴ μεγάλη αὐτὴ εὐτυχία.

—Ὁχι, ἀκόμα... Μείνε... Ἀλήθεια, τῆς ἀνακοίνωσε τὴν ἐπιθυμία μου...

—Νὰ παντρευτῇ μὲ τὸ Σαθερνύ;... Ναί, βέβαια... Μὰ τὸν ἀπεχθάνεσαι τρομερά...

—Ἐκλαμπρότατε, τραύλισε ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Ὀριὸλ, πλησιάζοντας τὸν πρίγκηπα, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ δευτέρη ἐπιτακτικὴ διαταγὴ τῆς Νιθέλ, συγνώμην ἂν σὰς ἀνησυχῶ... Μὰ αὐτὲς ἡ κυρίες θέλουν βιολιά...

—Σιωπὴ! εἶπε ὁ Γκονζάγκα, παραμερίζοντάς τον μὲ τὸ χερί.

—Κατὶ σοβαρὸ συμβαίνει ἐδῶ! εἶπε ἡ Νιθέλ, βλέποντας αὐτὴ τὴν κίνησι.

Ὁ Γκονζάγκα, ὅταν ὁ Ὀριὸλ ἀπομακρύνθηκε, πήρε τὰ δὺο χέρια τῆς ντόνας Κρούζ καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν ἔχω νὰ σοὺ πῶ μιὰ λέξι: Ἄν γίνει αὐτὸς ὁ γάμος, θά μπορούσα νὰ σώσω αὐτὸν πού ἀγαπᾶ...

—Πρίγκηψ, φώναξε ἡ ντόνα Κρούζ, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί ὁ γάμος αὐτὸς θά εἶνε ὠφέλιμος σὸν κ. ντὲ Λαγκαρνιέρ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ τὸ πῶ... Πάντως, σοὺ ὑπόσχομαι πὼς δὲν θά χρησιμοποιοῦμαι βίαια...

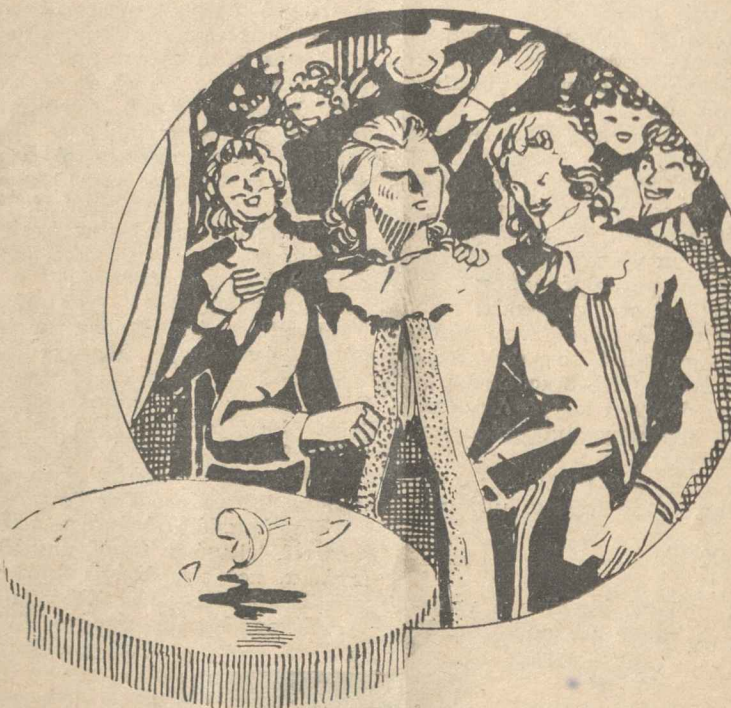
Καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ... Μὰ ἡ ντόνα Κρούζ τὸν ἐκράτησε.

—Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, δόστε μου τὴν ἀδείαν νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ τῆς... Ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια μὲ τρομάζουν...

—Αὐτὴ τὴ στιγμή, τῆς ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκα, σὲ χρειάζομαι...

—Ἐμένα; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ, ξαφνιασμένη.

(Ἀκολουθεῖ)



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY MEADE WILLIAMS

Ο ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ

Η σφυρίχτρα της φυλακής σφύριζε δαμνισμένα, αδιάκοπα, εκνευριστικά! "Αν και ο Χέιλς είχε απομακρυνθεί αρκετά, ωστόσο το νυχτερινό αέρακι έφερνε τον καταραμένο ήχο της ως εκεί που θρυσκόταν τώρα, λαγνισμένος, ουσπεριωμένος πίσω από έναν πυκνό θάμνο. Ο Χέιλς προσπαθούσε να συγκρατήσει τους φοβερούς παλμούς της καρδιάς του. Θαρρούσε, πως αν περνούσε κανείς από εκεί εκείνη τη στιγμή, άσφαλως θα άκουγε τον τρελλό χτύπο της...

Ο Χέιλς ήταν μουσκεμένος από τον ιδρώτα. Η σταγιά στο λαιμό της φυλακής που φορούσε, είχε κολλήσει επάνω στο σώμα του και ο ψυχρός αέρας που φυσούσε πάγωνα τον ιδρώτα από πάνω του και τον έκανε να τρέμει. Πέρα, μακριά, ακουγόταν ο ήχος κ' ή σφυρίχτρας των αστυνομικών, που τον κυνηγούσαν προς όλες τις διευθύνσεις, εκτός απ' αυτήν που είχε πάρει. "Α! Είχε μελετήσει καλά την απόδρασή του! "Όσοι φυλακισμένοι είχαν επιχειρήσει ως τότε να δραστηρεύουν, προσηλαθούσαν πάντοτε να διαβούν το ποτάμι και τραβούσαν προς τα ανοίχτα, στους κάμπους, μακριά από την πόλη. Αυτός είχε κάνει το αντίθετο! Θά κρυβόταν στην πόλη, ανάμεσα στον κόσμο...

Σιγά-σιγά, η άσπρη του είχε γίνει πάλι κανονική. "Αλλά κρύωνε περισσότερο από πριν. "Ω! τί θα έδινε για μια ζεστή φορεσιά ρούχα! Στο χέρι του, ως μόνο όπλο, κρατούσε σφιχτά ένα χοντρό ξύλο! "Ασφαλώς σε λίγο θα περνούσε από εκεί κανένας διαδότης. Θα του έπαιρνε τα ρούχα του και τότε θα φώναζε πηγαίνε στο ξενοδοχείο της μικρής πόλεως.

Αυτή την ιδέα να πάει σε ξενοδοχείο, του την είχε υποβάλει η φιλεναδούλα του η Ρόζα. Στην αρχή του φάνηκε πως αυτό ήταν τρέλλα. Κατόπιν όμως αναγνώρισε πως η Ρόζα είχε δική, γιατί όλα τα φιλικά του σπίνια θα θρυσκότουσαν υπό επιτήρηση και κανένας δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως ο Στίγκερ Χέιλς, ο δραπέτης των φυλακών, είχε την θρασύτητα να καταφύγει στο ήσυχο, οικογενειακό ξενοδοχείο της μικρής εκείνης πόλεως, που φημιζόταν για τη φυλακή της!

Ο Στίγκερ ήξερε πως το ίδιο απόγευμα η Ρόζα επρόκειτο να πάει στο ξενοδοχείο, θα νοίκιαζε εκεί ένα δωμάτιο υπό το δνομα «Κυρία Ουίντερ» και θα έλεγε στον ξενοδόχο πως περίμενε τον άνδρα της με το τραίνο του μεσσηνικίου. Μέσα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, ο Χέιλς θα μπορούσε με την ησυχία του να μεταμφιεστεί με τα ρούχα που θα έφερνε μαζί της η Ρόζα...

Ξαφνικά, ο κανονικός ρυθμός θημάτων που πλησίαζαν, έκαναν τον Στίγκερ να κρυφτεί άκομα πιο θαθεία μέσα στα πυκνά φυλλώματα των θάμνων. Κάτω από το φως που έβριχνε το φανάρι του δρόμου, ο Χέιλς διέκρινε τη στολή ενός χωροφύλακος. Χωρίς να υποπτευθεί πως δυο θήματα πιο πέρα κρυβόταν εκείνος που αναζητούσε, ο αστυνομικός στάθηκε και κτύπησε προσεκτικά για κάμψη ώρα το μεγάλο γωνιακό κύτταξε προσμου. Κατόπιν προχώρησε πάλι. Ο Στίγκερ άναστέναζε με ανακούφιση...

Σε λίγο άλλα θήματα άκουστηκαν. Αυτά έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνση, από το μεγάλο σκοτεινό σπίτι που κύταζε προηγουμένως ο χωροφύλακας με τόσο προσοχή. Ο Χέιλς έριξε μια γρήγορη ματιά. Ο διαδότης που πλησίαζε, ήταν ένας υψηλός άνδρας στο δικό του άσπρημα περίπου. Φορούσε άσπρο φανταζι επανωφόρι και στο ένα χέρι του κρατούσε ένα ταξιδιωτικό σάκκο και στο άλλο μια διπρόελλα. Αυτός ο σάκκος έκανε τον Χέιλς να πάρει την απόφασή του. Μ' αυτόν τον άνθρωπο έπρεπε ν' αλλάξει τα ρούχα του. "Εκτός το ότι θα ταίριαζαν στο σώμα του, ο σάκκος θα συμπλήρωνε την ταξιδιωτική εμφάνισή του. Ο διαδότης πλησίαζε ολοένα. Ο Στίγκερ παρατήρησε πως φαινόταν ανήσυχος. "Έρριχνε αδιάκοπες ματιές πάνω δεξιά και τότε άριστερα, τότε μπρος και τότε πίσω. "Όταν έφθασε κοντά στο μέρος που κρυβόταν ο Χέιλς, τάχυνε το βήμα του.

"Ήταν η κατάλληλη στιγμή! Ο Χέιλς έπιασε γερά το ρόπαλο που είχε μαζί του, αλλά καθώς έκανε να σηκωθεί, ένας κλωδός από το φάνομο έσπασε μ' ένα ξερό κρότο. Ο διαδότης γύρισε απότομα το κεφάλι του και με μια έκφραση φόβου κτύπησε προς το μέρος του σπιτιού, νομίζοντας πως από εκεί είχε ακουστεί ο κρότος. Με μια ταχυστάτη κίνηση, θρέθηκε πίσω από ένα τηλεγραφικό στύλο, με τη ράχη γυρισμένη προς τον Χέιλς.

πρόσταξε ο Χέιλς.

Ο διαδότης υπάκουσε. Κι' ενώ ο Χέιλς έψαχνε το θήμα που κι' έπαιρνε το περιστρόφο που θρήκε μέσα στην τρέπη του επανωφοριού του, ο άγνωστος διαμαρτυρόταν:

—Είπε ντροπή σου, το έλεγε, να ληστεύει ένα γιατρό που πηγαίνει να επισκεφθεί έναν έτοιμοθάνατο!...

—Α! άφησε τα λόγια, είπε ο Χέιλς, ενώ πετούσε το ρόπαλό που δεν του χρειαζόταν πια, αφού είχε τώρα καλύτερο όπλο. Δέν σου χρειάζεται το περιστρόφο!... "Αφού μάλιστα δεν έβλεπε να το μεταχειρίζεσαι όταν πρέπει!... Καί τώρα, ξεκαθάρισε ο Χέιλς, ενώ τον απειλούσε με το περιστρόφο, πήγανε και σου πίσω από κείνα τα δένδρα...

Με μια κλωτσιά ο Χέιλς έσπρωξε το σάκκο κοντά στο τηλεγραφικό στύλο, με το σκοπό να τον πάρει όταν θα έφτανε. Κατόπιν πλησίασε τον άγνωστο και του είπε να θγάλη τα ρούχα του.

—Λυπούμαι, είπε ειρωνικά, γιατί η δική μου φορεσιά που θα φορέσεις τώρα, είναι πολύ χειρότερη από τη δική σου!...

Ο άλλος δίστασε μια στιγμή και με αποτροπισμά κτύπησε τη στολή του καταδίκου. Ο Χέιλς τον φοβήρισε πάλι με το όπλο του.

—Ελα, είπε, σύντομα, γιατί θιάζομαι!

"Όταν έγινε η ανταλλαγή των ρούχων, ο Χέιλς με το κοινό του όπλου του, κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του θύματός του. Ο διαδότης σωριάστηκε χάρω αναίσθητος...

Μετά ένα λεπτό, ο Χέιλς ντυμένος με το κομψό παλτό, το κοστούμι και το φανταζι επανωφόρι που του τρού και κρατώντας το σάκκο στο χέρι, με γοργό βήμα προχώρησε προς το ξενοδοχείο.

Σε λίγο έφτασε. Πήρε εσπευστικά στο γραφείο της διευθύνσεως. "Ενας μικρός υπηρέτης προσηλαθόθηκε χαμογελώντας να τον πάει στο σακάκι από το χέρι. Ο Χέιλς ανταπέδωσε το χαιρετίσμα.

Μόγελο του μικρού κι' ενώ του έδινε το σάκκο, έβριχνε συγχρόνως ένα γρήγορο βλέμμα γύρω στο χάλ...

Αμέσως αντέληψε, πως ο άνθρωπος που καθόταν σε μια άκρη του χώλου, μισοεξαπλωμένος σε μια μεγάλη πολυθρόνα, με το καπέλλο θαμένο στραβά προς τα πίσω του κεφαλάς, ο οποίος τον παρακολούθουσε με το αδιάφορο τάχα βλέμμα του, ήταν κάποιος μυστικός αστυνομικός.

Ο Χέιλς ρώτησε τον ξενοδόχο: —Μήπως έφθασε σήμερα το απόγευμα ή σύζυγός μου, η Ουίντερ;

Ο διευθυντής χαιρέθηκε και είπε:

—Μάλιστα, κύριε, η κ. Ουίντερ ήλθε και κράτησε ένα δωμάτιο. Μπόυ! "Ωδήγησε τον κύριο στο 6-4-7.

—Απ' εδώ, κύριε, παρακαλώ! είπε ο μικρός.

Ευτυχώς, βέβαιος πως θα τα κατάφερε καλά ως το τέλος, ο Χέιλς ακολούθησε το παιδί. Σκεπτόταν με κρυφή χαρά πως μετά μισή ώρα θα έφευγε μαζί με τη φιληνάδιστά του τη Ρόζα Στάνου από την ποινή έξοδο του ξενοδοχείου, χωρίς να τους πάρη κανείς είδηση, κατόπιν θά...

Ο Χέιλς υπήκε στον ανελέητο χαρακτήρα κι' ο μικρός τον ακολουθούσε. "Αλλά τη στιγμή που έκανε να κλείσει την πόρτα, ο ταξιδιωτικός σάκκος που κρατούσε ο μικρός, χτύπησε σ' αυτή και άνοιξε και το περιεχόμενό του σκορπίστηκε κάτω στο έδαφος. "Ήταν γεμάτος διαρρηκτικά εργαλεία και ανάμεσα σ' όλα αυτά υπήρχε κι' ένα κουτί. Με τη δύναμή του περπατώντας, το κουτί άνοιξε και από μέσα ξεχύθηκαν ένα σωρό κομμάτια! Τα πολύτιμα πετράδια λαμποκοπούσαν κάτω από το φως...

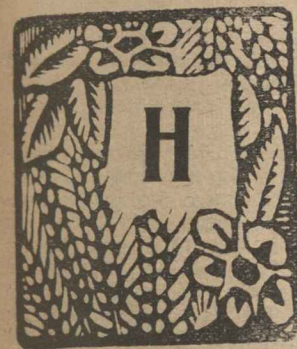
Ο Χέιλς είχε παγώσει από φόβη! Προτού προφθάσει να ανέλθει από την κατάπληξη και ν' αντιληφθεί το μέγεθος της καταστροφής του, ένας θαρρύ χέρι έπεφτε άπ'αυτο στον ώμο του. Σηκωμένος γύρισε και κτύπησε τον μυστικό αστυνομικό, που του έλεγε κοροϊδευτικά:

—Ετσι, λοιπόν, φιλαράκο μου Τζόου, καλά το υποψάστηκα!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτοεμπολίδ)



Η Γκλόρια Σβάνσον, η μεγάλη ήθοποιος του κινηματογράφου, η οποία υπήρξε για πολλά χρόνια η αναμφισβήτητη βασίλισσα της θόνης, ξαναγύρισε στις παλές της αγάπες. "Ενα συμβόλαιό της με την «Μέτρο - Γκόλντγουιν» την ξανάφερε στο Χόλλυγουντ. Και η "Αμερικανικής έφημερίδες μας πληροφορούν τώρα ότι η διάσημη βεντέττα πρόκειται να κάνει μια πολυθρόνη επανεμφάνισή στον κινηματογράφο.

"Αν όμως οι παλιόι θαυμαστές της Γκλόριας χάσαν για' αυτό, υπάρχουν και πολλοί «ένδιαφερόμενοι» που δεν ενδοσιούστησαν υπερβολικά, μαθαίνοντας αυτή την είδηση. Και μεταξύ των ενδιαφερομένων αυτών, στην πρώτη σειρά έχουνται η Νόρμα Σήρερ, η Τζόαν Κρόφορντ, η Μάριον Νταϊς και η Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ, η τέσσερες μεγάλες βεντέτες της «Μέτρο - Γκόλντγουιν».

Η καλλιτέχνιδες αυτές κούταζαν πώς να βγάλει η μία το μάτι της άλλης. "Ωστόσο, απ' τη στιγμή που επανεμφανίστηκε στον δόξοντα του Χόλλυγουντ η Γκλόρια Σβάνσον — μια αντίταλος ομοιογενήμενος επικίνδυνος! — η τέσσερες πρωταγωνίστριες λησμονήσαν τις διαφορές μεταξύ τους και άρχισαν να σκέφτονται κατά το...κακού έλθου!

"Ενα πρωί μάλιστα η ανήσυχος βεντέττα, οργάνωσαν στο σπίτι της Νόρμας Σήρερ μια μικρή συνδιάσκεψη. Η Γκλόρια Σβάνσον χωρίς τελενταία και τον τέταρτο σύζυγό της, Έσπερε, λοιπόν, να την...ξαναπατρεύουν! Με τη διαφορά ότι ήταν ανάγκη να της δώσουν ένα σίγγιο, ο οποίος να την έπαιρνε μαζί του μαζινά... πούλ μαζινά από το Χόλλυγουντ — στο Βόρειο Πόλο, έτσι παραδείγματι!...

Και η...καλές φίλες άρχισαν να σπάζουν το κεφάλι τους, για να βρουν ποιός ήταν ο πιο κατάλληλος σύγγιος για την Γκλόρια. Τελικώς επέλεξαν η απόψεις της Νόρμας Σήρερ.

Πρέπει να βρούμε για την Γκλόρια, είπε, ένα σπινάκι ή ένα πασά, έναν παραλήλιο τύπο τέλει πάντων! Η Σβάνσον λατρεύει τον έξωτικό διάκοσμο... "Αν λοιπόν κανένας σπινάκιος υποφάσσει να την πάρει και να την κλείσει στο χαρμάνι του, θα τη ξεφορτωνόμαστε για πολύ καιρό! Ζητείται, λοιπόν, τώρα σπινάκιος για την Γκλόρια Σβάνσον!...

"Ενας μεγάλος αγών διεξάγεται τελευταία στο Χόλλυγουντ μεταξύ της αισθητικής των εικραφών καλλιτεχνών, της οποίας απόστολος είναι η...σπουδαία Μαίη Γουέστ, και της αισθητικής της Γαρέτας Γκάμπριελ, της αισθητικής δηλαδή του ναυαρχισμένου κοριού. Η προσβολή του τελευταίου γύρω της Σίγγιανς του Βορρά, της «Βασίλισσας Χρυσίνης», έγινε αφορμή ν' άρχισουν και πάλι οι τελενταίες συζητήσεις γύρω απ' το μεγάλο αισθητικό πρόβλημα, που αναφέραμε παραπάνω.

"Ενας συντάκτης κινηματογραφικού περιοδικού, πρότεινε να παρακολουθήση σ' ένα μάτο, κομψό, πύσω από μια καλίσσα, τον παρακάτω διάλογο μεταξύ τριών μεγάλων ήθοποιών της θόνης, σχετικά με το ζήτημα της ημέρας στο Χόλλυγουντ:

—Πάστε ένα παλιό τσιγάρο, έλεγε ο Γουόρνερ Μάξστερ, γεμίστε το με ροσάνια και θα έχετε άμεσως μια Μαίη Γουέστ.

—Τρία σπινάκια και δυο όδοντογυαλίδες, τιμωμένα σ' ένα ταγαρόχατο, αποτελείν μια Γαρέτα Γκάμπριελ! είπε και ο Ροβίντ Βαλέ.

Ο τρίτος των συνομιλητών, ο Γουίλλιαμ Πόργουελ, ο σημαντικώτατος καλλιτέχνης, έιν και παίζει διαρκώς ρόλους αντιπαθητικών τύπων, χαμνέλας παράδειγμα... και είπε και αυτός τη γνώμη του:

—Έρχονται μέρες που η νηστεία επιβάλλεται. "Έρχονται όμως μέρες που ήσουν εσύ!

Κι' ενώ ο Χέιλς με τις χειροπέδες στα χέρια προχωρούσε προς την έξοδο του ξενοδοχείου, ανάμεσα στον μυστικό αστυνομικό και τον θυρωρό του ξενοδοχείου, έξω στο δρόμο ακουγόταν η φωνή ενός μικρού μάγκα, που φώναζε:

—Πάσανε τον δραπέτη της φυλακής! Πάσανε τον κατάδικο!

Ο Στίγκερ Χέιλς είχε γίνει αφορμή να πιασθή ο ψευτογιατρός, ο διάσημος διαρρηκτής Τζόου, που τόσο καιρό τώρα τον ύπαισε η αστυνομία. "Αλλά κι' ο ταξιδιωτικός σάκκος του Τζόου έγινε αφορμή να ξαναμπή στη φυλακή ο Στίγκερ Χέιλς.

ρες που αισθάνεται κανείς την ανάγκη να κάνει και καλοφάρμα... Εγώ δεν είμαι αποκλειστικός. Μ' αρέσει η Μαίη, μ' αρέσει και η Γαρέτα!...

Ο Ζωρζ Μιλτόν, ο δημοφιλής Μπουμπούλ, γύρισε το τελευταίο του φιλμ «Μπουμπούλ Α', βασιλεύς των Νέγκρων», με συνθήκες κάθε άλλο παρά ευχάριστες. Η ταινία αυτή γνώστηκε σχεδόν ολόκληρη στο Ντακάρ της Αραβίας, ανάμεσα σε μαυρούς μαγαρισμένους καταλλήλους, και να φαίνονται...άνθρωποι, και κάτω από έναν αλάνητο ήλιο. Μά ο ταλαιπωρος ο Μπουμπούλ γνώρισε και μια άλλη δυσάρεστη περιπέτεια κατά τη διάρκεια του γυρίσματος αυτού του φιλμ.

—Δέν ξέρω κι' εγώ πώς, άφηγήθηκε τελευταία σ' ένα Παρισινό ρεπόρτερ — τσακωθήκαμε, για μια άσπρη αφορμή με τον καλό μου συνάδελφο Βινά. "Από μια σατανική δέ συμπτωσι, επροέκυψε στο φιλμ να γυρίσουμε και μια σκηνή, στην οποία ο Βινά...με ξυλοκοπούσε! "Ο καλός μου όμως φίλος ήταν τόσο φουκαριμένος μαζί μου, ώστε κατά το γύρισμα της σκηνής αυτής με ξυλοκοπούσε στα σοβαρά!... Σε μια στιγμή, μάλιστα, ο Βινά — ύψος 1 και 98, αν αγαπάτε, και βάρος 98 κιλά! — μ' άρπαξε από τη μέση και με τίναξε τρία μέτρα μακριά!...

Και ο Μπουμπούλ συμπλήρωσε άσπαστατα:

—"Όταν θα ήθετε το φιλμ και θα άκουσε στη σκηνή αυτή ένα δυνατό «μπούμ» ή, μη φαντασθήτε ότι ο χρότος προέρχεται από κανένα τιτανό... "Όχι! Τόν θόρυβο αυτόν τον έκανε το κεφάλι μου, που κόντευε να σκάσει σάν καρπούζι χάρω!...

Καθώς ξέρετε, τα περισσότερα από τα δάκρυα, που χύνουν η καλλιτέχνιδες στα διάφορα φιλμ, είναι από...γλυκερίνη. "Υπάρχουν όμως και πολλές καλλιτέχνιδες, η οποίες ζούν τόσο έντατικά το ρόλο τους, ώστε κλαίνε πραγματικά στις πιο δραματικές σκηνές μιάς ταινίας.

Η Λιζέττα Λανβέν, η χοροπημένη Γαλλίς βεντέττα, άφηγήθηκε τελευταία σε μια παρέα γνωστών της, το παρακάτω κομμοκοταργικό επεισόδιο, σχετικά με τα «δάκρυα του κινηματογράφου»:

Βρισκόμουν στο στούντιο της «Ουίνας», στο Βερολίνο, για το γύρισμα της Γαλλικής βερσιόν μιάς Γερμανικής ταινίας. Σε μια σκηνή η υπηρέτριά μου έφερε νάρθη να μου αναγγείλει κλαίγοντας μια δυσάρεστη είδηση. Μά η μικρή ήθοποιός, που θα έκανε το ρόλο της υπηρέτριας, όχι μονάχα δέν μπορούσε να κλάψει, μά ούτε και ήθελε να της στάξουν λίγη γλυκερίνη στα μάτια... "Ο σκηνοθέτης άρχισε ν' απελπίζεται, όταν, ξαφνικά, μια φανερή ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

»Πλησίασε την ήθοποιό και, χωρίς πολλές περιστροφές, της έδωσε δυο...καμπίλια, που αντήχησαν σ' όλο το στούντιο! "Όπως ήταν έτοιμο, η μικρούλα έβαλε άμέσως τα κλάματα...

—Και τώρα, της είπε ο σκηνοθέτης, πήγανε έτσι πως είσαι ν' αναγγείλεις στην κυρία σου την δυσάρεστη είδηση!... Δέν έπρεπε, παιδί μου, άλλος τρόπος για να σ' κάνουμε να κλάψεις!...

Ο Ντούγκλας Φάριμπανκς λατρεύει τις εθιμικές ιστορίες. Έχει μάλιστα στη βιβλιοθήκη του ένα ιδιαίτερο ράφι, γεμάτο με συλλογές ανεκδότων, κομικών διαλόγων, μικρών ιστοριών κλπ. Συγχρόνως δημιουργεί και ο ίδιος εξωφρενικά ανεκδοτάκια, τα οποία δηγείται στους φίλους του με άφραστη σοβαρότητα και τα οποία προκαλούν τρανταχτά γέλια.

Ο Φρίτζ Λάγκ, ο μεγάλος Γερμανός πρωτοπόρος του κινηματογράφου, ο σκηνοθέτης των «Νιμπελόγκεν», της «Μητροπόλεως», του «Δόκτορος Μαμπούτς» και τόσον άλλων αξιοσημείων της εθιμικής τέχνης... δέν είχε διάλογο καλά στην ύγεια του. Παρουσίασε τελευταία από την ύπερχόποι και την υπερέντα της σκέψέως του, τόσον σοβαρά σημεία διανοητικής διαταραχής, ώστε ο γιατρός του έλαγορεύσαν να πατήση το πόδι του στο στούντιο, επί ένα τουλάχιστον χρόνο!...

Στο μεταξύ, ο Φρίτζ Λάγκ, κλειδωμένος στο δωμάτιό του, γράφει απερίληπτα σενάρια, με καταπληκτική ταχύτητα, και κρατάει τετράδια αλόκληρα σημειώσεων για τις σκηνές που πρόκειται να γυρίση. Οι γιατροί όμως σκέπτονται να του το απαγορεύσουν κι' αυτό. Θά τους άκούση άραγε ο Φρίτζ;

Αυτές τις μέρες θα προβληθή στο Παρίσι ένα μυστελισμένο φιλμ, η «Εκλόμια», από το όμιονιο μυθιστόρημα του Προσπερ Μερμιέ. Το φιλμ αυτό δέν μπορεί να το αποτελειώσει ο σκηνοθέτης, γιατί ο πρωταγωνιστής, ο αλμαρμόνιος Ζάν "Αντζελο, πέθανε κατά την διάρκεια του γυρίσματος.

Κι' έτσι θα παχθή μισό!...



Η διάσημη βεντέττα Κλοντέτ Κολμπέρ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ "ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Η περιεργή ιστορία ενός σπιτιού. Ο πρώτος ένοικός του και η τραγική του τύχη. Ο κόμης ντε Βεντέ στη λαμπρότητά του. Πώς έσκαψε τα νεκρά ο Μπαλζάκ. Ο τραγικός θάνατος του Σταντάλ. Το φριλιαστικό έγκλημα ενός παράφρονος καλλιτέχνη. Ο Λιστ και ο κόμης Ροστέφιν, κτλ.



Ι καλλιτεχνικοί και οι...ντεμί-μονταίν κύκλοι των Παρισιών, αναστατώθηκαν τελευταία, ύστερ' από την απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της Γαλλικής πρωτεύουσας να γκρεμιστεί το σπίτι στο οποίο έμεινε κάποτε η Μαρία Ντυπλεσσί, η γυναίκα που αποθανόντις κάποτε ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υιός ως «Κυρία με τας Καμελίας». Το σπίτι αυτό ήταν άγαστητό στους Παρισιανούς—και άποτελούσε ένα από τα αξιοθέατα της πόλεως—όχι μονάχα επειδή εκεί έζησε τα τελευταία της χρόνια και ξεψύχησε μία μεγάλη άμαρτωλη που την εξέγινε το μαρτυρικό τέλος της, αλλά κ' επειδή συνέθεσαν στα δωμάτια του μερικά περιστατικά αξιωματικού, σχετιζόμενα με πρόσωπα που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην καλλιτεχνική ζωή του περασμένου αιώνα.

Η ζωή, η περιπέτεια, το ειδύλλιο της με τον 'Αλέξανδρο Δουμά υιό, και το τραγικό τέλος της «Κυρίας με τας Καμελίας» είναι πολύ γνωστά στους αναγνώστες μας, από τις άπειρες σελίδες που έχουμε αφιερώσει μέχρι σήμερα στην ρομαντική αυτή ηρωίδα. Στο σημερινό μας, λοιπόν, άρθρο, θα σας μιλήσουμε μονάχα για τα ενδιαφέροντα γεγονότα που έγιναν στο σπίτι, το οποίο φιλοξένησε, μεταξύ των πολλών άλλων νοικαρηδών του, και την Μαρία Ντυπλεσσί.

Το ιστορικό αυτό σπίτι, που σώζεται ακόμα σε καλή σχετική κατάσταση στη λεωφόρο Μαγδαληνής, χτίστηκε, λίγα χρόνια πριν από τη Γαλλική Επανάσταση, από τον υποκόμητα Ζιλμπέρ ντε Μορέλ Βεντέ, μέλος του Ινστιτούτου, συγγραφέα πολλών επιστημονικών βιβλίων, διακρινόμενος για τις σωστές θεωρίες τους, και άπειρων μυθιστορημάτων... τόσο γαργαλιστικών, ώστε θα μπορούσαν να κάνουν κ' έναν άραπη να κοκκινίσει από την ντροπή του. Την παραμονή ακριβώς της μέρας που ο Βεντέ έπρόκειτο να εγκατασταθεί στο καινούργιο του σπίτι, η θύελλα της Επανάστασης είχε ξεσπάσει στο μεταξύ στη Γαλλία...—τόν συνέλαβαν ως ύποπτο και τον ώθησαν στο 'Επαναστατικό Δικαστήριο, το οποίο, χωρίς πολλές διατυπώσεις, τον κατέδικασε σε θάνατο. Ο υποκόμης άκουσε την καταδικαστική του απόφαση με απάθεια σοφού. Είχε μάλιστα και το κουράγιο να διαπράξει ένα καλαμπουρι, ειρωνευόμενος ο ίδιος την παροιμιώδη του ισχυρότητα:

—Μπορείτε να είστε ήσυχος, κύριοι,—είπε στους δικαστές του,—ότι δεν χύσατε το αίμα ενός άθώου, καταδικάζοντάς με σε θάνατο, για τον απλούστατο λόγο ότι...δεν έχω διόλου αίμα!..

Μετά το θάνατο του παράξενου αυτού τύπου, το σπίτι του νοικιάστηκε από τους συγγενείς του σε διάφορα πρόσωπα χωρίς σημασία, ώπου, στα 1818, εγκατεστάθηκε στη σοφίτα του ένας κοινός και χοντρός νέος, με μακριά καστανά μαλλιά, που του έφεραν ως τους ώμους, με τρόπον σχεδόν άγνευσ, ντυμένος πάντοτε ατημέλητα, έτοιμος να ειρωνευθεί τους πάντας και τα πάντα. Ο νέος αυτός έλεγε πως ήταν μυθιστοριογράφος. Και η αλήθεια είναι πως έγραφε σε διάφορα λαθρόβια φύλλα, με εξωφρενικά ψευδώνυμα, μυθιστορήματα που θα μπορούσαν να κάνουν κ' ένα φαλακρό να νοιώσει να σηκώνονται δριβες ή τρίχες της κεφαλής του από φρίκη!.. Φαίνεται, όμως, ότι τα μυθιστορήματα αυτά δεν απέφεραν στο συγγραφέα ούτε το ποσό που του χρειαζόταν για να πληρώσει το νοίκι της σοφίτας του, γιατί η θυρωρός του σπιτιού τον κυνηγούσε με τη σκούπα στο χέρι.

—Δεν πιάς να πιάσης καμιά δουλειά! του έλεγε. Είναι ντροπή ένα παλληκάρι της ηλικίας σου να τεμπελιάζει από το πρωί ως το θράδυ, μουντζουρώνοντας χαρτιά!.. Ξέρεις πόσα νοίκια μου χρωστάς;

—Όχι...και ούτε είμαι περίεργος να το μάθω! απαντούσε σοβαρώτατα ο συγ-

γραφέας.

Η θυρωρός δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τα νεύρα της κι άρχισε να βρίζει τον κακοπληρωτή νοικάρη, ο οποίος την άκουγε απαθής με τα χέρια στις τσέπες... Μία μέρα η θυρωρός έφτασε στ' άκρα.

—'Αν δεν μάς πληρώσεις ως αύριο—είπε στον πενιλέο μυθιστοριογράφο—θα πετάξω στο δρόμο τα παληοπράματά σου, άκούω! Ο νοικάρης, χωρίς να πη τίποτα, έκανε μία μεταβολή και μία ελαφρή κλίση προς τα εμπρός κ' έδειξε στην έξαλλη θυρωρό το μέρος εκείνο του σώματός του—το άρκεα εύπρεπες άλλωστε...—που του χρησίμευε συνήθως για να κάθεται!.. Και ύστερα έφυγε, σοδαρός και αξιοπρεπής, αφήνοντας τη θυρωρό να σε κατατάσει σεληνιασμού. Το ίδιο, όμως, θράδυ, ο νεκρός λογοτέχνης, επιστρέφοντας στο σπίτι του, θρήκε τα πράγματά του έξω, στο δρόμο. Η θυρωρός είχε πραγματοποιήσει την απειλή της!..

—'Αν έχετε, τώρα, αναγνώσται, την περιέργεια να μάθετε ποιός ήταν αυτός ο άδανγος νέος, σας πληροφορούμε ότι λεγόταν Ονορέ ντε Μπαλζάκ και ότι έπρόκειτο να γίνη, ύστερ' από κάμποσα χρόνια μπερμεζομένου ένας από τους μεγαλύτερους μυθιστοριογράφους των αιώνων!..

—'Ενα απόγευμα του Μαρτίου, στα 1842, τέσσερα χρόνια πριν εγκατασταθεί η Μαρία Ντυπλεσσί στο σπίτι αυτό, κάποιος κύριος, εξαιρετικά εύσωμος, περαστικός από τη λεωφόρο Μαγδαληνής, έπεσε ξαφνικά στο πεζοδρόμιο, με προσώπο κατακόκκινο. Του είχε έρθει συμφορή!.. Μερικοί διασώστη τον σήκωσαν και τον μετέφεραν στο πρώτο σπίτι που βρήκαν ανοιχτό μπροστά τους—στο σπίτι του υποκόμητος Βεντέ. Πάνω έλασε, όμως, τις προσπάθειες των νοικαρηδών να συνεφέρουν τον απόπληκτο άγνωστο, εκείνος δεν μπόρεσε να ξαναβρεί τις αισθήσεις του. Σε μία στιγμή, ψιθύρισε μερικά ακατάληπτα λόγια, και ύστερα έμεινε νεκρός, με πρόσωπο μελανασμένο.

Από μερικά επισκεπτήρια που θρήνηκαν στην τσέπη του, εξακριβώθηκε ότι ο άνθρωπος εκείνος λεγόταν 'Ερρίκος Μπελ, πρώην πρόξενος της Γαλλίας στην 'Ιταλία. Ένα δνομα τελείως άγνωστο για τον περισσότερο κόσμο. Έλάχιστοι άνθρωποι, που γραμμάτων γνώριζαν τότε πως ο 'Ερρίκος Μπελ είχε γράψει με το ψευδώνυμο Σταντάλ μερικά μυθιστορήματα, τα οποία έμεναν τότε...απόλυτα στα έθελοντα!.. Σήμερα όμως είναι ένδοξος όσο κι ο Μπαλζάκ.

Μά το σπίτι αυτό της λεωφόρου Μαγδαληνής χρησίμευσε ύστερ' από δύο χρόνια και ως διάκοσμος για ένα αναρχιστικό έγκλημα που άσασχόλησε πολύ, την εποχή εκείνη, τους νομομαθείς. Ένας αλκοολικός, ο 'Αντουάν Ντυγκάι, γλύπτης, αναμφισβήτητο ταλέντο, σκότωσε σε στιγμές παραφροσύνης, στο ισόγειο του σπιτιού, τη γυναίκα του, την αδελφή του, γρηγόρη μητέρα του και τα τέσσερα παιδιά του και ύστερα αυτοκτόνησε, κόβοντας το λαιμό του με ένα ξυράφι. Την τελευταία όμως στιγμή πρόλαβε να τον συγκρατήσουν και τον μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο.

—Σκότωσε τα πιο άγαπώμενα μου πρόσωπα, είπα ύστερ' από δύο χρόνια, όταν έγινε καλό στο δικαστήριο—γιατί δεν ήμουν εύχαριστος από τα αγαλλίαματά που έφταναν!.. Κάπου ήθελα να ξεβλώσω, και, οϊα-οϊα, μου καρφίθηκε στο μυαλό η ιδέα να δολοφονήσω τους δικούς μου... Πήγα να με την έλσα, ότι η απελπισία που με δοκίμαζε με το θάνατο των αγαπημένων μου, θα μ' έκανε να χρησιμοποιήσω τα καλλιτεχνικά μου δυνάμεις.

—Και επέτυχες εκείνο που ήθελες; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Ναι... Μά τώρα μετάνιωσα γιατί το έγκλημά μου τρία δόκλτρα χρόνια



Ο θάνατος της «Κυρίας με τας Καμελίας»

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ!

Σ' ένα κήπο από πράσα πέρα-πέρα φυτεμένο, Έπιασεν ο νοικοκύρης έναν κλέφτη ξεπλωμένο.

—Βρέ, που θρέθηκες δώ πέρα;—

—'Επεσ' από τον αγέρα!—

—Πάει καλά, με τον αγέρα έπεσες, μά πώς έβγήκαν

Απ' τη ρίζα τους τα πράσα και στα χέρια σου θρεθήκαν;—

—Πιάστηκα να μην χτυπήσω

Κι' έτυχε να τα μαδήσω!—

—Βρ' αίντε, κατεργάρι, χάσου!

Πώς λοιπόν θρεθήκαν τόσα πράσα μέσα στον τορβά σου;—

—Α! μά τοτότο π' αδερφέ μου,

Σ' ο ίδιος εγήγησε μου!—

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Θέ μου, να ιδής καλά ύστερ'α τον ούρανο επάνω.

Χίλιες φορές σ' έρώτησα κι' απάντησι δεν έχω,

Αρχίζω για περήφανο στο νού μου να σε θάνω

Και τώρ' αν δεν αποκρίθης εις τους μασσόνους τρέχω.

Γιατί η γυναίκες δεν μπορούν να γίνουν δεσποτάδες,

Όπουχουν και μακριά μαλλιά μία πιθαμή κορίτσια;

Γιατί δε πάλιν τα μαλλιά τ' αφήνουν οι παπάδες

Και διάκος να μην ήμπορη να γίνη η Κατινίτσα;

Πρώτον και δεύτερον γιατί οι σκύλοι να δαγκάνουν

Χωρίς αίτια; Νά προχθές, μου σκίσαν το θρακί μου.

Δεν ήμπορουν, τάχατες, άλλη δουλειά να κάνουν,

Παρά φαί και γαύγισμα; Ξεκούφαναν τ' ατί μου!

Και τρίτον και ύστερ'α γιατί οι πιό μεγάλοι

Νά δέρνουν τους πιό μικρούς μ' αίτια...ένα κουκούτσι

Γιατί να έχουνε αττία και μάτια οι δασκάλοι,

Του τάδε ο γυιός δυο άλογα κ' εγώ ένα...παπούτσι;

Θέ μου, να ιδής καλά στερ'α τον ούρανο επάνω!

Αν δεν μ' αποκρίθης εούθς με σένα θα τα θάνω,

Θά είπω πως έκαμαν καλά κ' έκρέμασαν το γυιό σου

Κ' εούθς μασσάνο, άθεο, θε να με δής εμπρός σου!..

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΣΟΥ

Χίλιες φορές, Νεράϊδα μου, σε είδα

Όταν ξυπνάς δροσάτη την αύγη

Νά έχης πρώτη σου φροντίδα

Νά πιάς στο καναρίνι σου φαγι.

Μονάχη καθαρίζεις το κλουβί του

Έκεί που τώχεις το φτωχό κλειστό

Κι' αυτό με την τραγουδιότη φωνή του,

Θαρρείς ότι σου λέει ευχαριστώ!

Μου είπες: —Το μικρό μου καναρίνι

Μέσ' στην καρδιά μου τ'άχω, τ' αγαπώ,

Γιατί ποτέ το στόμα του δεν κλείνει,

Μά τραγουδάει πάντα χαρωπό.

Αλλά κ' εγώ για σέ τί άλλο κάνω;

Δεν ψέλνω τόσους στίχους μου, τρελλή,

Γιατί λοιπόν μ' αφήνεις να πεθάνω,

Χωρίς αγάπη και χωρίς φίλι;

ΠΑΡΩΛΙΕΣ

—Ως τα κόκκαλα γλυμένη

Τών Έλλήνων τα ιερά

Και γδυμένη και ντροπιασμένη,

Χαίρε, ω χαίρε, λευθεριά!

.....

ΣΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ

(Τραγούδι της Στρατιώνας)

Τί παχουλή, τί νόστιμη, παχειά και φουσκωμένη

Πού εινε η αγάπη μου! Δεν εινε παραμάνω,

Η δολλα ή χορταστική, γλυκειά μου έρωμένη,

Τή λέν...ώ! δνομ' άγιο!... τή λένε κουραμάνω!

ΔΙΑΚΑΛΑ

Τί παράξενο!.. στοχάσου:

Συννεφιάζει ο ούρανος

Κι' όμως φέγγει στα μαλλιά σου,

Ηλιος καλοκαιρινός.

μάλλον μεταξύ τους οι νομομαθείς, ύποστηρίζοντας οι μὲν ότι ο Ντυγκάι έπρεπε να καταδικασθί σε θάνατο για το από-τροπαιο έγκλημά του και οι δὲ ότι ήταν άξιος έπιεικείας, ά-φού διέπραξε τούς αλληπάλληλους φόνους σε στιγμές παραφρο-σύνης. Ένα πρωί, όμως, ο 'Αντουάν Ντυγκάι έθεσε μόνος του ένα τέρμα στην άτέλειωτη αυτή συζήτηση. Τρελλάθηκε για καλά σ' ένα κελλί των φυλακών και άπάλλαξε τούς νομομαθείς από τη φασαρία της διαμάχης τους!

Απ' όλα τα περιστατικά που συνέθεσαν στο ιστορικό αυτό σπίτι τον καιρό που έμεινε εκεί η θυρλική «Κυρία με τας Καμε-λίας», αξίζει ο κόπος να μνημονευθί το παρακάτω:

Μεταξύ των πολλών και διαφόρων φίλων που έπισκέπτονταν την Μαρία Ντυπλεσσί στα πολυτελή διαμερίσματά της, ήταν και ο διάσημος μουσουργός Λιστ. Πρέπει τώρα να σημειωθί, ότι το σπίτι της Κυρίας Ντυπλεσσί ήταν κέντρο όχι μονάχα των πλουσιών γλεντζέδων της Γαλλικής πρωτεύουσας, αλλά και όλων γενικά των διασημύων και των καλλιτεχνών.

Ένα θράδυ, λοιπόν, ο Λιστ, φτάνοντας στο σπίτι της Ντυ-πλεσσί, μ' ένα μουκέτο από καμέλιες στο χέρι, θρήκε να κά-θεται στον αντίθλαμο ένας άγνωστός του κύριος, ο οποίος φα-νιόταν Ρώσος από τη φυσιογνωμία και το ντύσιμο, με το κα-πέλο στο κεφάλι.

—Σας παρακαλώ, κύριε, του έπτε θυμωμένος ο μουσουργός, να βγάλετε το καπέλο σας, άφού θρίσκετε σ' ένα ξένο σπίτι. Ο άγνωστος έφριξε ένα περιφρονητικό θλέμμα στο Λιστ και τού αποκρίθηκε:

—Ξέρετε, τι μπορώ με μία γροθιά μου να σας κάνω λυδμα;

—Έβγα έξω, κακομαθημένο! βρυχήθηκε ο μουσουργός. Έ-βγα γρήγορα έξω, είδεμ'...

Και ο μουσουργός πλησίασε απειλητικός τόν άγνωστο.

—Είδεμ', συνέχισε, θα σου μάθω εγώ ποιός είνε ο Λιστ!..

Ο άγνωστος, μόλις άκουσε τ' όνομα τού Λιστ, σηκώθηκε θρ-φιος κ' έβγαλε το καπέλο του με θαυμασμό...

—Με συχαρείτε, μαέστρο! ψιθύρισε. Δεν ήξερα ότι είχα την τιμή να μιλά με τόν διάσημο μουσουργό Λιστ. Έπιτρέψατέ μου να σας συστηθώ... Κόμης Βλαδίμηρος Ροστόφιν... Λυπομυαι

πολύ έπειδή σας δυσαρέστησα... Ύπακούω στην έντολή σας...

Και τράβηξε προς την πόρτα.

Πριν όμως φύγει, γύρισε και έπτε στον κατάπληκτο Λιστ:

—Λυπομυαι και για ένα άλλο λόγο: Έπειδή σας συνήτηρα

εδώ μέσα!..

Η Μαρία Ντυπλεσσί ήταν κρυμμένη πίσω από ένα παραπέ-τασμα και παρακολούθησε τη συζήτηση μεταξύ των δύο άν-θρώπων. Όταν άκουσε τα τελευταία περιφρονητικά λόγια τού κομης, ταραχτηκε τόσο πολύ, ώστε, σε μία στιγμή, χτύπησε δυνατά, με τα δυο χέρια της το κεφάλι της και το στήθος της, σ' εν' απόγνωση ξαφνικά συναισθήσει της καταπίεσέως της. Μά το χτύπημα που έδωσε στο στήθος της ήταν τόσο δυνατό, ώστε προκάλεσε αίμοπτυσά!

Και από κείνο το θράδυ εξεδηλώθη η φριχτή νόσος της «Κυ-ρίας με τας Καμελίας», η νόσος που θα την ώδηγούσε στον τά-φο σε ηλικία είκοσι τριών μονάχα χρόνων!..

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ

Ένας διάσημος Γερμανός μικροβιολόγος, απέδειξε με μία διατριβή του, ότι ο άνθρωπος διατρέχει μεγάλους κινδύνους από τα μαντήλια, γιατί αποτελούν τρομερές έστιες μικροβίων.

Έπειτα από την διατριβή αυτή του Γερμανού επιστήμονος, ένας Γάλλος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Αίλλης, έπε-ρισε μία θήκη μεταλλική για τα μαντήλια που μοιάζει με αναροθήκη, την οποία μπορούν εύκολώτα να έχουν άπάνω τους κι' οι άνδρες και η γυναίκες.

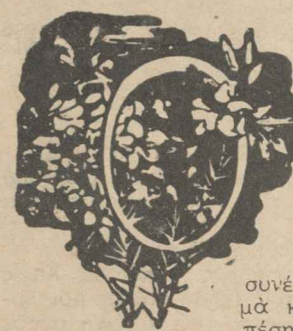
Η θήκη αυτή είνε χωρισμένη σε δύο μέρη. Στο ένα μπαίνουν τα κανονικά μαντηλάκια από μπαμπάκι ή μεταξωτό χαρτί. Κα-θώς απ' αυτά τα μαντηλάκια πρέπει να το μεταχειριζόμαστε μια φορά κι' έπειτα να το θάζουμε μέσα στην άλλη θήκη, των αλλώνων. Όταν γεμίση η θήκη, θάζουμε τα μεταχειρισμένα μαντηλάκια και τα καίμε.

Με τόν τρόπο αυτό διαβολοστέλνουμε τα μικρόβια και μαζί μ' αυτά και τις συμφορές που μάς φέρνουν.

Η έφεύρεσι τού Γάλλου καθηγητή έγινε πρό τριάντα χρόνων κ' όμως έμεις εξακολουθούμε να μετχειριζόμαστε τα συνη-θμένα από αιώνες μαντήλια. Αυτό οφείλεται στη δύναμη της πα-ράδοσεως.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ



ἀποσπασματάρχης Ματαρέ, τρεις μέρες και τρεις νύχτες γυρνούσε μόνος του στα λαγκάδια και στα μονοπάτια της περιφέρειας του Καρλίτε, στην Ανδόρρα, ψάχνοντας να βρή μια συμμορία λαθρεμπόρων καπνού. Τρία μερόνυχτα τώρα ζούσε σαν αγρίμι στα βουνά, κάτω από ένα χιόνι που έπεφτε φιλό, μα πυκνό και αδιάκοπο, χωρίς να μπορεί ν' ανακαλύψει το παραμικρό ίχνος των λαθρεμπόρων. Ώστόσο, ο Ματαρέ δεν απελπιζότανε. Και συνέχιζε την περιπλάνησή του με πείσμα, μα και περιφρόνηση, προσέχοντας μήπως πέσει σε καμιά παγίδα. Είχε κάνει όρκο μπροστά ποιοι ήταν οι λαθρέμποροι που τροφοδοτούσαν με καπνό και τσιγαρόχαρτο όλη την περιφέρεια.

Την τετάρτη μέρα, κατά το μεσημέρι, ο κατάκοπος κ' εξαντλημένος Ματαρέ ήταν ζήτημα αν είχε κοιμηθεί όχτω ώρες σ' όλο αυτό το διάστημα—θρήθηκε ξαφνικά πίσω από μια λόγχη, αντίκρυ σ' ένα παλιό γνωστό του... Μια κραυγή καταπλήξεως θύγχε συγχρόνως απ' τα χείλη των δυο ανδρών:

—Ξαρού! Ξαρού!...

—Ματαρέ!...

Ο Ξαρού ήταν ένας από τους πιο παλιούς λαθρέμπορους της Ανδόρρας. Είχε γεράσει πειά, μα εξακολουθούσε να κάνει τη δουλειά του καλύτερα από πολλούς νεώτερους συντρόφους του. Ο Ματαρέ τον είχε πιάσει πολλές φορές και πολλές φορές τον έστειλε στη φυλακή. Μά ο Ξαρού, μόλις αποφυλακίζόταν, έτρεχε άμεως στα γνωστά του λημέρια, για να ξανασιμεί με τους φίλους του. Ο άνθρωπος αυτός γεννήθηκε, για να μη γνωρίσει ποτέ τί θα πη ή λέξις ήσυχια...

Ο αποσπασματάρχης κατάλαβε, ότι ο Ξαρού θ' άνηκε εξάπαντος στη σπείρα των λαθρεμπόρων που κυνηγούσε τόσο καιρό. Εξάλλου, ο Ξαρού είχε περασμένο από τον όμο του ένα γεμάτο σάκκο. Φαίνεται, λοιπόν, ότι η πήγαινε μπροστά από τους συντρόφους του για να διηγήσει τον παραφύλαγε κανένα καταδικαστικό απόσπασμα ή ότι έμεινε πίσω από τους φίλους του, για τον ένα ή τον άλλο λόγο...

Ο Ματαρέ θρήθηκε μ' ένα πήδημα κοντά στον Ξαρού και, πριν προλάβει εκείνος ν' αμυνθεί, τον ξάπλωσε κάτω με μια δυνατή γροθιά στο στήθος, ύστερα τράβηξε άποτομα το σάκκο από τους ώμους του και τον άνοιξε. Ο σάκκος ήταν γεμάτος καπνό.

—Καλά το κατάλαβα! ψιθύρισε χαρούμενος ο αποσπασματάρχης. Βρήκα επί τέλους εκείνο που ζητούσα! Ανακάλυψα τη συμμορία που μεταφέρει τελευταία λαθραίο καπνό στην Ανδόρρα!...

Στο μεταξύ, ο Ξαρού άνασηκώθηκε, κάθησε σε μια πέτρα, σαν να μη είχε συμβεί τίποτα, και άναψε την πίπα του. Ο Ματαρέ τον κύτταζε με το χέρι ακουμπισμένο στη θήκη του πιστολιού του, που ήταν περασμένο με μια ζώνη από τη μέση του. Πού την είδες τη συμμορία; ρώτησε ξαφνικά ο Ξαρού τον αποσπασματάρχη, χαμογελώντας ειρωνικά. Μονάχα έμένας έπισπας... Σύρε τώρα να βρης και τους άλλους!...

—Εσύ θα μου πής που βρίσκονται τώρα οι σύντροφοί σου! θρυλήθηκε ο Ματαρέ.

Ο Ξαρού σηκώθηκε όρθιος και άπειλητικός. Τα κατάμαυρα μάτια του πέταξαν άγριες σπιθες.

—Τί είπες; θρονοφώνασε. Ζητάς από μένα να προδώσω τους συντρόφους μου;

Ο αποσπασματάρχης κατάλαβε, ότι έκανε λάθος να μιλήσει έτσι στον Ξαρού. Είχε ξεχάσει για μια στιγμή τί μεγάλη αντίληψη έχουν οι λαθρέμποροι για την τιμή, για το καθήκον, για την αλληλεγγύη. Και προσπάθησε να καλοπιάσει τον Ξαρού.



—Ξαρού! Ξαρού!...

ΤΟΥ ANDRÉ LEGRÉ

Τού επανέλαβε λοιπόν την ίδια πρότασή του, αλλά με άλλα λόγια. Τού είπε πως δεν θάλεγε σε κανένα ότι εκείνος πρόδωσε τους συντρόφους του. Τού υποσχέθηκε μια καλή άμνηση, να θά του επέτρεπε να πάει να ζήσει αλλού, ήσυχος και άμεμπτος. Εξάλλου, είχε γεράσει πειά. "Υστερ" από λίγα χρόνια δεν μπορούσε πειά να εργαστεί, και οι σύντροφοί του θα τον πετούσαν σαν άχρηστο κουρέλι...

Ο Ξαρού άκουσε το Ματαρέ ως το τέλος, χωρίς να τον διακόψει στιγμή. Σέ μια στιγμή, ένα παράξενο γαυγέλο φύσηξε χαρακτηριστικά του. Ο αποσπασματάρχης δεν πρόλαβε να χαμόγελο αυτό... Ξαφνικά, ο γέρο λαθρέμπορος σηκώθηκε όρθιος.

—Με κατάφερες! ψιθύρισε ο Ξαρού. Τάχω σκεφτεί κ' έγω όλα αυτά που μου είπες... "Υστερ" από λίγα χρόνια δεν θα μπορώ πράγματι να δουλέψω και οι σύντροφοί μου θα με διαδώσουν σαν πειθήνιο ζώο... Ένώ με την άμνηση που θα μου δώσεις εσύ, θα μπορέσω να πάω να περάσω τα έμεινα χρόνια της ζωής μου σε κανένα μακρινό νησί... Πάω, εσύ σου δείξω το καταφύγιο των λαθρεμπόρων που κυνηγάς!...

Μια ώρα περίπου οι δυο άνδρες θάβιζαν άμυλητοι, μέσα στην έρημη και άγρια τοποθεσία, κάτω από το χιόνι που εξακολουθούσε να πέφτει φιλό, μα πυκνό και αδιάκοπο. Η άνασση του Ξαρού έδωκεν σαν άποτομα από τα χείλη τους. Τα μυστικά του Ματαρέ, ο οποίος θάβιζε πίσω από τον Ξαρού, είχαν κρατήσει...

Σέ μια στιγμή όμως, ένω περνούσανε από μια στενή άρση, πού, στα χείλη ενός γκρεμού. Ο Ξαρού κοντοστάθηκε κ' έβλεπε γύρω του έρευνητικά θλέμματα. Ο Ματαρέ τον πλησίασε.

—Φτάσαμε; ρώτησε με λαχανιασμένη φωνή.

Μά ο Ξαρού, χωρίς να του άπαντήσει, τον άρπασε από το λαιμό, και με μια δυνατή σπρωξιά τον έβριξε στην άβυσσο. Ένα πνιγμένο ξεφωνητό τρόμο θύγχε από τα χείλη του άποσπασματάρχη... Η θάβεια γαράδρα ήταν θέβαια σκεπασμένη από χιόνια. Μά ο λαθρέμπορος έκανε τη σκέψη πως ήταν άδύνατο να μη χτυπήσει το θύμα του σε καμιά πέτρα. Και αν άπότομα έν έμεινε στον τόπο, θα ζαλιζότανε άποσπασμένο από την πτώση, θα έχανε τις αισθήσεις του και το χιόνι θα τον σκεπάζε σαν σιγά μ' ένα πυκνό σάβανο...

Ο Ξαρού στάθηκε τώρα στα χείλη του γκρεμού, έκανε με μεγάλη ευλάβεια το σταυρό του, και ύστερα συνέχισε μόνος του το δρόμο του, τριβώντας τα χέρια του άπό χαρά. Πήγαινε να βρή τους συντρόφους του για να τους άνακοινώσει την εύρησή του είδησι...

Ένώ όμως περνούσε κοντά από μια λίμνη, πρόβαλαν ξαφνικά μπροστά του οι τέσσαρες σύντροφοί του και ο "Έλ Τουέρτο", αϊμοθόρος άρχηγός της συμμορίας.

—Πώς θρεθήκατε έδω; τους ρώτησε παραξενεμένος ο Ξαρού.

—Σέ περιμέναμε να περάσεις μαζί με τον άποσπασματάρχη, του άποκρίθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Ο σύντροφος άπό δώ—και ο άρχηγός έδειξε έναν άπό τους λαθρεμπόρους—ήταν κρυμμένος κάτω σ' έπιασε ο Ματαρέ... Σ' άκουσε να λές στον άποσπασματάρχη ότι είσαι πρόθυμος να μάς προδώσεις σ' αυτόν και για μια μικρή άμνηση; κ' έτρεξε να μάς είδοποιήσει... Πού είνε, λοιπόν, ο Ματαρέ; Πήγε, μήπως, να είδοποιήσει το άποσπασμά του;...

Ο Ξαρού κύτταζε τον "Έλ Τουέρτο" με μάτια όρθανοίχτα έπο κατάπληξη.

—Μά, πώς μπορούσε να φανταστείς, τραύλιζε, ότι θέλω να σε προδώσω;... Έστησα μια παγίδα στο Ματαρέ... Τον περνούρα μαζί μου και τον έβριξα σε μια χαράδρα, για να άποσπαστεί με μια καλή άπό σ' αυτόν... Μπορείς να θεσπιάσεις και μόνος σου!

—Άφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

κοφαντία! ούρλιασε ο Ξαρού. Σας όρκίζομαι, άδελφια, ότι... Μά ο άρχηγός δεν τον άφησε να συνεχίσει.

Έκανε ένα νόημα στους άνθρώπους του. Δύο λαθρέμποροι άρπασαν τότε τον Ξαρού, τον ξάπλωσαν κάτω και άρχισαν να τον γδύνουν. Έκείνος, κατάλαβε πως είχε φτάσει πειά ή τελευταία του ώρα... Δεν ήταν θέβαια άπό τους άνθρώπους που φοβόνταν το θάνατο. Πολλές φορές στη ζωή του είχε άντικρύσει το φριχτό φάσμα του... Μά ή σκέψη ότι πέθανε τώρα χωρίς να μπορεί να υπερασπιστεί τον έαυτό του—ήταν γέρος πειά και άσπλος...—, ή σκέψη ότι θα πέθαινε άπό τα χέρια των συντρόφων του με την άτιμωτική κατηγορία του προδότη, έκανε το μυαλό του να σαλεύη άπό τρόμο και άπειλίας.

—Δεν σας προδώσα!... ούρλιαξε ο Ξαρού. Όρκίζομαι στις πτε πληγές του "Ήσου Χριστού, πως δεν σας προδώσα!...

Μά οι όημοί του, χωρίς να δώσουν σημασία στις διαμαρτυρίες του, τον έγδυσαν ολόκληρον, ξεσχίζοντας τα ρούχα του και τον έδεσαν χειροπόδαρα. Τό χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει φιλό, μα πυκνό και αδιάκοπο. Ο ούρανός ήταν θαυός, θολός, σαν μολυβένιος. Η λίμνη φαινότανε σαν άφρισμένη κάτω άπό το χιόνι... Ο γέρος λαθρέμπορος ένιωθε άτυποφόρο πόνο στην καρδιά. Τό παραμικρό, όμως, παράπονο, δεν έβγαινε άπό τα χείλη του...

Ο "Έλ Τουέρτο, ο όποιος στεκόταν ως τότε σε μια άκρη, ξεγέρμασε άπό τους ώμους του ένα σχοινί λεπτό μα στερεό και, πλησιάζοντας τον Ξαρού, του έδεσε με το σχοινί αυτό μια μεγάλη πέτρα στα πόδια.

—Βοήθεια, σύντροφοι!... φώναξε ο Ξαρού.

Κανείς όμως άπό τους παρισταμένους λαθρεμπόρους δεν ήθελε, δεν μπορούσε να τον βοηθήσει... Τον σύρανε μάλιστα οι ίδιοι σαν σκύλο!

Ο "Έλ Τουέρτο τον άρπασε ύστερα από τα στήθια χέρια του, τον φασάδισε στους ώμους του, έκανε μερικά θήματα προς τη λίμνη και τον έβασε μέσα, φροντίζοντας να τον στήσει όρθιο. "Ετσι τα ριχά νερά της λίμνης έφταναν ως το πηγούνι του λαθρεμπόρου.

—Αν τό θελήσει ο Θεός, μπορείς να σωθής, Ξαρού! του είπε ο "Έλ Τουέρτο. "Ίσως να περάσει κανείς άπό δώ και να σε σώσει!... Εί-βεμψ, με τον έλεεινό αυτό καιρό, ή λίμνη θα παγώσει ως το πρωί και θα πεθάνεις άπό το κρύο!... Κάνε την προσευχή σου, Ξαρού!

Ο γέρος άρχισε να τραυλίζει λόγια άκατάληπτα. Ξαφνικά, όμως, υπάσθηκε και ο ίδιος έπειδή άφησε να έκδηλωθούν ο τρόμος και ή άγωνία του—και σιωπασε... Στο μεταξύ, οι λαθρέμποροι άπομακρύνονταν χωρίς να ρίξουν ούτε μια ματιά πίσω τους... Και ύστερ' άπό λίγο χάθηκαν πίσω άπό το μονοπάτι που έβγαζε στο Κασιόρ.

Θά ήταν τότε ή ώρα τρεις-τέσσερες το άπόγευμα. Με τον έλεεινό εκείνον καιρό, δεν θ' άργούσε να νυχτώσει. Σέ λίγο, μια άσπρη, παγωμένη νύχτα θα σκέπασε τα πάντα...

Ο Ξαρού ένιωθε το κρύο να παραλύη τα μέλη του. Ήταν άπογευματινός νά έχη το κεφάλι του τεταμένο προς τ' άπάνω, για να μη μπαινι νερό στο στόμα του, και ή στάσι αυτή τον έκανε να αισθάνεται έναν άνοπόφορο πόνο στο σθέρκο. Η "ζή της λίμνης έρισκότανε τρία μονάχα μέτρα μακριά του. "Αν κατάρθαινε να φτάσει ως εκεί, θα σωνότανε!... Μά πως να κινηθεί, άφού ή θάβεια πέτρα που έδεσε ο "Έλ Τουέρτο στα πόδια του, τον κρατούσε άκίνητο, καθηλωμένο;... Μια μονάχα έλπίδα σωτηρίας του έμεινε: Νά περάσει άπό κεί κανένας πονετικός διαδότης και να τον θγαλή άπό τη λίμνη!... "Άλλα πούδ θα περνούσε άπό την έρημη αυτή περιφέρεια και, πρό παντός, μ' αυτόν τον καιρό;...

Ο γέρος λαθρέμπορος άρχισε να θλέπη ζωντανό μπροστά του τό Χάρο...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

Ο Ματαρέ—γιατί αυτός ήταν ο περαστικός—άκουσε την κραυγή αυτή, άλλαξε δρόμο και προχώρησε προς τη λίμνη, θγάζοντας άπό την τσέπη του τό περιστρόφο του, για καλό και για κακό. "Ένα θαύμα μονάχα τον έσωσε, πριν άπό λίγο ώρα, άπό την παγίδα που του έστησε ο Ξαρού. Είχε πέσει στη χαράδρα, σ' ένα στρώμα άπό πυκνό χιόνι και δεν έπαθε τίποτα... Έπρεπε, λοιπόν, να φυλάγεται τώρα, γιατί δεν ήταν άπίθανο να ζητούσε και κανένας άλλος λαθρέμπορος να τον παρασύρη σε νέα ένέδρα.

Όταν, όμως, ο Ματαρέ έφτασε στην όχθη της λίμνης, σταμάτησε κατάπληκτος.

—Εσύ είσαι, Ξαρού!... φώναξε.

—Ναί, έγώ είμαι! άποκρίθηκε ο λαθρέμπορος με συντριβή, χωρίς να έκδηλώσει την παραμικρή άπορία. Είνε αλήθεια, λοιπόν, ότι ζης ακόμα;

—Καθώς θλέπει... Δοκίμασες να με στείλεις στον άλλο κόσμο, μα δεν τα κατάφερες...

—Τί να κάνουμε, Ματαρέ!... Στη ζωή δεν γινώρίζει κανείς μονάχα έπιτυχίες...

—Ναί, έχεις δίκιο... Μά, δεν μου λές, διάλεξες τον καιρό να κανής μπάνιο; Θά ξυλιάσεις, κακομοίρη μου, άπό το κρύο!...

Ο Ξαρού εξιστόρησε στον Ματαρέ τί είχε γίνει.

Ο άρχηγός του καταδικαστικού άποσπασματος δεν είχε θέβαια κανένα λόγο να αισθάνεται ξεχωριστή συμπάθεια για τό λαθρέμπορο, για τον άνθρωπο ο όποιος δοκίμασε πριν άπό λίγο ώρα να τον δολοφονήσει... "Όταν, όμως, ζή κανείς χρόνια όλόκληρα στα βουνά, μέσα σ' ένα διαρκή κίνδυνο, μαθαίνει να σέβεται την παλληκαριά του άλλου, όποιος και αν είνε αυτός. Και ο Ματαρέ, που άναγνώριζε τον ήρωισμό και την γενναίότητα του Ξαρού, τον λυπήθηκε όταν τον είδε σε κείνη την κατάσταση, θύμα μιας άδικης άποφάσεως των συντρόφων του. Ο Ματαρέ μπορούσε να έξερη, καλύτερα άπό κάθε άλλον, ότι ο Ξαρού ούτε καν διανοήθηκε να προδώσει τους άλλους λαθρέμπορους...

—Δεν μου λές, Ματαρέ, ρώτησε ξαφνικά, μ' άγωνία ο Ξαρού, θα με βοηθήσεις να βγω άπό δω μέσα;...

Ο Ματαρέ έτοιμαζόταν να μπη στη λίμνη. Μά, την τελευταία στιγμή, μια έμπνευσι περάσε άπό το μυαλό του.

—Θά σε γλυτώσω, Ξαρού, άποκρίθηκε, αν μου πής κατά πού τράβηξαν οι σύντροφοί σου!

Στην έρώτησι αυτή ο άποσπασματάρχης δεν έλαβε καμιά άπάντησι. Πού δρόμο πήραν οι σύντροφοί σου; Ξαναρώτησε ο Ματαρέ. "Αν μου πής την αλήθεια, θα σε θγαλώ άπό τη λίμνη! Είδεμψ, πριν ακόμα νυχτώσει για καλά, θα έχης μεταβληθί σ' ένα κομμάτι πάγο!... Είνε καιρός ακόμα να σωθής!...

Ο Ξαρού θά μπορούσε να μιλήσει, Είχε θέβαια τό δικαίωμα να προδώσει τους άνθρώπους που τον καταδικάσανε άδικα σε θάνατο. Μά οι άνθρώποι αυτοί ήταν συντρόφοί του—κ' ένας λαθρέμπορος δεν πρέπει ποτέ να προδίνη τους φίλους του!... Ο Ξαρού θά πέθαινε με τη συνειδήσι άναπαυμένη ότι δεν έκανε στα γεράματα του μια τέτοια άτιμία... "Αργότερα, και οι ίδιοι οι όημοί του θα μάθαιναν την αλήθεια και θα δικαίωναν τη μνήμη του...

Ο γέρος λαθρέμπορος άρχισε να μη θλέπη. Τα μάτια του είχαν θολώσει... Χιλιάδες θέλονες τον τρυπούσανε σ' όλο του τό κορμί. "Ένοιωθε ένα μαγκάλι άναμμένα κάρβουνα στο στήθος του... Δεν ήξερε πειά αν έχη πόδια... Και δάγκωνε με λύσσα τα χείλη του με τα δόντια του, σαν να φοβότανε και ο ίδιος μήπως μιλήσει την τελευταία στιγμή...

Και ύστερ' άπό λίγο, όταν πάγωσαν τα νερά της μικρής λίμνης, τό κεφάλι του Ξαρού φαινότανε πάνω στην έπιφάνεια σαν ένα κοιμένο κεφάλι που τό πέταξε κάποιος εκεί και στάθηκε όρθιο, μελανιασμένο, με μάτια όρθανοίχτα, γυαλμένα...

Ο γέρος Ξαρού είχε πεθάνει!... Κι' ο άποσπασματάρχης, όρθιος στην όχθη της λίμνης, έκανε μ' ευλάβεια τό σταυρό του...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

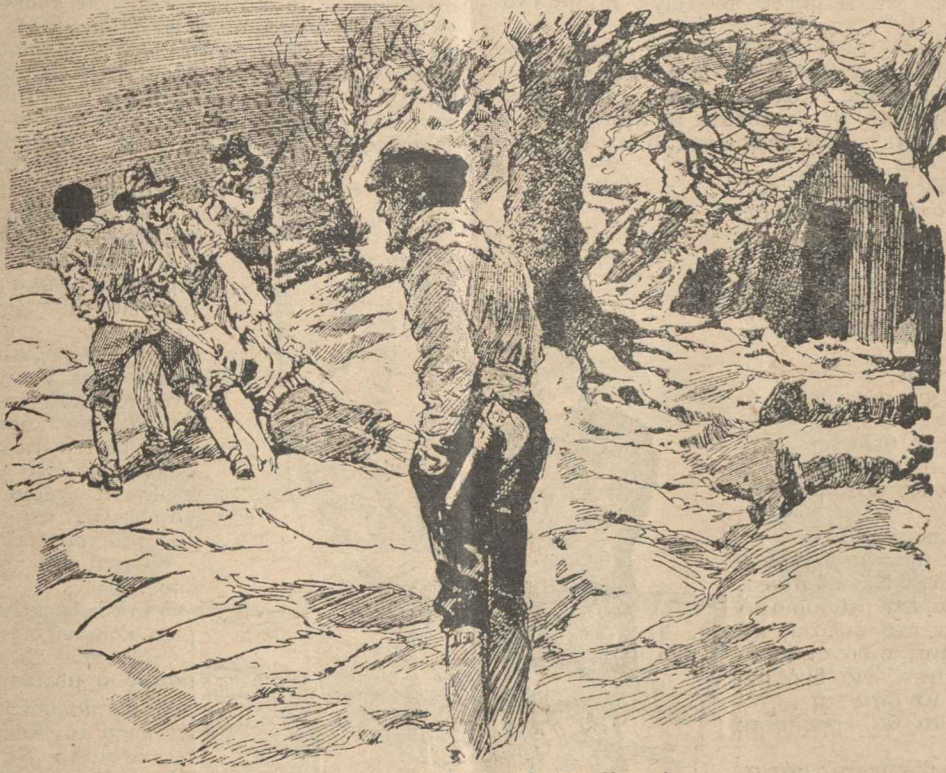
—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...



Τον σύρανε οι ίδιοι σαν σκύλο!...

οι σύντροφοί σου; Ξαναρώτησε ο Ματαρέ. "Αν μου πής την αλήθεια, θα σε θγαλώ άπό τη λίμνη! Είδεμψ, πριν ακόμα νυχτώσει για καλά, θα έχης μεταβληθί σ' ένα κομμάτι πάγο!... Είνε καιρός ακόμα να σωθής!...

Ο Ξαρού θά μπορούσε να μιλήσει, Είχε θέβαια τό δικαίωμα να προδώσει τους άνθρώπους που τον καταδικάσανε άδικα σε θάνατο. Μά οι άνθρώποι αυτοί ήταν συντρόφοί του—κ' ένας λαθρέμπορος δεν πρέπει ποτέ να προδίνη τους φίλους του!... Ο Ξαρού θά πέθαινε με τη συνειδήσι άναπαυμένη ότι δεν έκανε στα γεράματα του μια τέτοια άτιμία... "Αργότερα, και οι ίδιοι οι όημοί του θα μάθαιναν την αλήθεια και θα δικαίωναν τη μνήμη του...

Ο γέρος λαθρέμπορος άρχισε να μη θλέπη. Τα μάτια του είχαν θολώσει... Χιλιάδες θέλονες τον τρυπούσανε σ' όλο του τό κορμί. "Ένοιωθε ένα μαγκάλι άναμμένα κάρβουνα στο στήθος του... Δεν ήξερε πειά αν έχη πόδια... Και δάγκωνε με λύσσα τα χείλη του με τα δόντια του, σαν να φοβότανε και ο ίδιος μήπως μιλήσει την τελευταία στιγμή...

Και ύστερ' άπό λίγο, όταν πάγωσαν τα νερά της μικρής λίμνης, τό κεφάλι του Ξαρού φαινότανε πάνω στην έπιφάνεια σαν ένα κοιμένο κεφάλι που τό πέταξε κάποιος εκεί και στάθηκε όρθιο, μελανιασμένο, με μάτια όρθανοίχτα, γυαλμένα...

Ο γέρος Ξαρού είχε πεθάνει!... Κι' ο άποσπασματάρχης, όρθιος στην όχθη της λίμνης, έκανε μ' ευλάβεια τό σταυρό του...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

—Αφσέ τα αυτά! θρυλήθηκε ο "Έλ Τουέρτο". Είσαι ένας προδότης, Ξαρού!... Και γινώσκεις θέβαια, πως τιμωρούμε έμεις τους προδότες!...

—Αυτό είνε ψέμμα! Είνε...

ANTRE LEGKRY

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΙΜΗΣ ΕΝΟΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ



διευθυντής των φυλακών του Σίγκ-Σίγκ θεωρούσε τον αριθ. 103 ως τον καλύτερο κατάδικό απ' όλους. Ήταν ένας νέος, τριάντα περίπου χρόνων, με συμπαθητικό πρόσωπο κι' εξυπνάδα. Δέν είχε γεννηθεί εγκληματίας. Η ατυχία της ζωής τον είχαν ρίξει, μία μέρα στον υπόκοσμο κι' έτσι, άναμεσα στους «γκάγκστερς» συνήθιζε σιγά-σιγά στις κλοπές, στους έκβιασμούς, στα λαθρεμπόρια, στο έγκλημα.

—Νά ένας άνθρωπος που θα γίνη τίμιος, όταν θα βγή από τη φυλακή, έλεγε κάθε τόσο ο διευθυντής των φυλακών του Σίγκ-Σίγκ στους υπαλλήλους του.

Μά εκείνοι χαμογελοῦσαν ειρωνικά, δύσπιστοι. —Είπε ένας «γκάγκστερς»! του έλεγαν. Οί άνθρωποι αυτοί συνηθισαν να κερδίζουν εύκολα τη ζωή τους. Μόλις βγή από τη φυλακή, θα ξαναγυρίση στον υπόκοσμο και θα ξαναγίνη «γκάγκστερς»!

Ο διευθυντής όμως δέν έδινε καμμία προσοχή στις παρατηρήσεις τους. Κατάλαβαινε, ότι ο μόνος που είχε δικήν ήταν αυτός.

Μία μέρα, μάλιστα, κάλεσε τον αριθ. 103 στο γραφείο του.

—Έχω να σάς αναγγείλω μία θλιβερή είδηση, του έλεπε. «Η μητέρα σας είναι άρρωστη θανάσιμα... Καταλαβαίνει ότι θα πεθάνει και ος στέλνει την ελπίδα της. «Η τελευταία θέλησίς της είναι ν' αλλάξετε ζωή και να γίνετε τίμιος άνθρωπος, όταν θα βγείτε από το Σίγκ-Σίγκ...»

Ο 103 έσκυψε το κεφάλι και δάκρυσε.

—Η μητέρα μου! ψιθύρισε κατάχλωμος. Και σωριάστηκε σαν παράλυτος πάνω σε μία καρέκλα.

Ο διευθυντής πήγε κοντά του κι' ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

—Λοιπόν; τον ρώτησε. Της δίνετε την υπόσχεση ότι...

—Ναι, ναι... «Αν μπορούσε, μάλιστα, ν' ακούσει τη φωνή μου, θα με πίστευε!... απάντησε ο 103.

—Μά μπορεί, φτάνει να το θελήσετε... του έλεπε ο διευθυντής.

Ο 103 σηκώθηκε απότομα, σαν ηλεκτρισμένος.

—Μίστερ Κάρπεντερ, μπορώ νά...

—Μά ναι, ναι... του απάντησε χαμογελώντας ο διευθυντής του Σίγκ-Σίγκ. Δόστε μου το λόγο της τιμής σας ότι μεθαύριο το μεσημέρι θα ξαναγυρίσετε στη φυλακή κι' εγώ θα σάς επιτρέψω, αναλαμβάνοντας όλη την ευθύνη, να ξαναγίνετε για δυο μέρες ο Τζάκ Σάρτον και να δήτε τη μητέρα σας. Είμαι βέβαιος, ότι θα κρατήσετε το λόγο σας...

Ο 103 κτύπησε τον διευθυντή στα μάτια, μ' ένα τιμίο θλέμμα κι' ύστερα του απάντησε με σταθερή φωνή:

—Σας δίνω το λόγο μου...

—Ωλ ράτ! Έκανε σθεναρός ο μίστερ Κάρπεντερ.

Κι' ύστερ' από μία ώρα, ο «γκάγκστερς» Τζάκ Σάρτον βγήκε ελεύθερος από τις φυλακές του Σίγκ-Σίγκ.

Το απόγευμα της δεύτερης μέρας, ο υποδιευθυντής των φυλακών μπήκε άήθως στο γραφείο του μίστερ Κάρπεντερ.

—Βάζω στοίχημα 100 δολάρια, ότι δέν θα ξαναγυρίση ο Τζάκ Σάρτον! του έλεπε.

—Δέχομαι! του απάντησε ο διευθυντής. Γιατί είμαι βέβαιος, ότι ο 103 θα κρατήση το λόγο του!...

Μά ή άρως περνούσαν κι' ο «γκάγκστερς» δέν φαινόταν. Ο μίστερ Κάρπεντερ άρχισε να φοβάται, ότι είχε κάνει μία μεγάλη άνοησία, όταν το θράδυ, ο Τζάκ Σάρτον παρουσιάστηκε πάλι στη φυλακή. Ήταν χλωμός, μ' ένα ξέπιδρομο στο κεφάλι. Τα ρούχα του ήταν σκισμένα εδώ κι' εκεί...

—Τι σάς συνέθη; τον ρώτησε ο διευθυντής πιάνοντάς τον απ' τα χέρια.

—Έπεσα από το τραίνο κι' αναγκάστηκα να κάνω το μισό δρόμο πεζή... του απάντησε ο «γκάγκστερς». Σας ζητώ συγγνώμη που άργησα.

—Δέν πειράζει... έκανε ο διευθυντής. Κι' ή μητέρα σας;

—Βρίσκεται στα τελευταία της... Μόνο μία έγχειρησι από ένα μεγάλο γιατρό θα μπορούσε να τη σώση. Μά χρειάζονται χιλιάδες δολάρια...

—Ας ελπίσωμε σε κανένα θαύμα... ψιθύρισε ο μίστερ Κάρπεντερ.

—Έπεσα από το τραίνο κι' αναγκάστηκα να κάνω το μισό δρόμο πεζή... του απάντησε ο «γκάγκστερς». Σας ζητώ συγγνώμη που άργησα.

—Δέν πειράζει... έκανε ο διευθυντής. Κι' ή μητέρα σας;

—Βρίσκεται στα τελευταία της... Μόνο μία έγχειρησι από ένα μεγάλο γιατρό θα μπορούσε να τη σώση. Μά χρειάζονται χιλιάδες δολάρια...

—Ας ελπίσωμε σε κανένα θαύμα... ψιθύρισε ο μίστερ Κάρπεντερ.

—Έπεσα από το τραίνο κι' αναγκάστηκα να κάνω το μισό δρόμο πεζή... του απάντησε ο «γκάγκστερς». Σας ζητώ συγγνώμη που άργησα.

—Δέν πειράζει... έκανε ο διευθυντής. Κι' ή μητέρα σας;

—Βρίσκεται στα τελευταία της... Μόνο μία έγχειρησι από ένα μεγάλο γιατρό θα μπορούσε να τη σώση. Μά χρειάζονται χιλιάδες δολάρια...

—Ας ελπίσωμε σε κανένα θαύμα... ψιθύρισε ο μίστερ Κάρπεντερ.



—Τι σάς συνέθη; τον ρώτησε ο διευθυντής, πιάνοντάς τον απ' τα χέρια.

πεντερ. Κι' ύστερα έστειλε τον 103 στο νοσοκομείο της φυλακής.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο διευθυντής του Σίγκ-Σίγκ, διαβάζοντας τις εφημερίδες, παραξενεύθηκε από αυτή την είδηση:

«Μία άπόπειρα έκτροχιάσεως του τραίνου, με το οποίο επέστρεφε ο κυβερνήτης Γκρόβιν μετά της θηγατρός του».

Νά δέ πως περιέγραφαν την άπόπειρα αυτή ή εφημερίδες. Το ξηπρές του μεσονυχτίου κινδύνει να έκτροχιασθή από τον «γκάγκστερς». Ο κυβερνήτης Γκρόβιν και ή κόρη του πιάσαν μ' ένα ειδικό θαγόνι, που βρίσκονταν στο τέλος της άποξοστοχίας, όταν άξαφνα το ξηπρές σταμάτησε, γιατί άντησε ο κώδων του κινδύνου. Οί υπάλληλοι του τραίνου δέν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν ποιος είχε χτυπήσει. Όταν όμως το ξηπρές ξεκίνησε πάλι, το θαγόνι του κυβερνήτου Γκρόβιν έλειπε από το συρμό... Κάποιος το είχε άποκόψει από τ' άλλα θαγόνια. «Υστερ' από λίγο, όταν το ξηπρές είχε πειά άπομακρυνθή άρκετά, ένας άγνωστος, πληγωμένος στο κεφάλι και με τα ρούχα κουρελιασμένα, ανέθηκε στο θαγόνι του κυβερνήτου Γκρόβιν και με λίγα διαστικά λόγια του έξηγησε ότι είχε σωθή από ένα μεγάλο κίνδυνο, γιατί οί έχθροί του ήθελαν να τον σκοτώσουν με κάθε τρόπο για έκδίκησι. «Αν δέν καταφέρουν να τον δολοφονήσουν, θα έκτροχιάζαν το ξηπρές...» Η άποπειρα θα γινόταν τη στιγμή που ο συρμός θα έμειπε στο μεγάλο τούνελ. Οί δρόμοι θα έκθαν τα σύρματα του ηλεκτρικού και θα τον δολοφονούσαν μέσα στο σκοτάδι. Ο μυστηριώδης άγνωστος έξηγησε άκόμη, ότι είχε άκούσει μία συνομιλία των «γκάγκστερς», μία συνομιλία με συνθηματικές λέξεις, που μόνον εκείνος ήξερε τη σημασία τους κι' ότι θέλησε άμέσως να μεταδώση τα σχέδιά τους και να σώση τον κυβερνήτη και την ταινία του. «Επειτα, χωρίς να προσέθεσι τίποτ' άλλο, πήδηξε από το θαγόνι και χάθηκε μέσα στη νύκτα».

Η αστυνομία του Μπέργκαμ είδοσαν την άποπειρά του ξηπρές από λίγο για την παράσημη περιπέτεια του ξηπρές και κατόρθωσε να πιάση τους «γκάγκστερς», πριν προλάβουν να εξαφανισθούν. Πουθενά όμως δέν κατόρθωσε ν' ανακαλύψη τί ίχνη του άγνωστου που έσωσε τον κυβερνήτη Γκρόβιν και την κόρη του...

Ο μίστερ Κάρπεντερ πέταξε την έφημερίδα πάνω στο γραφείο του κι' άρχισε να τρίβη τα χέρια του, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη. «Επειτα φώναξε τον 103 και του έδειξε την εφημερίδα.

—Γιατί μου το έκρυψες, Τζάκ; τον ρώτησε.

—Γιατί δέν είναι τίποτα σπουδαίο... φημίρισε κοκκινίζοντας ο Σάρτον.

—Μά πως τα κατάφερες; Έκανε με θαυμασμό ο μίστερ Κάρπεντερ.

—Ω, πολύ εύκολα, του έξηγησε ο 103. Χτύπησα τον κώδωνα του κινδύνου κι' έπειτα, όταν το ξηπρές έκοψε την ταχύτητα, έβουσα το θαγόνι του κυβερνήτου, πηδξα κι' εγώ κάτω κι' άφησα τους «γκάγκστερς» να ταξιδεύουν με τον υπέλοιπο συρμό... Τ' άλλα τα ξέρετε...

—Και γιατί το έκανες αυτό, Τζάκ;

—Γιά τη μητέρα μου... ψιθύρισε ο 103.

Ο μίστερ Κάρπεντερ, με δάκρυα στα μάτια, του έσφιξε το χέρι.

Κι' ύστερ' από λίγες μέρες, ο Τζάκ Σάρτον, πήρε χάρη και βγήκε ελεύθερος από τις φυλακές του Σίγκ-Σίγκ. Δέν φαινόταν να έχει κανείς την έκπληξή του, όταν γυρίζοντας στο σπίτι του, θρήκε τη μητέρα του σε καλύτερη κατάσταση. «Είμαι μεγάλος χειρουργός την είχε σώσει. Ο μίστερ Κάρπεντερ είχε φροντίσει γι' αυτήν...»

ΤΖΩΝ ΜΕΛΛΙΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤ'ΕΡ

Ο πιο αγαπημένος θησαυρός του εξορίστου του Ντόρν, είναι ένα χρυσό τηλεβόλο, κατασκευασμένο ολόκληρο από άσημα χρυσάφι. Το τηλεβόλο αυτό ζυγίζει όσο ζυγίζουν δέκα χρυσάδες Έγγλεζικες λίρες και το χάρσιε στον Κάιζερ ή Γερμανική Κυβέρνησις στα 1904. Προηγούμενως το περίφημο αυτό τηλεβόλο άνήκε στο Μουσείο του Άμβούργου, όπου έβουλάσσετο σε δυο αιώνας.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΡΑΙΑ! «Ωραία! «Ωλ ράτ! Τώρα θα χορεύουμε! μουρούρισε ο Πίφ, ευχαριστημένος από τον εαυτό του.

Κι' άρχισε να χορεύη, πράγματι σαν τρελλός και να φωνάζει:

—Μαορί!... Μαορί!... Μαορί!...

Ο Μαορί έπλησε άπότομα και τινάχτηκε, σαν να τον κέντρισε ακορπίος. Είδε τον Πίφ το Γαλάζιο κι' έφριξε. Για τον Μαορί ο Πίφ ο Γαλάζιος ήταν νεκρός. Κι' αυτός που έβλεπε τώρα δέν μπορούσε νάταν παρά ένα όνειρο, ένας εφιάλτης, ένας θροκόλακας!...

Τρίβοντας λοιπόν τα μάτια του, έλεπε με μία φωνή πιασμένη από το ρόβο του:

—Πίφ Γαλάζιε!...

—Ναι!... «Εγώ είμαι! Είμαι ολοζώντανος! του φώναξε άμέσως ο Πίφ ο Γαλάζιος.

Ο Μαορί τότε θέλησε να τραθήξη το περιστροφό του, με άπληξη από το ότι το είχε πάρει ο έχθρός του κι' ότι ήταν δέ-μειος.

—Πίε! «Εσύ έδω!... φώναξε τότε τρέμοντας.

—Ο Σέρλοκ Χόλμς μ' έφερε δω! Αυτός μ', έσωσε απ' τον τυραννικό θάνατο, στον οποίο μ' είχες καταδικάσει!

—Και τί θέλεις από μένα; ψιθύρισε τρέμοντας σύγκορμος ο Μαορί.

—«Εκδίκησι! «Εκδίκησι! Μιά τρομερή έκδίκησι!... Και τίποτε άλλο! φώναξε μ' έναν άγριο τόνο στη φωνή ο Πίφ ο Γαλάζιος.

—Έλεος!... έθόγγισε ο Μαορί, σπαράζοντας σαν λαθωμένο άγριμ.

—Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!... Μόνο που είναι ως τριάντα μέτρα θά-βος! «Αμα κόψω λοιπόν το σχοινί, με το οποίο σ' έδεσα, θα το μετρήσει με ακρίβεια το θάθος αυτό... «Αλλά πριν σε στείλω

—«Υπομονή! Και θα σε σπλάγνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. Εκεί κάτω, στίς κατακόμβες, δέν έπε και τόσο άσχημα!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Η ΚΥΡΑ ΚΛΩΣΕΤ



Αποφασιστικά η νέα
άνοιξε το παράθυρο...

Συμβαίνουν μερικά γεγονότα, που
όσα χρόνια κι αν περάσουν, δεν
μπορεί κανείς να τα ξεχάσει. Αυτό
που θα σας διηγηθώ, συνέβη πριν
από πολλά χρόνια, όταν ήμουν μι-
κρό παιδάκι. Από τότε μου έτυχαν
πολλά θλιβερά και φοβερά περιστα-
τικά στη ζωή μου, αλλά κανένα
δεν μου έκανε τόσο εντύπωση, όσο η
τραγική αυτοθυσία της κυρά-Κλω-
σέτ.

Ήμουν τότε ένα παιδάκι δέκα ως
δώδεκα χρόνων και κατοικούσα με
τους γονείς μου στον παλιό οικογε-
νειακό πύργο μας στην έπαρχια. Το
χωριό θριασκόταν σε όλη του την
απόσταση από το σπίτι μας.
Η κυρά-Κλωσέτ ήταν μία απλή, πε-
ρασμένη ηλικίας, με κάτι χονδρά φρύδια
που έμοιαζαν με μουστάκια. Κούτσαινε τρομερά
ή δυστυχισμένη! Όχι όμως όπως
κουτσάινουν συνήθως οι άνθρωποι.
Μου έκανε πάντοτε την εντύπωση,
όταν περπατούσε, πως έμοιαζε με
αγκυροβολημένο πλοίο που το άνασ-
κάνει το κύμα! Όταν σήκωνε το ένα
πόδι της, θαρρούσε πως ετοιμαζόταν
να δρασκέλισε κανένα πελώριο κύμα
και μονομιάς βουτούσε κάτω στην
αβύσσο που έχασε μπροστά της! Απαρά-
λλακτα, όπως άθεοκατεβαίνουν τα
πλοία μέσα στο λιμάνι, όταν η θάλασσα
είναι φουρτουνασμένη...

Τη λάτρευα κυριολεκτικώς την άναθη
αυτή γρηούλα. Κάθε Τρίτη πρωί, μόλις
ντυνόμουν, έπινα θιαστικά το γάλα
μου κι έτρεχα απάνω στην καμαρούλα,
όπου ήξερα πως θα την εύρισκε καθο-
μένη σε μία μεγάλη πολυθρόνα. Με το
αγαθό χαμόγελό της, η κυρά-Κλωσέτ με
καλημέριζε και για να μη κρυώσω
μέσα στο ψυχρό αυτό δωμάτιο, μου έλεγε
να καθίσω πλάι στο μαγκάλι.

Καθόμουν ώρες ολόκληρες κοντά της,
κι ενώ παρακολουθούσα με θαυμασμό τις
γρήγορες κινήσεις των χεριών της κα-
θώς έραβε, άκουγα με προσοχή τις
ώρας ιστορίες που μου διηγόταν.

Τα μάτια της γρηούλας μου φαινόταν
πελώρια πίσω από τα μεγάλα ματογυ-
λιά που φορούσε και δεν θα ξεχάσω ποτέ
το γεμάτο καλωσύνη βλέμμα της.

Το περίεργο είναι που μ' άρεσε περ-
σότερο ν' ακούω τις αφελείς διηγήσεις
της κυρά-Κλωσέτ, παρά τις θαυμάσιες
ιστορίες που μου διηγόταν η μητέρα μου
τά θαύματα κοντά στο άναμμένο τζάκι.
Η καλή γρηούλα μου μιλούσε για τα
πιο σπουδαία γεγονότα του χωριού.
Μαζί ή αγελάδα του Προσπεύ. Μαζί
έφυγε από το λειβάδι και βρέθηκε
μπροστά στο μύλο του γέροντος Θωμά,
ή για την παραξενιά μιας κότας που
ανέθηκε απάνω στο καμπαναριό της
έκκλησίας για να γεννήσει εκεί το
αυγό της. Όλα αυτά για την παιδική
φαντασία μου, ήταν καταπληκτικά γε-
γονότα!

Μια τρίτη απόγευμα, αφού κάθησα
όλο το πρωινό μπροστά στα πόδια της
κυρά-Κλωσέτ, ακούγοντας τα νέα του
χωριού, ο υπηρέτης μας με πήρε μαζί
του ως το υποστατικό του Νουαπρέ.
Διασχισαμε το μικρό δάσος, μάζεψα
αγριολούλουδα, ήπια ένα ποτήρι
αγιονό, φοροκοιμημένο γάλα από την
αγελάδα, ο κύριος του υποστατικού μου
γέμισε ένα καλάθι με καρύδια και χα-
ρούμενος επέστρεψε στον πύργο.

Φυσικά η πρώτη μου δουλειά ήταν να
τρέξω κοντά στη γορή φίλη μου. Άλλα
μόλις άνοιξα την πόρτα, στάθηκα με
φρίκη στο κατώφλι. Η κυρά-Κλωσέτ ή-
ταν πεσμένη γύρω στο πάτωμα. Στο έ-
να χέρι της κρατούσε ακόμα ένα δικό
μου ρουχάκι και στο άλλο, σφιγμένη
ανάμεσα στα κοκκαλιάρικα δάχτυλά
της, κρατούσε ακόμα τη θελόνα! Τα



Η κυρά Κλωσέτ ήταν πεσμένη στο πάτωμα...

γυαλιά της είχαν πεταχθεί στην άλλη
άκρη της κάμαρας.

Έτρεξα κάτω σαν τρελλός! Ξεφώνι-
ζα και οβριάζα τόσο πολύ, ώστε με κόπο κατάλαβαν τι
έλεγα! Η μητέρα μου κι ο υπηρέτης
έτρεξαν απάνω. Ένας υπηρέτης έπηγε
κι έφερε το γιστρά. Μά δεν μπόρεσε να
κάνει τίποτα! Η κυρά-Κλωσέτ ήταν
πεθαμένη!

Κατάρωσα να μπω απαρτήρητος
μέσα στο σαλόνι, όπου οι γονείς μου
θριασκόντουσαν με το γιστρά. Κρυμμέ-
νος πίσω από μία κουρτίνα, μέσα στο
κούφωμα του παραθύρου, παρακολού-
θησα όσα έλεγε ο γιατρός. Άν και δεν
κατάλαβα καλά καλά τι έλεγε, ωστόσο
η διήγησίς του εντυπώθηκε στη μνήμη
μου λέει προς λέει σχεδόν.

—Την καυμένη τη γρηούλα! Έλεγε
ο γιατρός. Αυτή ήταν η πρώτη μου
πελάτισσα, όταν ήλθα κι' εγκαταστάθηκα
στο χωριό. Μόλις είχα κατεβεί από το
λεωφορείο κι' είχα αλλάξει τα σκουσμένα
από το ταξίδι ρούχα μου, ήλθαν και
με φώναξαν στο σπίτι της. Η Κλωσέτ
είχε πέσει και είχε σπάσει το πόδι της!
Η Κλωσέτ ήταν τότε μία άμορφη
κοπέλα, δεκαεπτά χρόνων. Είχε
θαυμάσια μαύρα μάτια και πρόσωπο
χαριτωμένο. Ήτοις θά το έλεγε, κι...
Κανένας δεν έφερε την ιστορία της
εκτός από μένα κι' ένα άλλο πρόσωπο,
που δεν καταίει στο χωριό. Ούτε και
θα την διηγώμουν ποτέ, αλλά τώρα που
πέθανε η φτωχή, δεν πειράζει, νομίζω!

Λίγες ημέρες προτού έρθω στο
χωριό, ένας νεαρός δάσκαλος είχε
φτάσει ως το χωριό του χωριού. Ο Σιγισ-
τέρ, έτσι τον έλεγαν, ήταν ένα
ώραίο παλληκάρι, με άθλητα παράστημα
και δεν άργησαν να τον έρωτευθουν
τρελά όλα τα κορίτσια του χωριού! Αυτός
δμως φαινόταν αδιάφορος στις ματιές
των κοριτσιών. Άλλα η αλήθεια ήταν,
πως έτρεπε τον προσηλυτισμένο του,
τον κύρ-Γκραπού, ο οποίος ήταν όχι
αυστηρός, αλλά και τιμωρούσε
σκληρά για το παραμικρό παράπτωμα.
Ο νεαρός δάσκαλος καθόταν στο σπίτι
του προέστου, εκεί γνωρίστηκε με
την Κλωσέτ, την άμορφη γρηούλα, που
εργαζόταν καμιά φορά στο σπίτι του
δάσκαλου. Ο νέος άρχισε να ερωτοτρο-
πεί μαζί της και η φτωχή μικρούλα
θεώρησε εξαιρετική εύτυχια να την
συμπόσησε αυτό το λεβεντόπαιδο.
Ωστόσο οι δυο νέοι δεν καταρώθηκαν
να παντρευτούν παρά λίγες λέξεις
και... άσθονες ματιές. Ο άπειρος κύρ-
Γκραπού θριασκόταν διαρκώς
μπροστά τους.

Η Κλωσέτ ήταν τρελά ερωτευμένη
με τον Σιγιστέρ και μία μέρα
αυθόγηστα του υποσχέθηκε πως
θα πήγαινε το θωρό, όταν θα
τελείωνε η δουλειά της, απάνω
στο καμαράκι του κάτω από τη
στέγη.

Το δωμάτιο αυτό ήταν μία
αχυραποθήκη που την είχαν
γορρίσει στα δυο και στη μία
άκρη ο δάσκαλος είχε βάλει
το κρεβάτι και μερικά έπιπλα
για τον βοηθό του.

Η Κλωσέτ, όταν τελείωσε τη
δουλειά της, προσποίησε πως
εφευγε, κατόπιν όμως ανέθηκε
κρυφά στην κάμαρα του
υποστέγου. Σε λίγο έφθανε κι' ο
έρωτοχτυπημένος δάσκαλος. Άλ-
λά δεν είχαν περάσει πολλά
λεπτά όταν ο κύρ-Γκραπού
απέθηκε τις σκάλες και
άνοιξε την πόρτα.

—Τι κάνεις εδώ, Σιγιστέρ;
ρώτησε αυστηρά.

Ο νέος σάστισε και για να
δικαιολογηθεί είπε, πως είχε
άνεθι στη μαμά του για να
ανάπαυθι λιγάκι. Ο πώς
σας είπα, το υποστέγο ήταν
ελεύθερο και το θάθος είχε
μετασχηματισθεί σε κρεβ-
βάτοκαμάρα του νέου. Το
σκοτάδι ήταν βαθύ κι' ο
κύρ-Γκραπού δεν μπορούσε
να διακρίνει τί γινόταν
πάρσ' μέσα.

—Σ' άκουσα που μιλού-
σες με τον ποιόν! Επέμεινε
ο δάσκαλος. Ποιάς εί-
ναι μέσας στην κάμαρά σου;

—Κανένας, κύριε, σας
όρκίζομαι! Επάντησε ο νέος.

—Καλά! Αυτό θά το
ιδούμε άμέσως! Και λέγοντας
αυτά τα λόγια, ο κύρ-
Γκραπού έκλεισε την πόρτα,
την κλειδω-σε και κατέβηκε
κάτω για να φέρει ένα
φως.

Με φρίκη οι δυο νέοι
αντελήφθησαν πως
ήσαν πιασμένοι σαν τα
ποντίκια μέσα στη
φάκα.

Ο Σιγιστέρ, παρ' όλο
το άθλητο παράστημά του
και το τολμηρό θωρό του,
δεν ήταν παρά ένας
δελιός κι' ένας ανδρός νέος.
Στη στιγμή αυτή του
νουνό, δεν σκέφθηκε
παρά τον έρωτά του.

—Κρύψου! Έλεγε
νευρικά στη συ-
σμένη νέα. Κρύψου
πίσω από τα άναμ-
να για να μη σε
βρει εδώ σαν έλθει ο κύρ-

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΨΙ!...

Περδικοστάθω μου Άννιό,
που μούχεις πάρει το νιονό,
καρπούς εσύναζε ο Θεός κι' άνη
για να σε πλάση και δυο
γιουλάκια τρυφερά για
μάτια σουδωσε γλαρά,
ροδάκινα για μάγουλα και
στόμα ένα κεράσι...

Της μοίρας μου ήταν ξανθά,
με τη ματιά σου τη θαθεία,
να σ' έχω νοικατόρισσα και να
σε συναντώ τάχα στην τύχη—ώρα
γλυκειά!... όταν τις σκάλες
θιαστικά τις ανεβαίνεις, σαν
σκολινός κι' εγώ ακολουθώ...

Κι' ο δόλιος να παραπατώ
και λιγωμένος να κυτώ
το κουνιστό σου ανέβασμα,
χρυσομαλλού μου Άννέττα
και να μου σφίγγη η ταραχή
μαζί κι' η γλύκα την ψυχή,
όπως τα ποδαράκια σου, η
μαύρη καλτσόδετα...

Μά να με δής, εσύ, ποτέ,
δεν στράφηκες και μόνο
έχτες, που τάχατες
καμάθηκα, πως θά σε
προσπεράσω, είχες
σηκώσει τη ματιά κι' εγώ
όλο πόθο και φωτιά
σούρωσα τα χειλιάκια μου
γλυκά να σου γελάσω...

Μά μες στα μάτια που
αγαπώ, που νάβρω
στόμα να το πώ!... τόν
έρωτα, αντίκρυσα τον
τρόμο και είδα
ακόμα—μά γιατί, γει-
τοινοπούλα μου κουτή;
πά στα καλά καθούμενα,
ξάφνου να παίρνης
δρόμο!...

Κ' έκρινα, τότε, μοναχός,
παραμιλώντας ο φτωχός,
πως ίσως το μουστάκι μου,
να σ' έσκιαζε, ψυχή μου,
κι' από το νού μου
ξαφνική μια σκέψη
φεύγει, μυστική, πως
να γλυκάνω, θάπρεπε,
λίγο την πρόσφί μου...

Κι' ανέθηκα—φτωχή
καρδιά, μη και το μάθουν
τά παιδιά!...—στην
κάμαρη και στάθηκα,
μπροστά στο καθρεφτάκι,
μάθησα την κρεατοελιά,
ψαλλίδισα και τα
μαλλιά κι' έκοψα και το
«πέπαι συνέχεια»
μουστάκι...

Και σαν αγνώριστος
Έλλάς—το ξέρω
ακόμα πως γελάς!...—
ορβώθηκα την αβύρ
μπροστά σου, στην
έντέλεια και σύ για
δευτέρα φορά, τα
μάτια έκείνα τα γλαρά,
σήκωσες και με
κύταξες και πέταξες
τά γέλια...

Γιατί στα μάτια σου
τ' άγνα, να μην αφήσω,
αληθινά, το φόβο, που
δοκίμασες, σαν σε
θωρώ να θρίσκω, όπως
κι' εκείνη τη θολά,
που άγγελοκρούστηκες
τρελλά καθώς κι' η
πειτροπέρδικα, στο
γερακιό του ίσκιο;

Και τώρα πρέπει να
οικομωρ, χωρίς να
θέλω, για καιρό, —σε
ποιόν να πάω
καφενέ με το ποτό μου
το χάλι!...—ώσπου να
θρέψουν τα μαλλιά, ν'
ανθήση η κρεατοελιά
και το μουστάκι να
γενή, περιπλοκάδα,
πάλι...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΣΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗΣ

Σαν αποθάνης—ο Θεός
ποτέ να μη το δώση!—
Καινούριο άστέρι
θα φανή ψηλά στον
ουρανό, και μέσ' στο
γλυκοχάραγμα κοντά
να ζημωρώση θά
θαγινή πάντα
συντροφιά με τον
Αυγερινό, θά είν' η
λάμψη του γλυκειά
σαν τη γλυκειά
ματιά σου... Σ' αυτό
τ' άστέρι, ρέ
Μανιό, θά δώσω
τ' όνομά σου!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Γκραπού! Σκέψου
πως καταστρέφωμαι! Θά
χάσω τη θέσι μου! Θά
με διώξη
άσφαλώς! Τι στέκει
έκεϊ και με
κυττάξεις σαν
χαϊσπούλι!...

Τα θήματα του
κύρ-Γκραπού
άκουγόντουσαν
καθώς
ανέβαινε
βαρεία τη
σκάλα. Η Κλωσέτ
τότε
προχώρησε
άποφασιστικά
στο
παράθυρο, το
άνοιξε,
έριξε ένα
παράξενο
βλέμμα στο
νέο και
σιγά τον
ρώτησε:

—Όταν φύγ-
η, θά έρθης
τουλάχιστον
κάτω στο
δρόμο να με
σηκώσεις;

Και χωρίς να
περιμένη
άπάντησι, η
Κλωσέτ πήδησε
κάτω από
το παράθυρο!

Ο κύρ-Γκραπού
άπρησε πολύ
πύδεν
όρθηκε
κανέναν
μέσα στο
δωμάτιο κι' έφυγε
μουρμουρίζοντας.

Δέκα
λεπτά κατόπιν ο
Σιγιστέρ ήρθε
τρέχοντας
στο σπίτι μου
και μου
διηγήθηκε
τι είχε
συμβή. Η Κλωσέτ
ήταν
πεσμένη
στο δρόμο
και δεν
μπορούσε
να
κουνηθί. Έβρεχε
σαγδαίως
έκείνη τη
στιγμή και
δεν
ήπρησαν
διαβάτες
στο δρόμο. Έσπευ-
σε με τον
Σιγιστέρ και
σηκώσαμε
τη νέα. Την
μεταφέραμε
στο σπίτι μου.
Ήταν
σε κακή
κατάσταση,
το πόδι της
είχε σπάσει
σε τρεις
μεριές και
το κόκκαλο
είχε
τρυπήσει
τις
σάρκες...
Είπε
όμως
πως
δεν
σκοτάθηκε!
Η
δυστυχισμένη
νέα
ούτε
κάν
παραπονήθηκε.
Μονάχα
όταν
συνήλθε,
είπε:

—Εγώ
έφταγα
και
τιμωρήθηκα!

Την
νοσήλευσα
στο σπίτι μου. Έφερα
μία
νοσοκόμο
για να
την
περιποιήται,
και
ειδοποίησα
τους
γονείς
της. Είπα
πως
ένα
ασημασμένο
όλογο
την
είχε
ρίξει
μπροστά
στην
πόρτα μου.
Όλο
το
χωριό
πίστεψε
την
ιστορία μου.
Μονάχα
που
δεν
βρέ-
θηκε
το
ασημασμένο
όλογο! Η Κλωσέτ,
κατά
τη
γνώμη μου,
ήταν
μία
ηρωική
κόρη,
μία
σαστή
μάρτυς! Θυσιάστηκε
για να
σώσει
τον
νέον
που
αγαπούσε! Δεν
άγνησε
πειρά
κανέναν,
έζησε
και
πέθανε
πιστή
στον
πρώτο
έρωτά της!...

Η μητέρα μου
έκλαιγε με
λυγμούς κι' ο
πατέρας
σκούπιζε
τα
ματογυλιά του
περισσότερη
ώρα
απ' ό,τι
χρειάζοτανε.
Κατόπιν
οι
τρεις
τους
θυήκαν
έξω. Βγήκα
τότε
από
την
κρυ-
ψα μου
και
για
πολλά
ώρα
έκλαιγα
απαρηγόρητα,
με
άνα-
ούλητά
ώσπου
άκουσα
βαρεία
θήματα
και
θόρυβο
στη
σκάλα...
Δεν
τόλησα
να
κυττάξω!

Ήξερα
πως
κατέβηκαν
τη
κυρά-Κλωσέτ!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Δεν
υπάρχει
πιο
τρομερό
πράγμα
από
το να
κληρονομήση
κάποιος
ένα
ένδοξο
όνομα. Κάθε
του
πράξι
σχολιάζεται
και
κρί-
νεται
αυστηρότατα,
δυσκολεύεται
να
σταδιοδρομήση
και
να
δια-
κριθί
πιο
πολύ
από
έναν
άλλο, που
είχε
άσημους
προγόνους.

Ο
γιός
του
Ρακινά
άεσφα,
μολονότι
ήταν
άνθρωπος
μεγά-
λης
αξίας,
δεν
ήταν
για
όλους
παρά...
ο
γιός
του
Ρακινά. Η
αυγίρη
του
έργου
του
πατέρα
προς
το
έργο
του
παιδιού
του
ήταν
πάντοτε
εις
θόρος
του
γιού.

Το
ίδιο
μπορεί
να
πύ
κανείς
και
για
το
γιό
του
Βάγνερ,
που
το
όνομα
του
δοξασμένου
πατέρα
του,
τον
έθάρυνε
διαρκώς.

Αν
όμως
οι
γνήσιοι
άπόγονοι
των
μεγάλων
άνδρων
προτι-
μούν
να
ζούν
με
στερησίς,
παρά
να
εργασθούν
σ' ένα
έπαγ-
γέλμα
άπειριστο
στο
μεγάλο
κι' ένδοξο
όνομά
τους, οι
άπλω
συνάνουν
των
μεγάλων
άνδρων,
δεν
γαυπαρίζουν
από
τέτοια
μικροπράγματα
και
κάνουν
ένα
οποιοδήποτε
έπαγγέλμα,
για
να
έξοικονομούν
το
ψωμάκι
τους.

Έτσι,
στο
Μιλάνο,
υπήρχε
πρό
χρόνων
κάποιος
Γαλιλαίος
(ο
άνωνμος
του
μεγάλου
Γαλιλαίου)
που
ήταν
περίφημος...για
τα
πριζότα
ά
λα
μιλανέζα,
που
προσέφερε
στο
ξενοδοχείο
του!

Στο
Παρίσι
πάλιν
υπήρχαν,
που
είχε
άσημους
προγόνους,
ένας
Ροδεσιέρος
καρθουιάρης,
ένας
Ρακινάς
τυροπόλης,
ένας
Μολιέρος
ράφτης
κι' ένας
Βίκτωρ
Ουγκώ
όδοντογιατρός!

Στην
Αγγλία
υπάρχει
ένα
κατάστημα
επίπλων,
το
οποίο
ά-
νκει...στον
Όλιβέριο
Κρόμπελ! Πρό
όλιγων
έτων
έπίσης
πέ-
θανε
στο
Λονδίνο
ο
πρόεδρος
της
Όμοσπονδίας
Καρραγωγέων,
ο
καλός
και
αγαθός
Ουίλλιαμ
Σαίξπηρ.

Στο
Βερολίνο
πάλιν,
ζούν
πολλοί
με
το
έπώνυμον
Γκαίτε.
Και
ένας
απ' αυτούς
είναι
πεταλωτής!

Μία
κυρία
Σοπερχάουερ
έπίσης
είναι
παραμάν.

Στην
Αμερική,
τέλος,
ζή
ένας
λουστρός
που
άκούει
στο
ό-
νομα
Βενιαμίν
Φραγκλίνος!

ΤΙ
ΛΕΓΕΤΑΙ
ΚΑΙ
ΤΙ
ΓΙΝΕΤΑΙ!

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Κάποιος
Γερμανός
γιατρός
διατείνεται,
ότι
η
σκληροκείδιτις
θεραπεύεται
με
τον
περίπατο. Ο
περίπατος
αυτός
δμως
πρέπει
να
γίνεται
με
τά
τέσσερα
και
τέσσερες
φορές
την
ημέρα,
από
έκαστο
λεπτά
της
ώρας
κάθε
φορά.

Άλλ' άξίζει
να
παρασταίνι
το
τετράποδο
ο
άνθρωπος
για να
ναι
επιτυχής
μία
ευκολώτατη
κι' έντελως
ακίνδυνη
εγχείρησι;

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ



ΚΘ'.
ΟΝ καιρό που ο Μουρούζης συγκατα-
κούσε στη Λάρισσα με κάποιο συνάδελφό
του, ήσκησαν καθημερινώς στη σκοπο-
βολή...μέσα απ' το δωμάτιό τους!

Πυροβολούσαν δηλαδή απ' το παρά-
θυρο τους στόχους που τοποθετούσαν σ'
έναν πελώριο θράκο, που ήταν ακριβώς
άπέναντι απ' αυτό. Για στόχους πάλιν,
χρησιμοποιούσαν δόες μπουκάλια, μπό-
ρας έπινε από θραδύς ο Μουρούζης και
τις οποίες κατά διαταγήν του στέλνανε
στο σπίτι του οι ζυθοπώλαι. Τις μπου-
κάλες αυτές τις παρελάμβανε ο υπηρέ-
της του Μουρούζη, ο οποίος λεγόταν
Κώστας, κι' ο οποίος, αφού τις τοποθε-
τούσε ορθώς στη θάσι του θράκου που

ανάφεραμε, γύριζε στο δωμάτιο του κυρίου του κι' ανελάμβανε
νε έπισημότερα καθήκοντα.

Ο Κώστας εγγεμίζε τα πιστόλια, τάδινε στο Μουρούζη και
στον φίλο του και συγχρόνως έδινε το παράγγελμα της σκο-
πευσεώς και του πυροβολισμού, φωνάζοντας μ' έναν κωμικό
ταπο τρόπο:

—Είσαθε έτοιμοι, κύριδι;... Πρόσσχί!... "Εν...δύο...τρία!
"Εται άρχιζε το σπόρ, το οποίο τελειώνει όταν έσπαζαν απ'
τις σφαίρες όλες ή μπουκάλες.

Καιμιά φορά συνέβαινε να μην είνε έτοιμος να πυροβολήση
ο Μουρούζης και τότε ο κακόμοιρος ο Κώστας, μετά το...τρία
που ξεφώνιζε, αντί ν' ακούση την έκπυροκρότησι, αισθανόταν
πάνω στο οθέγκο του τη θαρραλιά παλάμη του κυρίου του.

Μιά μέρα, καθώς μιλούσαν οι δυο
συγκαταίκοι για διάφορα ζητήματα,
ο Μουρούζης αναστέναζε θαθεία κι'
είπε στο φίλο του:

—Τι τά θέλεις, φίλε μου... "Από μι-
κρός έδειχνα πως θα γίνω αυτός που
έγινε: Καπετάν Φασαρίας, δηλαδή.
Θυμάμαι πως όταν ήμουν 10-11 χρό-
νων παιδάκι, ή μεγαλύτερη λαχτάρα
της καρδιάς μου ήταν το πως θα τά
κατάφερνα να πάω στον πετροπόλε-
μο... Νύχτα και μέρα αυτό συλλογι-
ζόμουνα, γιατί ή πραγματοποιήσι
του όνειρου μου αυτό ήταν εξαίρε-
τικά δύσκολη. Φαντάσου, πως εκεί-
νον τον καιρό δεν μ' άφιναν ποτέ να
θγώ μόνος μου από το σπίτι. Στο

σχολείο με πήγαινε πάντα ο υπηρέ-
της μας ο Χρήστος, ένας απόστρατος
υπαξιωματικός της Χωροφυλακής, ο
οποίος δεν μ' άφινε να κάνω θήμα ά-
πο κοντά του. Ωστόσο όμως είχα
φροντίσει ναμια έτοιμος σε κάθε εύ-
καιρία. Είχα μάλιστα καταρθώσει
να θρω ένα πλατύ κόκκινο ζωνάρι,
ένα μικρό μαχαίρι και μιά καλο-
πλεγμένη σφεντόνα, τά απαραίτητα
έφόδια του πετροπολεμιστή. "Όλα αυτά τάκρυβα κάθε μέρα κά-
τω απ' τη ναυτική μου μπλούζα, κι' έτσι, πάνοπλος, πήγαινα
στο σχολείο...

...Ένα μεσημέρι έμαθα, ότι τ' απόγευμα της ίδιας ημέρας
θα γινόταν σπουδαίος πετροπόλεμος και το πήρα απόφασι να
λάβω όπωσδήποτε μέρος στον πετροπόλεμο αυτό...

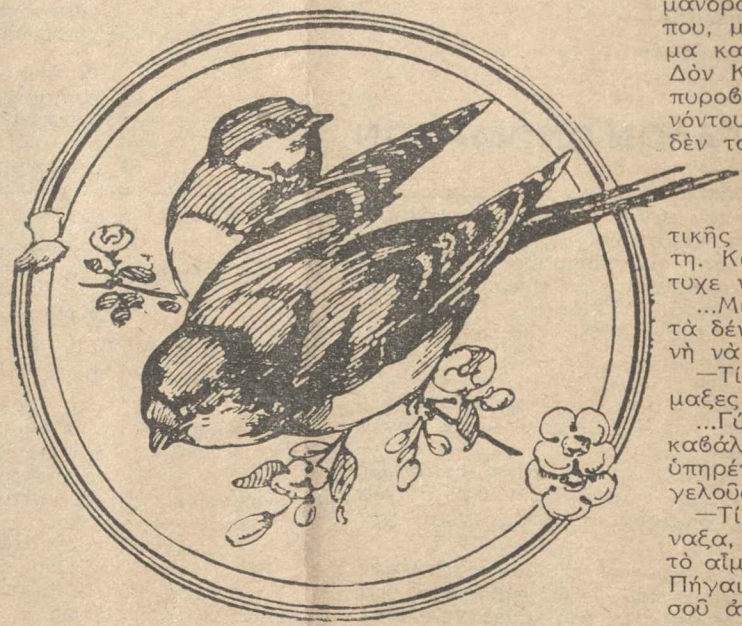
...Αλλά όταν με πήρε ο κέρβερος συνοδός, για να με οδη-
γήση στον άλλο κέρβερο, το δασκαλό μου, δεν είχα καταρθώ-
σι ακόμη να καταστρώσω το σχέδιο της δραπετευσεώς μου.
Γι' αυτό, όταν άποακρουθήκαμε απ' το σπίτι, στάθηκα κι' εί-
πα στον κυρ-Χρήστο:

—"Απ' εδώ και πέρα μπορώ να πάω μόνος μου στο σχολείο.
"Αφήσε με, δεν πιστεύω να με πειράξη κανείς.
...Ο κυρ-Χρήστος όμως με ήξερε καλά και γι' αυτό μου άπο-
κρίθηκε χαμογελώντας:

—"Αμ! πούδς να σε πειράξη έσένα, διάβολε!... Έγώ σε φυλάω,
ισα-ισα, για να μη θγάλης κανενός το μάτι.

...Όταν άκουσα τά λόγια αυτά του κυρ-Χρήστου, κατάλαβα
πως με το καλό θα ήταν αδύνατο να ξεκολλήσω από κοντά του
και πήρα μια γενναία απόφασι. Στάθηκα μπροστά σε μιά με-
γάλη πέτρα και του φώναξα για να του άπασχολήσω την προ-
σοχή:

—Πώ! πώ!... Για ιδες εκεί!
...Ο κυρ-Χρήστος γύρισε απότομα προς το μέρος που του έδει-



ξα. Τότε άρπαξα την πέτρα κι' άφου του την πέταξα με δύνα-
μό στο κεφάλι, το έβαλα στα πόδια, χωρίς να ενδιαφερθώ για το
αποτέλεσμα...

...Σε λίγο έφτασα στο μέρος που γινόταν ο πετροπόλεμος
καταλαχανιασμένος. Αυτό όμως δεν μ' έμπόδισε να θγάσω
μέσως τη σφεντόνα μου και να καταταχθώ θέλοντ'ή στην πο-
τή ομάδα που βρέθηκε μπροστά μου...

...Μόλις όμως προχώρησα έναντιόν των αντιπάλων μου, και πάλι
ακόμα προφτάσω να τους ρίξω έστω και μιά πέτρα, δέχτηκα
μιά κοτρώνα κατακέφαλα και σκορπίστηκα στη γης, άπο-
σθήτος!...

...Όταν συνήλθα είδα πάνω απ' το καταματωμένο προσέτω-
λό μου, τη μητέρα μου, που προσπαθούσε να με συνεφέρει.

...Τη στιγμή που με γδύνανε, ήρθε κι' ο πατέρας και μόλις εί-
δα το κόκκινο ζωνάρι που φορούσα και το μαχαίρι, έγινε έσ-
φρενών.

—Κακούργος θά γίνης! μου φώναξε.

...Και μ' άναψε ένα σφοντύλι, τόσο γερό, που έχασα τις αισή-
σεις μου για δεύτερη φορά.

...Όταν γίνηκα καλά, δεν με στείλανε πειά στο σχολείο. Μου
πήρανε ιδιαίτερο δάσκαλο και με θάανε να διαβάω πάλιν.
"Ωστόσο τις λίγες ώρες που μ' άφιναν ελεύθερο, τις περνού-
α στον κήπο χοροπηδώντας...

...Ο περιορισμός αυτός με στενοχωρούσε φοβερά. Για να έ-
σκασω λοιπόν κάπως, πήρα κρυφά απ' την όπλοθήκη του πα-
τέρα μου ένα πιστόλι κι' εξοικονόμησα ό,τι χρειαζόταν άπο
την σκοποβολή. Κι' όταν άρχισα να ρίχνω στο σημάδι,
φαινόταν πως ήμουν μεγάλος πολεμιστής! "Επαρνα σπουδαί-
τατο ύψος κι' όταν πετύχαινα στο στόχο, νόμιμα πως άμνη-
δυό ακόμα σπιθαμές απ' τη γή! Μά όταν έβλεπα πάνω μου
δεν είχα άλλους μάρτυρες των επιτυχιών μου αυτών, παρα-
τό μανδρότοχο και τά δέντρα του έ-
μου, μ' έπιανε ένα άλλοκοτο αίσθη-
μα και σαν να ήμουν ένας δείκτης
Δόν Κιζότος, άρχιζα, με λύσσα, να
πυροβολώ τά δέντρα που μου έ-
νόητουσαν σαν γίγαντες άκίνητοι,
δεν τολμούσαν να μετρηθούν με
μου! Καθώς φαίνεται, ή έ-
φρασι του προσώπου μου κί-
τά την διάρκειά της δοκιμα-
τικής αυτής μάχης, ήταν καμω-
τη. Και θά σου πω άμέσως πως έ-
τυχε να το καταλάβω αυτό...

...Μιά μέρα, καθώς πυροβολούσα
τά δέντρα, άκουσα πίσω μου μια
νή να μου λέη:

—Τι ώραία που σκοπεύεις!... "Ερ-
μαξες όλα τά δέντρα!...

...Γύρισα απότομα πίσω κι' εί-
καθάλα άπάνω στο μανδρότοχο
ύπηρέτη του διπλανού σπιτιού,
γελοῦσε μαζί μου.

—Τι λές, θρέ χαλντούπη; του εί-
ναξα, νοιώθοντας να μου άναέσει
το αίμα στο κεφάλι. Γελός με μέ-
Πήγαινε να χαθής απ' εκεί, να
σου άνάψω καιμιά πιστολιά και
σης σαν γάτος κάτω!

...Ο ύπηρέτης όμως ξέσπασε σ' άκράτητα γέλια κι' έπε-
μου φώναξε:

—Σιγά, θρέ ήρωα... μη με σκοτώσης!

...Εγώ τότε, ακούγοντας τά σαρκαστικά του γέλια και
λόγια του τά εϊρωνικά, γίνηκα έξω φρενών και όπως είνε
μασμένο το πόδι του προς το μέρος μου, σημάδεβα και
ρίξα.

...Ο ύπηρέτης έθαλε άμέσως τις φωνές κι' εγώ έτρεξα
κρυφτηκα μέσα στο σπίτι. Μη ρωτάς τί έγινε έπειτα. Το
τέλεσμά ήταν να πληρώση ο πατέρας μου μιά γενναία
ποζήμωσι στον φουκαρά που τραυματίσσε το πόδι και να
μπαρκάρουν για την Εύρώπη, όπου με κλείσατο σ' ένα
λείο...

Μιά θραδεία, που φαινόταν σκεφτικός ο Μουρούζης, τον
σίασε ο συγκαταίκοι του και του είπε:

—Βλέπω, ότι καταλαβαίνεις πως είσαι χαμένος αν έκανω
θήσης τη ζωή αυτή. Μονάχα ένα άλλο δυνατό πάθος, άγώ-
 όμως, θά μπορούσε ίσως να εξαλείψη το πάθος του πιστού
σε οδηγεί στην πλήρη καταστροφή... Πές μου, λοιπόν, άν-
σε ποτέ σου;

—Ναι, αγάπησα κι' εγώ! του άπάντησε ο Μουρούζης,
νοντας έναν θαυτάτο στεναγμό. "Αγάπησα κι' αυτό μ' έ-
να πίνω περισσότερο. Και τώρα πεινά δεν μπορώ ν' άναστή-

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ "ΒΙΛΛΑΣ ΤΩΝ ΡΩΔΩΝ",

Μερικές περίεργες άποκαλύψεις του Τούρκου ύπουργού της Παιδείας Χικμέτ έέπ. "Ένας μυστηριώδης 'Ινδός Μουσουλμάνος.
Πως έγινε πανίσχυρος φίλος του Γαζή. Τά έργια της «Βίλλας των Ρόδων». Τά μυστικά ταξείδια στην Εύρώπη της χανουρ
"Αϊσε "Ενίς, κλπ.



ΔΩ και λίγες μέρες, ο Τούρκος ύπουργός
της Παιδείας Χικμέτ θέης, στο 'Ινστιτούτο
της Μεταπολιτευσως της Σταμπούλ, έκα-
νε μιά σειρά διαλέξεων για την ανασύντα-
ξι του Τουρκικού κράτους. Σε μιά απ' αυ-
τές, ο Χικμέτ θέης, μιλώντας για τη Σο-
βιετοϋρκική φιλία, ανέφερε και την άκό-
λουθη υπόθεσι κατασκοπείας, ή οποία ά-
ναστατώνε στην εποχή της την πρωτεύου-
σα του Τουρκικού κράτους. "Ο ήρωας της
είνε ένας Μουσουλμάνος 'Ινδικής καταγω-
γής, ο οποίος θέλησε να παίξη ένα σατα-
νικό ρόλο κοντά στο Γαζή για λογαριασμό
της Μουσταφά Κεμάλ. Μά άς άφηγηθούμε άπο την άρχή τη συν-
ταρακτική αυτή υπόθεσι:

Είμαστε στην εποχή που ο Γαζής αγωνίζεται να ξεριζώσει
άπο την μοιραϊκή ψυχή των Τούρκων όλες τις "Ανατολίτι-
τες παραδόσεις που τους παρουσιάζαν θαρράρους και άπολι-
τιστες στα μάτια των Ευρωπαίων. "Όλη ή Τουρκία μοιάζει
σαν ένα ήραιοισι που κοχλάζει, έτοιμο να έκραγη και να θά-
νη κάτω άπο τη λάβα του τους πρωτεργάτες της έκπολιτιστι-
κής κινήσεως της χώρας. "Από τη Σταμπούλ ως κάτω στην
Αικυρα "Ερμιο, οι Τούρκοι έρίσκονται μπροστά σ' ένα με-
γάλο πρόβλημα: Πρέπει ή ν' άκολουθή-
σουν το νέο προφήτη τους ή να έγκα-
λείψουν τις δουλειές τους και να άόγουν
στο έξωτερικό, διασώζοντας μ' αυτό τον
τρόπο το μοιραϊσμό τους. Μέση λύσι
δεν χωρούσε. Ο Τούρκος που θά τολμού-
σε να περιφονήση τις αούτηρες διαταγές
του Γαζή έθεωρείτο έθρδς της πατρίδος
και χωρίς πολλές διατυπώσεις καταδικα-
ζότανε να πεθάνη πάνω στην άγχονη.

"Από την άλλη μεριά, ο Μουσταφά Κε-
μάλ, έβλήθηκε να δημιουργήση, έπειά μέσα,
στην καρδιά της έρημου, σ' ένα τόπο δί-
χως νερό και δίχως δένδρα που ψήνεται
άπο τον ήλιο της "Ανατολής, την πρωτεύ-
ουσα της Τουρκικής Δημοκρατίας: την
Αικυρα!

"Εκεί κάτω λοιπόν, στη "Κόκκινη Μη-
λιά" που ή γή έχει ένα σταχτή χρώμα ά-
πο το ψήσιμο του ήλιου, ο Γαζής ύψωσε
τη μητρόπολι της Τουρκίας. "Εχτισε δη-
μοκρατία κτίρια με την τελευταία λέξη της
άρχιτεκτονικής, χάραξε μεγάλες λεωφό-
ρους και πάνω απ' αυτά, στην κορυφή
του λόφου Τσαν Κιγια ήψωσε το μεγαλο-
πρεπές σεράνι του. "Η πολυτελής αυτή
βίλλα του Μουσταφά Κεμάλ, κτισμένη ά-
πο τον Βιεννέζο αρχιτέκτονα Χολταμάι-
νι, είνε ένα δείγμα της Νέας Τουρ-
κίας, της Τουρκίας χωρίς καφάσι και
χωρίς φερετζέ...

"Εκείνη άκριβώς την εποχή έκανε την
εμφάνισι του στην "Αικυρα ένας Μουσουλμάνος, ο Μουσταφά
Σαγής. "Ερχόταν άπο κάτω, άπο τις "Ινδίες κι' έφερνε ένα
μυρό ένθαρρυντικές προτάσεις προς τον Γαζή για το έθνικό
κίνημα. Οι Μουσουλμάνοι των "Ινδιών, έλεγε, ήσαν πρόθυμοι να
δοθήσουν οικονομικά τον Μουσταφά Κεμάλ για να πραγμα-
τοποιήση τά έκπολιτιστικά σχέδιά του.

Ο Μουσταφά Κεμάλ τον δέχτηκε, φυσικά, με μεγάλες τιμές,
πρόσφερε εκείνους, οι οποίοι κερδίζουν εύκολα την έμπιστοσύνη,
"Επειτα φαινόταν κι' άνθρωπος πολύ πλούσιος, γιατί καθόταν
σ' ένα άπο τά καλύτερα μέγαρα της "Αικυρας. "Η δεξιώσεσι
ήσαν. "Η ώμορφος Χανούμ, που είχαν άρχισει τότε μόλις να
κατασκευάζουν διατακτικά μπροστά στους άνδρες τά πολύχρωμα
σεντερέτα τους, ήσαν ξετρελλαμένες μ' αυτό τον "Ινδό Μου-
σουλμάνο...

"Η φίλη του, φυσικά, δεν άργησε να φτάση και μέχρι της
Σταμπούλ. Κι' όταν ύστερα άπο λίγο καιρό έκανε ένα ταξείδι
άπομυχής ως εκεί πέρα, ή άριστοκρατία της Κωνσταντινουπό-
λεως τον δέχτηκε με άνοικτη άγκαλιά.

Ο Μουσταφά Σαγής νοίκιασε τότε μιά άμορφη βίλλα στην
Ιρίγκηπο, ή οποία δεν άργησε, καθώς έλεγαν ή άδιάρκτες
γλώσσες, να μεταβληθί σ' ένα πραγματικό ναό του έρωτος...

"Ο "Ινδός Μουσουλμάνος άν και θαύμαζε το έθνικό κίνημα
των Τούρκων, ωστόσο είχε μιά μεγάλη αδυναμία προς τά «κού-
ρι» του Κήπου του "Αλλάχ!...

"Όσαν θραδείες που ή «Βίλλα των Ρόδων», όπως λεγόταν
το σπίτι του, γινόταν ένα παραμυθένιο παλάτι των «Χιλίων και
μιάς νυκτών». "Όταν καιμιά φορά οι φίλοι του παραευνέυν-
τουσαν γι' αυτή τη διαγωγή του, ο Μουσταφά Σαγής ήξερε να
τους δικαιολογήθ. Τους έλεγε, ότι ή όργιώδεις διασκεδάσεις
που γινότουσαν κάθε θράδυ στη βίλλα του, δεν ήσαν τίποτ'
άλλο παρά μιά παγίδα, στην οποία έπεφταν όλοι οι έχθροι του
νέου καθεστώτος. "Ήταν ο καλύτερος τρόπος για να μαθαίνη
ευκολότερα τους έχθρους του Γαζή. "Ετσι είχε στείλει στην
άγχονη πολλούς άπο τους παληούς Μουσουλμάνους κι' είχε κα-
τορθώσει να εξασφαλίση ένα μεγάλο χρηματικό επίδομα απ'
όλους τους πλούσιους Τούρκους της Σταμπούλ, οι οποίοι ή-
θελαν να στερεώσουν καλά πάνω στους ώμους το κεφάλι τους!

"Ο "Ινδός Μουσουλμάνος είχε γίνει τόσο φίλος του Γαζή, ώ-
στε του έδινε...θάρρος στον έθνικιστικό άγώνα του κι' έφτανε
μέχρι του σημείου να του λέη, ότι άν τύχαινε να θρεθί στην ά-
ναγκη να εγκαταλείψη αυτόν τον άγώνα, δεν είχε να φοβήθ
την άγχονη. Τόν περιμενε στην "Ιταλία ένα πολυτελές μέγαρο
κι' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για τη συντήρησί του!...

Ο καιρός όμως περνούσε κι' ή οικονομική ένιάχουσι των Μου-
σουλμάνων των "Ινδιών δεν έρχόταν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Στις έρωτήσεις των
διαφόρων πατριωτών, ο Σαγής άπαν-
τάσε μ' ένα σωρό δικαιολογίες. Αυτή
ή κατάστασι εξακολούθησε λίγες έβδο-
μάδες ακόμη, ως τη μέρα που ο Γαζής
θέλοντας να εξακριβώση την πραγματι-
κή αλήθεια, διέταξε το Γραφείο "Αντικα-
τασκοπείας ν' άσχυληθί και με την ύ-
πόθεσι του "Ινδού Μουσουλμάνου.

"Η έρευνα των πρακτόρων της Τουρ-
κικής "Αντικατασκοπείας δεν άργησε ν'
άποκαλύψη καταπληκτικά πράγματα. "Ο
Μουσταφά Σαγής ήταν ένας άπο τους
πιό επικίνδυνους ξένους κατασκοπούς.
"Η κατάσχεσις της μυστικής άλληλογρα-
φίας του έφερε σε φώς ότι ο Σαγής
πληροφορούσε μιά Μεγάλη Δύναμι της
Εύρώπης για κάθε κίνησι της Τουρκίας
και για όλα τ' άπόκρυφα σχέδιά της.
Στη σατανική αυτή δουλειά του είχε
συνένοχο μιά άμορφη φίλη του, τη χα-
νούμ "Αϊσε "Ενίς, ή οποία καταρβανε να
μεταφέρει άνειόχλητη κάθε πληροφορία
ταξιδεύοντας συνεχώς άπο την "Αικυ-
ρα και την Σταμπούλ, στην Εύρώπη...

"Ο Μουσταφά Σαγής φυσικά συνελή-
φθη κι' ύστερα άπο μιά πολύκροτη δί-
κη καταδικάσθηκε να πεθάνη πάνω στην
άγχονη. "Όσο για τη φίλη του, τη χα-
νούμ "Αϊσε, εκείνη είχε κατορθώσει να
καταφύγη στο Παρίσι κι' έτσι γλύτωσε
άπο την εκδίκησι του Γαζή, που είχε θυμώσει τρομερά απ' αυτό
το άσχημο παιχνίδι που του είχε παίξει ο "Ινδός Μουσουλμάνος
κατάσκοπος.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΜΥΡΙΑΝΘΟΥΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ

Ο μακαρίτης Μυριανθάσης, ο ιερολογιμώτατος παλῆς τύ-
πος της "Αθήνας, είχε και έναν ανεψιό, πιο κουτό κι' άπο αυτόν.
"Ο Μυριανθάσης καθότανε μαζί με τον ανεψιό του σ' ένα
δωμάτιο της οδού "Αριστείδου, όπου και τρώγανε πολλές φορές.
Μιά ήμερα ο Μυριανθάσης είπε στον ανεψιό του να του
θράση ένα αυγό, αλλά να μην το άφήση παραπάνω άπο τρία
λεπτά στη φωτιά. "Επειτα από...μιοή ώρα, ο ανεψιός του πήγε
το αυγό, άπολιθωμένο άπο το θράσιμο.

—Μά δεν σου είπα να το άφήσης μόνον τρία λεπτά στη φω-
τιά; του φώναξε θυμωμένος ο θεός του.

—Ναι, θεέ, του άπάντησε ο ανεψιός του, αλλά λογάρισα
και 25 λεπτά...που πάει πίσω το ρολόγι μας!...



ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ



(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
 Η μέρα ο Ροβέρτος, που εξακολουθούσε να τον βασανίζει η όπτασία της 'Ισαβέλλας, συλλογίστηκε: «Θά μπορούσα ίσως να την οδηγήσω προς το Θεό, αν εξακολουθούσα να τη βλέπω... Παρ' όσα κι' αν λέει ο κόμης ντε Φόρζ, εγώ την θεωρώ ένα πλάσμα ειλικρινές κι' ευγενικό... Θεέ μου!... Με πόση προσοχή άκουγε τα λόγια μου...»

Υπέφερε, υπέφερε τρομερά — κι' ο πόνος του γινόταν ακόμα μεγαλύτερος, γιατί δεν ήθελε να τον εμπιστευθώ σε κανένα, ούτε σ' αυτήν ακόμα τη μητέρα του, η οποία ήξερε όλα τα μυστικά του. Και όμως ένοιωθε πώς μόνο αυτή η εξομολόγηση θα του ξανάδινε τη γαλήνη και θα διέλυε το γοητευτικό φάντασμα της 'Ισαβέλλας. Ωστόσο, το φωνετικό βλέμμα της μητέρας του, διάβαζε τα πάντα μέσα στην ψυχή του. Την ήξερε καλά αυτή την ολοκάθαρη και θερμή ψυχή, που την είχε ποδηγετήσει η ίδια στο δρόμο της αρετής. Μια γυναίκα είχε παρουσιαστεί και τον είχε μεθύσει άργά, με κολακευτικά λόγια, με χαμόγελα και με τη γητεύρα της χάρι. Η κ. Βιλάν είχε παρακολουθήσει την εξέλιξη αυτού του έρωτος, μέρα με τη μέρα, μέσα στα μάτια του γιου της — την τελευταία βδομάδα. Κι' άμέσως έσπευσε ν' ανακοινώσει τους φόβους της στον άθθα Τρεμόρ και στον κόμητα ντε Φόρζ. Ο τελευταίος της είπε τότε: «Το είχα καταλάβει. Μά αναλαμβάνω να το άνοιξω τα μάτια. 'Αν δη τον κίνδυνο, θα τον αποφύγω...»

Και ό,τι είπε, το έκανε. Η κ. Βιλάν έλπιζε τότε πώς ο Ροβέρτος θα της εμπιστευόταν τα πάντα, και θα της ζητούσε τη βοήθειά της έναντιον του ίδιου του έαυτού της... Μά ο Ροβέρτος σώπαινε... Δεν φανέρωνε στη μητέρα του το μυστικό που είχε αντιληφθεί εκείνη το βράδυ που ο γιός της — άφου συνάντησε την 'Ισαβέλλα για πρώτη φορά στα έρειπια της άρχαιας μονής — ξαναγύριζε θαμπωμένος ακόμη από τη λάμψη των ματιών της.

Η κ. Βιλάν ξανάκλεισε μέσα στα πιο βαθειά της καρδιάς της τον πόνο που της είχε προκαλέσει αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης, απ' τον πολυαγαπημένο της γιού, ο οποίος της είχε πει μια μέρα, προό λίγου καιρού ακόμα: «Είστε η δεύτερη συνειδησί μου...»

Μόλις η έλαφρά έκφρασις μελαγχολίας που είχαν πάρει τα μάτια, θα μπορούσε ν' αποκαλύψει τη θλίψη της σ' ένα καλό παρρησιόχο. Ο μεγαλύτερος γιός της, ο Φίλιππος, το άντελήφθη, μά δεν είπε τίποτε. Κι' αυτός επίσης είχε καταλάβει τί συνέβαινε μέσα στην καρδιά του άδελφού του. Μά θεωρήσε το άσχημά του περαστικό, που θα το διέλυε η βαθειά πίστις του Ροβέρτου προς το Θεό!

Έτσι η κ. Βιλάν δεν είχε και πολλή διάθεσι ν' άσχοληθώ με τις προετοιμασίες της έορτής, που έδινε κάθε χρόνο την επέτειο των γάμων της. Η έσπερις αυτή ήταν μια παράδοσις, στην οποία επέμενε πολύ ο κ. Βιλάν. Ωστόσο, μολονότι η γυναίκα του δεν αγαπούσε την κοσμική ζωή, δεν της στοίχιζε πολύ να ικανοποιή την έπιθυμία του. Μά για πρώτη φορά τώρα, η ύποχρέωσις της αυτή της φάνηκε πολύ βαρειά. Ωστόσο, άρχισε να κάνει τις ετοιμασίες της με το συνηθισμένο γαλήνιό της θάρρος, συλλογιζόμενη με τρόπο ότι έπρεπε να προσκαλέσει και τους ένοίκους του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές» κι' ότι η 'Ισαβέλλα θα πήγαινε χωρίς άλλο.

Δυό μέρες πριν από την έσπεριδα, ο Ροβέρτος, ο οποίος είχε βρει επί τέλους μια πρόφασιν για να μην παρευρεθώ σ' αυτή, πήγε και κάθησε στο τραπέζι, με το σκοπό να ειδοποιή σχετικώς τους γονείς του. Δίπλα του, η κ. Βιλάν ξεδίπλωνε την πετσέτα της, με τις άργες κινήσεις ενός άφηρημένου ανθρώπου.

Ο χορός είχε άρχισει...



«Εξαφνα, ο σύζυγός της τη ρώτησε:

— Γιού εινε η 'Αλίκη;

— Μόλις επέστρεψε κι' αλλάζει φόρεμα, φίλε μου. Είχε πάει στους ντε Φόρζ και της είχα άναθέσει, στην έπιστροφή της, να περάσει από το «Σπιτί με τις Πασχαλιές», για να ρωτήσει κανει η δίσ 'Αριάννα. Την εκράτησαν εκεί μισή ώρα κι' έτα άργησε...

— Είνε ακόμα άρρωστη αυτή η μικρή τρελλή; ρώτησε πάλι ο κ. Βιλάν.

— Ναι, πολύ άρρωστη μάλιστα, του άπάντησε η γυναίκα του. Κουράστηκε υπερβολικά στην έσπεριδα των ντε Φόρζ. Σήμερα το πρωί, έλασθα ένα σημείωμα απ' τη μεγαλύτερή της άδελφή, η οποία με ειδοποίησε πώς ούτε αυτή, ούτε η μητέρα της θα μπορούσαν νάρθουν στην έσπεριδα μας. Γι' αυτό, έπειθε ότι μπορούσε να πάω μόνη μου στο «Σπιτί με τις Πασχαλιές», έστειλα την 'Αλίκη.

— Α! 'Α! έκανε ο κ. Βιλάν. «Ωστε δεν θάχουμε την άδελφή 'Ισαβέλλα... Δεν είμαι όμως λυπημένος γι' αυτό... Αυτό αθ έρωτοι δεν μοιάζουν με τους άλλους γνωστούς μας. Όσο γι τον πατέρα της Κερβάλ, δεν μ' άρέσει καθόλου...»

Η κ. Βιλάν έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα προς το γιό της. Ο Ροβέρτος έτρωγε άργα και φαινόταν αδιάφορος σέ ότι έλεγαν γύρω του. Μά σκεφτόταν: «Είνε περιττόν να λέω από την έσπεριδα, άφου εκείνη δεν θα έλθω...»

Την μεθεπομένη, το βράδυ της έσπεριδος, ο Ροβέρτος καθόταν πλάι στον πατέρα του και στον άδελφό του Φίλιππο να δεχόταν μαζί του τους προσκεκλημένους με τη συνηθισμένη ευγενική γαλήνη, που μεγάλωνε ακόμα περισσότερο τη γοητεία του.

— Αγαπητέ μου Ροβέρτε, οδηγήσε με σ' ένα μέρος, που να μη χορεύουν, τον παρακάλεσε σέ μια στιγμή η γρηά κ. Μερλιέ. — Θέλετε μέσ' στο μικρό σαλόνι, κυρία μου;... Θα είστε πολύ καλά εκεί...

Με τη γρηά κυρία στο μπράτσο του, έφτασε σέ λίγο στο μικρό σαλόνι. Η κ. Μερλιέ τον κράτησε πολλή ώρα κοντά της. Τον είχε δει να γεννιέται και τον αγαπούσε πολύ. Έπίσης, ο Ροβέρτος την εκτιμούσε για την καλωσύνη της, για το πρωτότυπο και διασκεδαστικό πνεύμα της και για την άρραστή της σέ όλες τις δυστυχίες. Κάθισε λοιπόν ευχαρίστας κοντά της. Όταν με λύπη του, εγκατέλειψε το μικρό σαλόνι, ο χορός είχε άρχισει στις άλλες αίθουσες, ακόμα και σ' αυτή τη σαλόνι του μιλιάρδου.

Μερικοί προσκεκλημένοι

έφταναν ωστόσο ακόμα. Η κ. Βιλάν, όρθια, έφαιγε τα χέρια της νεοφερμένων. Τα χείλη της έτα μια άνάλαφρη νευρική τρεμούλα, η οποία μεγάλωσε όταν είδε το Ροβέρτο να στέκεται, νάλλάζει χρώμα, καθώς είδε την 'Ισαβέλλα να τον πατέρα της, που μόλις έφτασε.

Επειτα προχώρησε, ύποπλη μπροστά στη νέα κι' έσφιξε το μαντίρι, που εκείνη του έδωσε.

— Δεν σάς περιμέναμε... είπε άελπιζάμε να σάς δοίμε άποφ...

— Η 'Αριάννα εινε λίγο καλύτερα από το πρωί. Επέμενε τόσο πολύ νάρθουμε, ώστε από φόβο αν πάω την ξαναπάσει πυρετός, αν έμπορο να την ιδιοτροπία της άποφασίσουμε, ο πατέρας μου κι' εγώ να κάνουμε μια σύντομη ένοισι στην έορτή σας...

Η 'Ισαβέλλα σάθηκε μια στιγμή κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Σας περίμενα όλη την βδομάδα...

Τό έπιτίμητικό βλέμμα της γλυκό σαν άγγιγμα λουλουδιού. Ροβέρτος ταράχτηκε καθώς την άπάντησε με τη δικαιολογία που χε προετοιμάσει:

— Είχα έπείγουσες έγγραφες, δεν τις έπρόβλεψα... Μοί ήταν να τον... Λυπήθηκα πολύ...

Του χαμογέλασε και τον...

ξε, σάν να τούλεγε: «Θά ξαναμιλήσουμε γι' αυτό...»

Εκείνη τη στιγμή έφτασε η 'Αλίκη, η οποία πήρε μαζί της την 'Ισαβέλλα κι' άπομακρύνθηκε.

Ο Ροβέρτος έτρεξε τότε να καταφύγει στο γραφείο του πατέρα του, που είχε μεταβληθώ σέ καπνιστήριο. Μερικοί παίκτες ήσαν καθισμένοι γύρω από τα τραπέζια του μπριτζ. Ο δόκτωρ Πιέρ, ο οποίος σηκώνονταν τη στιγμή εκείνη, τον ρώτησε:

— Θέλεις τη θεία μου, Ροβέρτε;

Ο Ροβέρτος δέχτηκε, γιατί συλλογίστηκε πώς με τους συνδασμούς του παιγνιδιού, θ' άπασχολούσε τη σκέψι του. Μά ήταν κακός παίκτης εκείνο το βράδυ, κι' ο πατέρας του, τον όποιο είχε συμπακτική, του είπε στο τέλος μ' άνυπομονησία:

— Αγαπητέ μου, άπόψε, φαίνεται, πώς μια ποιητική δούλη σου σκεπάζει τα μάτια. Μά έτσι δεν μπορείς να παίζεις καλά. Έκανες προό λίγου ένα κολοσσιαίο λάθος...

Ο Ροβέρτος ζήτησε συγνώμη και σέ λίγη ώρα εγκατέλειψε το παιγνίδι. Καθώς έμπαινε στη σάλλα του μιλιάρδου, είδε την 'Ισαβέλλα καθισμένη λίγο παράμερα, να κουβεντιάζει άκεφα με δυό νέες κυρίες. Δεν χόρευε καθόλου εκείνο το βράδυ. Σέ όλες τις προσκλησεις, άπαντούσε: «Όχι, ευχαριστώ... Δεν χορεύω σήμερα... Είμαι κόπως άνήσυχη για την άδελφή μου... Έξε έλλου, θα φύγουμε σέ λίγο...»

Η άνη της ήταν σοβαρή και συλλογιόμενη. Είχε ντυθεί πιο άπλά απ' ό,τι συνηθίσε μ' ένα φόρεμα λευκό, και δεν φορούσε κανένα κόμμημα. Έτσι φαινόταν πιο νέα ακόμα κι' η γοητεία της έπαιρνε ένα τόνο πιο λεπτό.

Με μια κίνηση, προσκάλεσε το Ροβέρτο κοντά της:

— Είστε άπασχολημένος; τον ρώτησε.

— Μά... όχι, δεσποινίς...

— Τότε, συνοδεύσατέ με στον κήπο... Πίνιγοιμα έδώ...

Ο Ροβέρτος άνατρίχιασε άδιδόρστα.

— Μά... κάνει λίγη δροσιά έ-

ξω άπόψε... Θα κρυώσετε...

— Ω! δεν φοβόμαι τίποτε...

Έχετε την καλωσύνη να μου άφέρετε την έσάρπια μου απ' τον άπιθάσιο;... Είνε μια έσάρπια από βουλά ρόζ, με άσημένα λουλούδια...

Ο Ροβέρτος άπομακρύνθηκε, συλλογιζόμενος μ' άγωνία:

«Τίς ν' άρνηθώ; 'Αδύνατον!...»

Μά ήξερε, προς μεγάλη ταραχή της καρδιάς του, ότι βάδιζε προς τον κίνδυνο.

Ξαναγυρίζοντας, με την έσάρπια στα χέρια του, συναντήθηκε με τον κόμητα ντε Φόρζ. Έκείνος τον σταμάτησε:

— Ποιό πάς, Ροβέρτε; του είπε.

— Πηγαίνω αυτό έδώ στην δεσποινίδα Κερβάλ, η οποία θέλει να βγώ έξω στον κήπο.

Ο κόμης άκούμπησε το χέρι του στο μπράτσο του Ροβέρτου και είπε:

— Προσέχτε, φίλε μου...

Ο Ροβέρτος κοκκίνισε. Ο πληγωμένος εγωισμός του άγανάκτησε και είπε ξερά:

— Δεν είμαι παιδί... Ξέρω τί πρέπει να κάνω...

Παραμέρισε τον κόμητα και μπήκε μέσα στη σάλλα του μιλιάρδου. Βλέποντάς τον, η 'Ισαβέλλα σηκώθηκε. Πήρε την έσάρπια της και την τούλιξε άργα γύρω στους ώμους της, των όποιων η λευκότης πήρε μια τριανταφυλλένια άνταύγεια.

— Πάμε, είπε, παίρνοντας απ' το μπράτσο το Ροβέρτο.

Έπειτ από μια στιγμή έδωσαν στον κήπο, που τον φώτιζαν πολύχρωμα φανοράκια. Μερικά ζευγάρια, που ήθελαν ν' άποφύγουν την δροσιά των σαλονιών, είχαν προηγηθεί. Η 'Ισαβέλλα είπε:

— Πάμε πιο πέρα! Θα είμαστε καλύτερα...

Προχώρησαν προς ένα μικρό ξέφωτο του κήπου, όπου η 'Αλίκη είχε κρεμάσει λίγα μόνο κόκκινα φανάρια. Αυτό το φως, μαζί με τις άχτίνες του φεγγαριού, που έξουδετέρωναν κάπως την ζωηρότητά τους, ήταν ύπεροχο.

— Τι καλά που είμαστε έδώ! είπε με σιγανή φωνή η 'Ισαβέλλα. Καί κάθισε σ' ένα πάγκο, στο βάθος, όπου το φως έφτανε σάν μια άνταύγεια.

— Μοιάζετε σάν εμφάνισις αίθερία μέσα σ' αυτό το φως του

δνειρου. Είστε όλόλευκη... Τά μαλλιά σας έχουν το χρώμα των άχτίνων του φεγγαριού...

— Ω, ποιητή! είπε η 'Ισαβέλλα.

Και γέλασε άνάλαφρα, τόσο γλυκά, όσο και την πρώτη φορά, που την είχε άκούσει στο ίδιο μέρος. Έπί άρκετή ώρα, έμεινε σιωπηλή, με τά βλέμματά της προσηλωμένα στο Ροβέρτο, χαμογελώντας και αφήνοντάς τον να την κυττάζει...

— Καθήστε έδώ, του είπε. Θέλω να σάς μιλήσω...

Ο Ροβέρτος ύπάκουσε. Μια μεθυστική χαρά κι' ένας άπροσδιόριστος τρόμος υπερδεδυντόυσαν μέσα του κι' έσφιγγαν την καρδιά του, έτσι που δεν θα μπορούσε κι' ο ίδιος να πη άν ένοιωθε πόνο ή ήδονή...

— Τώρα, κυττάχτε με, κύριε Ροβέρτε... έδώ, στα μάτια... και πέστε μου, γιατί δεν ήρθατε την περασμένη βδομάδα...

Προσπάθησε να γυρίση άλλο το βλέμμα του, καθώς της άπαντούσε...

— Μά σάς το είπα... Η άσχολίες μου...

Η 'Ισαβέλλα τον διέκοψε, βάζοντας το χέρι της άπάνω στο δικό του και είπε:

— Όχι, μην το ξαναπείτε αυτό!... Η ειλικρίνεια είν' ένα από τά χαρίσματά σας... Μή την άπαρνεϊσθε... Η άσχολίες σας δεν ήσαν καθόλου περισσότερες από τις προηγούμενες έβδομάδες... Μά νομίσατε πώς άνακαλύψατε στην έσπεριδα των ντε Φόρζ, μια 'Ισαβέλλα διαφορετική, απ' αυτήν που σάς είχε άνοιξει την καρδιά της — μια 'Ισαβέλλα κοκέτα που δεν σάς άρεσε... Καί άπομακρυνθήκατε άμέσως απ' αυτήν...

— Δεσποινίς!

— Αφήστε με να μιλήσω. Θέλω να μην ύφισαται καμιά παρεξήγησις μεταξύ μας και γι' αυτό θα είμαι ειλικρινής. Κοκέτα ήμουν πριν σάς γνωρίσω, όπως είνε όλες η πολύ κοσμικές νέες, που άνατράφθηκαν όπως εγώ, χωρίς κανένα άλλο ήθικό οδηγό, εκτός από μερικές καλές άρχές, που φτάνουν βέβαια για ν' άποφύγει κανείς μερικά σοβαρά στραβοπατήματα, μά που δεν δίνουν σ' όλόκληρη τη ζωή αυτή την ώραία άξιοπρέπεια, για την οποία μου μιλούσατε μια μέρα, σχετικώς με τη μητέρα σας. Σας είδα, κουβεντιάζοντας μαζί σας κι' η άκαθόριστη έπιθυμία ενός πράγματος πιο τελείου, πιο καλού, που είχα μέσα μου, έξυπνησε έξαφνα... Η ψυχική μου ζωή παρουσιάστηκε τότε μπρος στα μάτια μου με τις μικρότητές της, την ματαιότητά της, την επιπολαιότητά της... Μοί άποκαλύψατε την αθλιότητά μου, μοί μισανόιστα την πόρτα του Παραδείσου... Όδηγημένη από σάς, ήμουν έτοιμη να μπω μέσα. Μά τις προάλλες, στην έσπεριδα των ντε Φόρζ, δεν ξέρω ποιά καταχθόνιο πνεύμα μ' ένέπνευσε να ξαναγυρίσω στις παλιές μου συνήθειες, που τις θεωρούσα νικημένες, χάρις στην έπίδρασι σας... Στάθηκα λίγο κοκέτα... Καί σεις με περιφρονήσατε... Είπατε χωρίς άλλο μέσα σας: «Αυτή η γυναίκα δεν είνε όπως την νόμιζα...»

Τό χέρι του Ροβέρτου έπιασε το χέρι της 'Ισαβέλλας και τό έσφίξε:

— Ω! ναί! ναί! φώναξε. Είστε έτσι όπως σάς νόμιζα, άφου μοι τό λέτε αυτό τόσο άπλά, με τέτοια ειλικρίνεια... Έγώ να σάς περιφρονήσω;... Ω! Όχι!... Μά υπέφερα, υπέφερα πολύ... Με κάνατε να γκρεμιστώ απ' τ'όνειρό μου, απ' το όραό μου δνειρο...

— Ποιό; τον ρώτησε η 'Ισαβέλλα.

Και με μια κίνηση, σχεδόν ανεπαίσθητη, τον πλησίασε περισσότερο.

— Απο το δνειρο να σάς οδηγήσω στην πίστι μου, της άπάντησε.

— Ένοιωσε το χέρι της 'Ισαβέλλας να σκιρτάει μέσα στο δικό του, καθώς εκείνη του άπαντούσε:

(Άκολουθεί)



— Σας περίμενα όλη τη βδομάδα, είπε η 'Ισαβέλλα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ ΑΠΟ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΟΛΗΨΙΑ!



Ο δούξ της Όρλεάνης και ο πατέρας κα νά παντρευτή. Όπου ο δούξ έγκνεται γιας Γενεθίεθς. Η πρώτες εκδηλώσεις στευς στευς θανάτους και στις γεννήσεις Χριστό. Τά έάσανα

του. Πώς ο θασιλεύς ανάγκασε τόν δού- λειπει τά έγκόμια. Στο άθόατο της Ά- της παραφροσύνης. Πώς ο δούξ δέν πι- ις. Η νυχτερινές συνεμιλίες του με τόν τών μοναχών, κτλ.



Η υπερβολική θρησκοληψία μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο να τρελλαθεί. Ασφαλώς ναι. Η Ιστορία των πρώτων Χριστιανικών χρόνων είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Περιέργω, όμως, κι' ασυνήθιστο είναι να παραφρονηση από θρησκοληψία ένας άνθρωπος ο οποίος έζησε σ' ένα περιβάλλον αδιαφορίας προς τα θεία, ακόλασιες και διαφθοράς! Και αυτή είναι η περίπτωση του δούκως της Όρλεάνης και εξαδέλφου του θασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΕ', του οποίου την τραγική Ιστορία θα σας εξιστορήσουμε στο σημερινό μας άρθρο.

Ο Λουδοβίκος, δούξ της Όρλεάνης, γεννήθηκε στα 1703. Ο πατέρας του ήταν ένας από τους διασημότερους γλεντζέδες της εποχής του. Το θεωρούσε καύχημά του ότι αγνοούσε... πόσων παιδιών ήταν πατέρας και ότι δεν έπεσε ποτέ του να κοιμηθεί, χωρίς να είναι μεθυσμένος. Άλλ' εκτός από τό...καλό πατρικό παράδειγμα, ο Λουδοβίκος θα μπορούσε απ' όσα έβλεπε γύρω του στη βασιλική αυλή, στην οποία μεγάλωσε, να εξελιχθεί και αυτός σ' ένα έκφυλο και διεφθαρμένο τύπο. Μα ο Λουδοβίκος αισθανόταν από μικρό παιδί μ' άκατανίκητη άποστροφή προς το περιβάλλον του. Πολλοί προσπάθησαν να τόν άνοιξουν τα μάτια, εκείνος όμως δεν έδινε καμιά προσοχή στα δεισαστικά λόγια τους, γιατί ο νους του ήταν διαρκώς γυρισμένος προς τα θεία. Όταν έβλεπε μπροστά του καμιά ώραία γυναίκα, γινότανε κατακόκκινος από τη ντροπή του και δεν μπορούσε ούτε τόν στόμα του ν' άνοιξη από την ταραχή του.

Σέ ηλικία είκοσι τεσσάρων χρόνων, ο δούξ της Όρλεάνης άναγκάστηκε νά παντρευτή, ύστερ' από ρητή άξίωση τόν εξαδέλφου του, τόν Λουδοβίκου ΙΕ'. Υστερα όμως από ένα χρόνο, η γυναίκα του πέθανε, άφροντάς του ένα γυιό. Από κείνη την εποχή και ως τη μέρα που πέθανε, ο μισογύνης Λουδοβίκος δεν γνώρισε άλλη γυναίκα! Θεωρούσε τόν ώραίο φύλο ως ένα από τούς κυριώτερους πειρασμούς που έφευρε η γόνιμη φαντασία τόν διαβόλου, γιά νά παρασύρη τούς ανθρώπους στην καταστροφή!

Και τά χρόνια περνούσανε άργά και μονότονα γιά τόν μυστικοπαθή και θρησκόληπτο Λουδοβίκο, ο οποίος εξακολουθούσε νά ζή μέσα σ' άνάκτορα των Βερσαλλιών, χωρίς όμως νά συγκινηται διόλου από τά όργια που γινότανουν γύρω του, καλά όχυρωμένος πίσω από την περφόρνησή του προς τίς μάταιες διασεκέσεις αυτού τόν κόσμου τού άμαρτωλού...

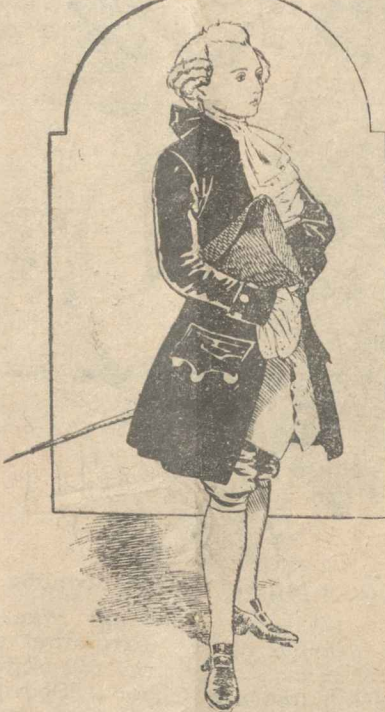
Όταν ο γυιός του έγινε δεκάξη χρόνων, ο Λουδοβίκος τόν πάντρεψε, γιά νά τόν έμπόδιση νά πέση στή διαφθορά, τού μετεβίθεσε όλη τη μεγάλη περιουσία του και άποσύρθηκε σ' ένα κελλά τού άθόατου της Άγίας Γενεθίεθς, άποφασισμένος νά περάση τά υπόλοιπα χρόνια της ζωής του μακριά από τά έγκόμια.

Από τόν πρωτό ως τόν θράδυ, ο Λουδοβίκος δεν έκανε άλλη δουλειά παρά νά συζητά γιά διάφορα θεολογικά ζητήματα με τούς άλλους καλογήρους τού άθόατου. Και τίς περισσότερες ώρες της νύχτας τίς περνούσε καταγινόμενος με την συγγραφη θρησκευτικών συγγραμμάτων. Είχε μάθει, μάλιστα, και Έβραϊκά γιά νά μπορη νά διαβάξη την Παλαιά Διαθήκη στό πρωτό-τιπο...

Σιγά-σιγά, όμως, η έλαφρής παραξενιές και ιδιοτροπίες του άρχισαν νά προσλαμβάνουν μορφή τρέλλας. Πρώτη, άναμφισήτητη εκδήλωσι της παραφροσύνης τού Λουδοβίκου ήταν τόν ότι δεν πίστευε με κανένα τρόπο στό θάνατο των ανθρώπων που άγαπούσε η εκτιμούσε. Έτσι δεν ένοιούσε νά παραδεχτή, ότι είχαν πέθανει οι βασιλείς Έρρίκος Δ' και Λουδοβίκος ΙΔ'. Τόν ίδιο πίστευε και γιά την γυναίκα του!

—Η γυναίκα μου ζή ακόμα! έλεγε στούς καλογήρους. Λείπει, όμως, από καιρό, έπειδή η θασίλισσα την έστειλε σέ μιά έμπιστευτική άποστολή!

Μιά μέρα, τόν άνοκοίνωσαν ότι πέθανε ο θιολογηκάριός του, ο άθόας ν'. Ούτέβι, μέλος της Γαλλικής Άκαδημίας. Ο Λου-



δοθίκος άρνήθηκε, κατά τη συνήθειά του, νά πιστέψη την είδη- σι αυτή. Τού παρουσίασαν τά νεκρώσιμα άγγελτήρια, γιά τόν τόν πείσουν... Μα ο δούξ δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα.

—Γ' άγγελτήρια αυτά, είπτε, τά τυπώσατε έπίτηδες γιά νά με κοροϊδέσετε!

Η ίδια Ιστορία επανελήφθη και με τόν θάνατο της αδελφής του. Οι φίλοι του άναγκάστηκαν νά τόν πάρουν από τόν χέρι και νά τόν όδηγήσουν μπρός στό φέρετρό, γιά νά βεβαιωθή ότι η αδελφή του είχε πράγματι πέθανει! Ο δούξ κύταξε επί άρκετη ώρα τη νεκρή, ύστερα κούνησε με δυσπιστία τόν κεφάλι του και έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Δέν είναι δυνατόν νά πέθανε... Κάτι άλλο συμβαίνει!...

Ο Λουδοβίκος ήταν τόσο θρησκόληπτος, ώστε κατήντησε στό τέλος νά γίνη ένοχλητικός και σ' αυτούς ακόμα τούς καλογή- ρους τόν άθόατου της Άγίας Γενεθίεθς! Πολλές φορές τόν έυπνούσε τη νύχτα γιά νά τούς άποτεινή διάφορες έρωτικές σχετικές με θρησκευτικά ζητήματα. Και όταν η άπαντησε δεν τόν ικανοποιούσανε, άνοιγε με τούς μοναχούς άτέλειστη συζή- τηση, η οποία συχνά θαστούσε ως την άλλη μέρα τόν μυστικοπαθή.

Τόν περιέργω όμως μ' αυτόν τόν μυστικοπαθή ο οποίος έκτελούσε με ύποδειγματικό ζήλο όλα τά θρησκευτικά του καθήκοντα, ήταν πού δεν κρατούσε ποτέ νηστεία! Και τόν περιέργω-τερο ήταν, ότι τρεφόταν άποκλειστικά με κρέα. Κάθε μεσημέρι—έτρωγε μιά μονάχα φορά τή μέρα—καταθρόνιζε ένα ολόκληρο άρνάκι, φέ- τό κατά προτίμησι. Και ύστερα, άφού άβόαιε ένα άσκι νερό, έτρεχε νά κλειδωθή στό κελλά του, γιά νά συνεχίση άμέσως, χωρίς ν' άνο- παυθή διόλου, τόν γράψιμο και τη μελέτη...

Μιά άλλη τρέλλα τού δούκως της Όρλεάνης ήταν ότι δεν πίστευε στις γεννήσεις των παι- διών! Ποτέ δεν μπόρεσε νά πιστέψη ότι ο γυιός του τού χάρισε από τόν γάμο του ένα έγγονάκι. —Από τόν Ίησού Χριστό και ύστερα—συνή- θιζε νά λέη—δεν γεννήθηκε κανένα έφρος στόν κόσμο!

Πολλοί προσπάθησαν νά τόν μεταπεισουν. Στο τέλος, όμως, άναγκάστηκαν νά σταματή- σουν τη συζήτησι μ' αυτόν τόν παράφρονα, γιάτι κατάλαθαν πώς...θα τρελλανόντουσαν και οι ίδιοι!

Μιά μέρα, τόν έπεσεκέθη στό άθόατο ο γυιός του γιά νά τού άνακοινώση ότι άπόηχε από τόν δεύτερο έγγονάκι. Ο Λουδοβίκος θύμωσε μαζί του στά σοφάρα.

—Δέν ντρέπεσαι, τού φώναξε, νά κοροϊδεύεις τόν πατέρα σου; Είνε δυνατό νά γεννηθούν παιδιά ύστερ' από τόν Ίησού Χριστό;

Ο γυιός επέμεινε ότι έγινε πατέρας και δεύτερου παιδιού. Έπέμεινε, μάλιστα, με τόσο πείσμα, ώστε ο Λουδοβίκος έγραψε την ύπομνηση του και τόν πέταξε με κλωτσιές και με θριαυ- έζω από τόν κελλά του!

—Άκούς εκεί, είπτε στόν ήγούμενο τού άθόατου, ο οποίος έ- τρεξε τρομαγμένος νά δη τί συμβαίνει, άκούς εκεί νά θέλν γυιός μου σώνει και καλά νά με πείση ότι άπόηχε παιδί!

Έννοείται, ότι όσο περνούσανε τά χρόνια, τόσο μεγάλωνε τρέλλα τού δούκως της Όρλεάνης. Τη νύχτα σηκώνονταν από τόν κρεβάτι του, πήγαινε στό παρεκκλήσι τού άθόατου και συ- ζητούσε, σοφάρωνάτα, με ένα άγαλμα τού Χριστού!... Τού άπει- τεινε διάφορες έρωτήσεις, άπαντούσε ο ίδιος στόν έαυτό του ο ύστερα πήγαινε και συνέχιζε τόν ύπνο του ικανοποιημένος. Μα τά λόγια πού...τú είπτε ο Χριστός ήσαν παρηγορητικά!... Μια νύχτα, όμως, ο δούξ ένώ κουβέντιαζε ύψηλόφωνα με τόν έαυτό του, τού είπτε σέ μιά στιγμή:

—Είσαι καταραμένος, άμαρτωλό άνθρωπε! Είσαι καταρα- μένος νά πνήσας αιώνια στό πυρ της Κολάσεως!...

Ο παράφρων δούξ πίστεψε με τά σωστά του, ότι την άπο- τησι αυτή τού την έδωσε πράγματι ο Χριστός!...

Ξαπλώθηκε, λοιπόν, κάτω, στό μάρμαρα της έκκλησίας, άρχισε νά χτυπιέται, νά σφαδάζη και νά ουρλιάξη:

—Είμαι καταραμένος!... Έχασα την ψυχή μου!... Δέν

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ



Ο γηραιός άγωνιστής Μαυρογένης γιά τούς νεοέλληνας. Ένας ύπέροχος χαρκτηρισμός. Κοινεβουλευτικά άνέκδοτα. Τά πρόστιμα τού Πλατεύσα. Η πτώσις τού Δ. Ράλλη άπέ την άρχη. Γιατί τού κρατούσε τόν χέρι ο θασιλεύς. Η έξηγησις τού άειμνήστου Τσιριμάκου. Η συμβουλές τού Ποτα- μιάνου. Η άξία...της Κύπρου. Τά κρατικά χάλια άλλεστε, κτλ. κτλ.

Ένα από τά τελευταία λείψανα τού 1821 ήταν και ο μακαρίτης Άπόστολος Μαυρογένης, ο άποιος πέθανε στην Άθή- να σέ ηλικία 107 έτών.

Λίγο πριν πεθάνει, τόν φώτισε ένας δημοσιογράφος πώς τού φαίνονταν οι σύγχρονοί του. —Οία χάλιασαν, άπάντησε ο Μαυρογένης. Έμεις τότε, όταν ακού- γαμε πόλεμο, ή ότι έρχονται οι Τούρκοι, τρέχαμε γιά νά πάμε νά πιά σιαντιστήσουμε και νά πολεμήσουμε μαζί τους. Σήμερα γίνεται τόν πόλεμο. Άμα άκούση πόλεμο, τρέχουμε και σήμερα, αλλά γιά νά... γίνουμε μακριά από τόν πόλεμο!...

Ο μακαρίτης άγωνιστής μάλιστα έτοι, έχοντας ών' όλην του τόν πό- λεμο τού 1897, πού ήταν πρόσφατος άκόμα!...

Τόν γνωστό τύπο της προτολειμικής Βουλής, τόν μακαρίτη Πλατού- τσι, βουλιτή Άγγου, τόν είχε βάλει η κυβέρνηση ως έπόπτην της άπερίτης της Βουλής.

Μιά μέρα, λοιπόν, άρχισε νά πάη λίγο στη Βουλή ο κ. Βοκοτόπου- λος, και έφτασε εκεί όταν είχε γίνει πιά η όνομαστική ψηφοφορία.

Από τόν άντελήφθη ο Πλατούτσας και τόν κατεδίκασε σέ...πρόστιμο ένα δραχμόν, τίς όποτες εισέπραξεν άμέσως και έπιτοπίως...

Στά 1895 ο Δημ. Ράλλης, πρωθυπουργός τότε, έπαιε από την άρχη, συνεγοούσης, μαζί με την άποπλίτευσι, και της Άδλης. Όταν πήγε νά έ- σκεύη την παραιτήσι του είς τόν βασιλέα Γεώρ- γιο ο Ράλλης, ο διπλωμάτης εκείνος βασιλεύς τού έκαμε χάλια δύο κομπλιμέντα και στό τέλος τόν άπαμάρτησε, σπρίγγοντάς τον πολλή ώρα τόν ήρω. Αυτό έγνώσθη φυσικά στούς κύκλους της Βουλής και σχολιάσθη διαφοροτόπως.

—Είδες, άδερφέ, έλεγαν οι βουλευτά, πόση ημε τού κρατούσε ο βασιλεύς τόν χέρι!

Και ο μακαρίτης Τσιριμάκος, βουλευτής τότε, τούς έξηγησε:

—Ποιόν κρατούσε... Άφού τόν έρριξε άπ' την άρχη, τού κρατούσε τόν χέρι, γιά νά μην τόν ση- κώση και τού σκάση καμιά στό μούτρα!

Ός γνωστόν, όταν θήκωνε ο άείμνηστος Ράλ- λης, δεν λογάριζε κανένα, ούτε τόν βασιλέα τόν ίδιο...

Στόν μακαρίτη νομικό Ποταμιάνο παρουσιά- σθηκε κάποτε ένας Κεφαλληνίτης και τού είπτε: —Ο Νικολέτατος χλές μ' έβρισε. Με φώναξε μέσα στό παζάρι γιά- λωρα και άπάτεώνας. Τί με συμβουλεύετε νά κάμω;

—Πάρε πιά γιά μένα τόν άμαρτωλό καμιά έλπίδα σωτηρίας!

Οι καλόγεροι, πού τρώμαζαν από τίς φωνές του, έτρεξαν στό παρεκκλήσι και τόν έβηκαν καταμολωπισμένο, δουτηγμένο ηγεδόν στό αίμα πού έτρεξε από τόν μισοσπασμένο κεφάλι του και από τά πληγωμένα χέρια του! Τόν μετέφεραν στό κρεβ- άτι του, έπέδεσαν τά τραύματά του και είδοποίησαν τόν θασί- λέα, ότι η θεία τού εξαδέλφου του, από κείνη τη νύχτα, ήταν μακριά σ' ένα φρενοκομείο παρά στό άθόατο της Άγίας Γε- νεθίεθς. Μα ο Λουδοβίκος ΙΕ' τούς παρακάλεσε νά κρατή- σουν κοντά τους τόν δούκα, γιά νά μη δημιουργηθή θόρυβος γύρω από τη θλιβερή αυτή ύπόθεσι...

Ο δούξ της Όρλεάνης έζησε πέντε ακόμα χρόνια σ' αυτήν την κατάσταση. Άλλοτε τόν κυριεύε ένας όιστρος ακόλασιος πού τόν έκανε ν' άπειυθύνη προς την Παναγία άκατανόμαστα λόγια και άλλο- τε, μεταπιπώντας σ' έναν βαθύ μυστικισμό, ψιθύριζε όρες όλό- κληρες διάφορες προσευχές, παραμυθώντας γιά τη σωτηρία της ψυχής του.

Σέ ηλικία σαράντα όγτώ χρόνων, ο Λουδοβίκος ήταν ένας ήρος με μακριά κάτασπρα μαλλιά, με πρόσωπο ρυτιδωμένο από περπατημένη, με σώμα σκελετωμένο... Τά μάτια του μονά- γα, μέσα μεγάλωναν από τίς άγρόπνιες, με άγριες και ανή- συχες λάμψεις, ζούσανε σ' αυτόν τόν άνθρωπο.

Ο δούξ της Όρλεάνης πέθανε μιά νύχτα, στα 1752, μέσ στούς σπασμούς μιας φριχτής άγωνίας, φανταζόμενος ότι τόν είχαν φάει η φωτιάς της Κολάσεως και ότι ο διάβολος τόν κεντούσε με την τριαντά του και φωνάζοντας μ' άπελπισία:

—Χριστέ μου, φυλάξου!... Άφού δεν μπόρεσες νά με σώσης από τόν διάβολο, κινδυνεύεις κ' έσύ από αυτόν!...

Κι' ο Ποταμιάνος τού άπάντησε:

—Σχεφθήτε ποιά από τά δύο αυτά έ- λπίδα εφαρμόζεται λιγώτερο σέ σας και καταγγείλτε τον επί έξυβρίσει!...

Στά 1910 η Άγγλική διοίκησης της Κύπρου, έπειτα από πολλές και έπίμονες προσπάθειες τών Κυπρίων βουλευτών, άνέγραψε στόν προήτο- λογισμό της νήσου ένα κοινάκι 150 λυρών, διά μισθόν ενός Έλληнос έπόπτης της Έλληνικής δημοτικής εκπαίδεύσεως της νήσου.

Ο κυβερνήτης όμως της Κύπρου δεν θέλησε, γιά λόγους πού ήξερε αυτός, νά διορίση Κύπριον σ' αυτή τη θέση και άπετάνη, διά της έν Άθήνας Άγγλικής πρεσβείας, στην Έλληνική κυβέρνηση, ζητώντας από τόν ύπουργό της Παιδείας έναν παιδαγωγό από την ελεύθερη Έλ- λάδα. Ύπουργός τότε της Παιδείας ήταν ο μακαρίτης Παναγιωτό- πούλος. Έκάλεσε λοιπόν μερικούς παιδαγωγούς, αλλά όλοι άρνήθηκαν, γιάτι ο μισθός ήταν μικρός.

Και η Έλληνική κυβέρνηση άπάντησε στόν Άγγλο διοικητή ότι, «δυστυχώς δεν έχει παιδαγωγό νά στείλν»!

Πρωθυπουργός τότε ήταν ο μακαρίτης Δραγούμης.

Όταν τόν έμαθε λοιπόν αυτό ο άείμνητος Ν. Δημητρακόπουλος, είπτε:

—Δέν έδινε μερικές χιλιάδες δραχμές και η Έλληνική κυβέρνηση, γιά νά κανονισθή η Ιστορία αυτή; Δέν άξίζει δηλαδή η Κύπρος μερικά ψωροχιλιάρια;

Αυτή ήταν, δυστυχώς, η αντίληψη και τά χάλια τού κράτους μιά φορά!

Κάποτε ο βουλευτής Κοκκέβης έγραψε στην «Ακρόπολι» ένα άρθρο «Περί λαδιού και λα- δευπόρων».

Ένα διαβόλεμένο τυπογραφικό λάθος έδωσε τούς μέν «λαδεμπόρους» μετέβαλλε σέ...λα- θρεμπόρους, τόν δέ μακαρίτη Κοκκέβη σέ... Κουτάβη!...

Κι' έτσι τη μόδα των δικαίως έξεγερθέν- των λαδεμπόρων την έφαγεν ο άνισταρκτος... Κουτάβης και την γλίτωσε ο Κοκκέβης.

Τι σατανικά, πού γίνονται τά πράγματα, καμιά φορά!...

Πρό έτών ο μακαρίτης Πλάτων Ροδοκανά- νης είχε γράφει μιά είδησι στην «Ακρόπολι», πού έθιγε κάποια κυρία των Άθηνών.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε η επαθούσα στή γραφεία κ' έζητησε τόν γράφοντα. Ένε- νανίσθη, φυσικά, ο Ροδοκανάκης.

—Κόρη, τού είπτε θυμωμένη η κυρία, είμαι φτωχή, αλλά έντιμος!

—Μη στενοχωρείσθε τόσο πολύ, κυρία μου. Και τά δύο...μπορούν νά διορθωθούν!... της άπάντησε ο Ροδοκανάκης με ειρωνεία.

Κάποια μέρα, ο άείμνητος Σοφοκλής Καρούδης, ο έκδότης τού «Αρι- στοράνου», τού «Βέλους» και τού «Φωτός», θέλησε νά σαρώση τούς ψευδοκόλακας τού άειμνήστου Όθωνος, οι άποιοι τόν ύπενομήσαν στα τελευταία με την ψεύτικη άφοσίωσί τους.

Άγρόσσε λοιπόν ένα κάρο χοιριά, ντύθηκε χαρραγωγούς και στα- ματώντας μπρός στό Πανεπιστήμιο, στό άποιο συνεδρίαζαν τότε προ- σωρινά η Βουλή και η Γερουσία, άρχισε νά φωνάζη:

—Κοιριασαά, γιά τούς Βασιλικούς!...

Έπαιε δηλαδή με τη διπλή σημασία της λέξεως «βασιλικός - λο- λυτός» και «βασιλικός - βασιλόφρων»!...

Άλλοτε πάλιν ο Καρούδης αντίτασε στό δρόμο έναν άφελή Λιοπε- σιάτη, ο άποιος είχε γιά ποιήματα ένα κάρο με άχυρα. Άφού λοιπόν μισοχαλίωσσε τόν φορτίο του, τούδωσε μερικές όδηγιές και τόν έστειλε νά τόν...έφορτώση στό Πανεπιστήμιο, όπου συνεδρίαζε η Βουλή κ' η Γερουσία, λέγοντάς του πώς ήταν εκεί τόν...σάτι του!

Ο άφελής χωρικός όδήγησε εκεί τόν κάρο του και τόν ξεφόρτωσε. Βουλήνται και γερονισιαστά πετίχτησαν άμέσως έξω, σκανδαλισμένοι από τόν θόρυβο, και στις έρωτήσεις τέλους ενός έξ αυτών, ο άγαθός χω- ρικός έδωσε τίς ακόλουθες έξηγησεις, σύμφωνα με τίς όδηγιές τού ά- περιόρατου Καρούδη:

—Τόν άρεντικό με βοήξε στό δρόμο και μ' έστειλε νά ξεφορτώσω έ- δω τόν άχυρο... Έχει, μούπε, πολλά ζωντανά νά ταιση δομεία, και μού παρόγγειλε ακόμα νά τού φέρω και δύο φορτώματα κοινάρι... Νά και τόν κάρο πού μούδωσε γι' αυτά!...

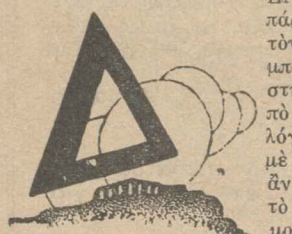
Και οι γερονισιαστά, καθώς και οι παρόντες, φρένιασαν άπ' τόν θημό.



ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΥΤ ΓΚΙΜΠΣΩΝ

(Μία συνέντευξη του Γάλλου δημοσιογράφου Ρενέ ντ' Αρτουά με τον Χούτ Γκίμπσων, το διάσημο καλλιτέχνη που δημιούργησε εκατοντάδες περιπετειώδεις φιλμ, το ινδάλμα των μικρών κινηματογραφικών)



ΕΝ εινε, βέβαια, και τόσο εύκολο πράγμα να πάει κανείς συνέντευξη από τον Χούτ Γκίμπσων, τον διαβόητο αυτόν άνθρωπο, ο οποίος δεν μπορεί να καθήσει ούτε τρία λεπτά της ώρας στην ίδια θέση! «Ωστόσο, κατάφερα, ύστερ' από πολλά βάσανα και κόπους, ν' αρπάξω μερικά λόγια από το στόμα του, μεταξὺ ενός περιπάτου με αυτόκινητο — με ταχύτητα 180 χιλιομέτρων, αν άγαπάτε! — και ενός άλλου περιπάτου με το άλογο. Η τελευταία, ιδίως... περιπέτεια, θα μου μείνει αλησμόνητη.

Όταν χτύπησα την πόρτα της κομψής βίλλας του Χούτ, στο Μπέρνελ Χίλς, μου άνοιξε ένας άδρας κοντόσωμος, με πρόσωπο αφάνταστα ρυτιδωμένο, αλλά με μάτια γαλανά, μάτια μ' έκφραση σχεδόν παιδική... Δυσκολεύτηκα ν' αναγνωρίσω τον Χούτ... Τον φανταζόμουν τόσο διαφορετικό, από τα λίγα φιλμ που είδα! «Όπως και αν έχει το πράγμα, του συστήθηκα και του ανακοίνωσα το σκοπό της επίσκεψής μου.

— Χάσω ντού γιού ντού! μου είπε ο οικοδεσπότης, χτυπώντας με φιλικά στον ώμο. Περάστε μέσα... Μή σ'αξ παραξενεύει που σ'ά ανοίξα μόνος μου την πόρτα... Ο μακαρίτης ο πατέρας μου μου έλεγε πως ο πιστοποιημένος που έχει το νού του στην πόρτα του, δεν πρέπει να φράζεται ποτέ από λάτρες! «Ω! αυτό δεν το λέω για σ'α...

—Μερί! Είπατε πολύ καλός! το άποκρίθηκα, χαμογελώντας για την άφελειά του. —Πεινάτε μήπως; με ρώτησε ο Χούτ, ένω μ' οδηγούσε σ' ένα μικρό σαλόνι.

—Όμολογώ ότι ο καθαρός αέρας της έσοχμής αυτής τοποθεσίας μου άνοιξε λίγο την όρεξι... —Τόσο το καλύτερο! Θα διατάξω να μ'αφράξουν άμέσως ένα ισοζαράκι... Και θα το μαγειρέψω άμέσως, σε δέκα λεπτά της ώρας... Την ξέρετε τη μέθοδο αυτή;... «Α! εινε μοναδική.

—Μά δεν εινε άναγκη να υποβληθήτε σε τόσο κόπο! φώναξα. Έξέ άλλου, δεν... πεινάω τόσο πολύ!... Θα προτιμούσα ένα σάντουιτς... Ο Χούτ Γκίμπσων πήγε να μου φέρη μόνος του ένα πιάτο με σάντουιτς και μία πορτοκαλάδα παγωμένη.

—Έχω τρεις ιτηρότες, μου εξήγησε, με τη διαφορά ότι δεν τούς χρησιμοποιώ ποτέ! Και τώρα, σ'α παρακαλώ πολύ να φάτε γρήγορα το σάντουιτς, έπειδή με περιμένουν στο στούντιο. Πηγαίνω να δώσω διαταγή να έτοιμάσουν δυό άλογα!

Και μ' άφησε μόνάχο στο σαλόνι, χωρίς καν να μου ζητήσει συγγνώμη! Με μεταχειριζόταν σαν παιδά φίλο του!...

—Έτοιμος είστε; με ρώτησε, όταν ξαναγύρισε, ύστερ' από πέντε λεπτά. —Έτοιμος, του άποκρίθηκα, μπουκισμένος και παραξενεμένος άκόμη από την σανφασονική υποδοχή, που μου έκανε ο οικοδεσπότης. Μά, εκεί που θα πάμε τώρα, θα έχετε δουλειά και δεν θα μπορούσαμε να συζητήσουμε... Δεν μπορείτε να μου πείτε έδω λίγα πράγματα για τη ζωή σας, γιά... —Τά λέμε καλύτερα στο δρόμο! με διέκοψε ο Γκίμπσων.

Μ' άρπαξε από το χέρι και με τράβηξε έξω από το σαλόνι, χωρίς να μ' αφήση να πω όλη την πορτοκαλάδα μου. Στην πόρτα της βίλλας περίμενε ένας λεπτοβόμος, κρατώντας απ' τα χαλινάρια δυό άλογα. Ο Χούτ πήδηξε σαν αλιούρος στο ένα απ' αυτά και ύστερα με περίμενε κάπου τρία λεπτά της ώρας, γιά να καθυλώσω κι' έγω το δικό μου άλογο.

—Δεν φαίνεται καλός καθαίλαρχς! μου είπε ο Χούτ. Και τώρα, δρόμο!

Όσοι είδαν έστω και μία ταινία του Γκίμπσων, γνωρίζουν πως ούτε βέλος δεν μπορεί να παραβγή στην ταχύτητα με τον άτρόμητο αυτόν ιππέα. Φαντασθήτε τώρα και μένα, ο οποίος το μόνο άλογο που γνώρισα στη ζωή

μου ήταν τά...γαϊδουράκια του Μπερισόν, του γενέθλιου χωριού μου είμαι υποχρεωμένος να τρέχω στο αυτό ύψος με τον καλύτερο βαλλάχη του Φάρ - Γουέστ.

—Γεννήθηκα σχεδόν πάνω σ' ένα άλογο! μου είπε ο Χούτ, ενώ έμε χοροπηδούσα όλόκληρος πάνω στη σέλλα του δικού μου ζώου. Ο πατέρας μου ήταν ιδιοκτήτης ενός μεγάλου ράντς, στο Όγκι... Σε ηλικία δώδεκα χρόνων δεν ήξερα να γράφω καλά το όνομά μου, με αρρούσα να αλμυλωτώ με το λάσσο μου ένα βώδι έξω απόστα... κοσι μέτρων... Όταν πάτησα τά δεκάξη, έβγαλα απ' το παπού μου σπύτι, γιά να δημιουργήσω μόνος μου μία κοινωνική θέση, χωρίς βοήθεια κανενός. Έφτασα στο σημείο να γίνω και φίλος καίτοι... Έλος μία μέρα ξέπεσα στο Χόλλινγουντ. Την εποχή εκείνη μεσημερούσα στα φιλμ του Φάρ - Γουέστ, ο Γουίλιαμ Χάρτ. Μεγάλος, και με γάλλος ήθοιός, ο οποίος θα μπορούσε να διατρέχει και ως τραγικός. Προτιμούσε όμως τις ταινίες με τις άλλεςάλλης περιπέτειες, γιατί έτσι μπορούσε να εκδηλώση καλύτερα την καταπληκτική του ζωτικότητα... Ακόμα με πρόσεξε πρώτος και με πήρε στο στούντιο... Στην αρχή ξέρετε πόσα έπαιρνα γιά κάθε φιλμ; Διακόσια μονάχα φράγκα! Μάλιστα διακόσια φράγκα!...

Και ήμουν ενθουσιασμένος από την τύχη μου!... Και ξέρετε σε πόσα φιλμ έπαιξα ως τώρα; Σε τριακόσια είκοσι! Μάλιστα, σε τριακόσια είκοσι!...

Κι' ενώ ο Γκίμπσων μου έλεγε αυτά, έπαινε να μαστιγώνω το άλογο του, που τρεχε σαν βέλος. Προσπαθούσα να κρατήσω τά λόγια του στο διανοητικό από το τράνταγμα μυαλό μου, ενώ στην νοσ βίαζα και γιά το άλογο μου να ακολουθή από κοντά τον Γκίμπσων.

Τέλος βοηθήκαμε στά πρόβατα του Χόλλινγουντ. Ο Χούτ σταμάτησε τ' άλογο του μπροσ' ένα γκαράζ. Καθίκα κι' έγω μ' άλλον έπαισα κάτω... Ο Γκίμπσων πήρε τί μου συνέβαινε, γιάτι με σπρώχνε τά σιβαρά του χέρια και με πέταξε γιάτας σ' ένα αυτόκινητο, που είχε στη με ταξί από το γκαράζ.

—Και τώρα, δρόμο γιά το στούντιο! μου είπε. Έχοιμε να κάνουμε μία άποστα δεκαπέντε χιλιομέτρων και πρέπει να έτοιμαζω εκεί το πολύ σε πέντε λεπτά της ώρας!...

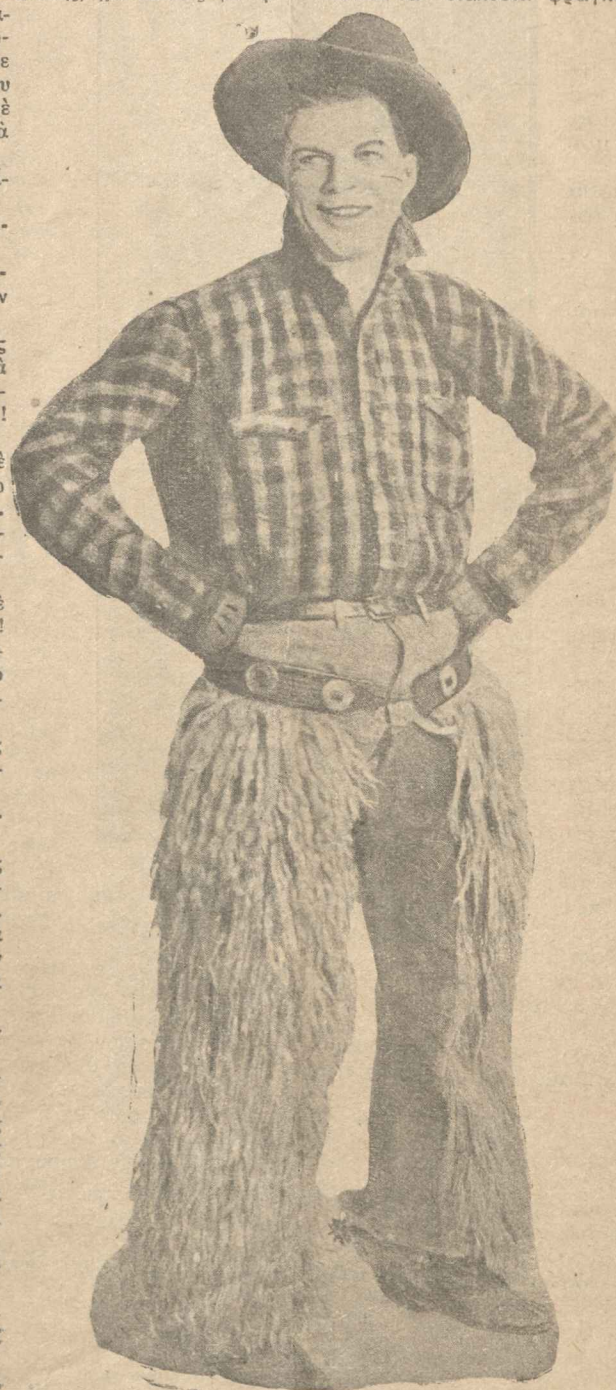
Τό άμάξι ξεκίνησε σαν βολή. Ο άμας περνούσε σφυρίζοντας δίπλα από τα πόδια μου. Μου είχε κοπή ή άναπνοή... Άρρα και μετανού πικρά γιά την έπιθυμία μου να γνωρίσω προσωπικά τον διαβόητο καλλιτέχνη — και, γενικά, να καταλάβω το πάγγωμά μας, που μ'α παραξενεύει διαρκώς και νέους καθόνους.

Στο μεταξύ ο Χούτ μου φώναζε σ' άπόστα: —Ζώ σαν άγριόμ στη βίλλα μου! Δεν γαίνω στις κοσμικές συγκεντρώσεις στο Χόλλινγουντ, ούτε και στα διάφορα κέντρα καλλιτεχνών. Εινε ζητήμα αν έγω έλε πέντε φορές ως τώρα σ'α... Δεν πεινεί κανένα, δεν διαβάω έφημερίδες, τότε δοκίμασα να παντρευτώ. Έτσι έβη μίγες, ή γυναίκα μου με χώρισε, ένω δη κάθε νύχτα ξυπνούσα και πήγατα στο στούντιο να δώ τι κάνουν τ' άλογα μου. Έτσι έβη μίγες, ή γυναίκα μου με χώρισε, ένω δη κάθε νύχτα ξυπνούσα και πήγατα στο στούντιο να δώ τι κάνουν τ' άλογα μου. Έτσι έβη μίγες, ή γυναίκα μου με χώρισε, ένω δη κάθε νύχτα ξυπνούσα και πήγατα στο στούντιο να δώ τι κάνουν τ' άλογα μου.

Μά και στον δεύτερο γάμο μου δεν πείνα και περισσότερο τυχερός. Η γυναίκα μου είχε το νού της έλο στις διακοσμήσεις στα λούσα. Διαρκώς με γαϊνάζε, γιάτι έπαιξα σε φιλμ... άριστοκρατία, γιάτι έφρορούσα φράζα!... Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι μ' αυτούς τούς όρους ή σιμωσία μου με την γυναίκα μου ήταν άδύνατη. Έτσι την χώρισα και αυτήν... Από τότε το άπόφασι ότι δεν μπορώ να ζήσω με γυναίκα. Και, να σ'α πω την αλήθεια, γιάτι την ήσυχία μου!...

Στο μεταξύ είχαμε μπη σε μία άποστα δεινδροστοιχία, χωρίς ο καλλιτέχνης να τριάζει την ταχύτητα του αυτόκινητου που Δέν ένοιωθα πιά το κεφάλι μου από την ταχύτητα.

Ο Χούτ Γκίμπσων, με στολή κάου - μπού



Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ 2000

Πώς θ' άγαπάμε ύστερ' από 66 χρόνια. Ο έρως της εποχής μας. Τά έρωτικά ζευγαράκια του Χάιδ Πάρκ. Ο κυνισμός της Άγγλικής άριστοκρατίας. Μία παράξενη έρωτική περιπέτεια. Η Μύριαμ, ο 'κινηματογράφος κι' ο τρυφερός λωποδύτης. Ο έρως του μέλλοντος θα εινε θουές, κλπ. κλπ.



ΟΙΟΣ θά μπορούσε να πιστέψη ποτέ ότι όλες ή όμορφες γυναίκες που κυκλοφορούν στους δρόμους, στα νυκτερινά κέντρα, στα θέατρα, θα έρθη μία μέρα που θα πάψουν πειά να ενδιαφέρονται γιά τον έρωτα; Κι' όμως, αυτό υποστηρίζει ο δόκτωρ Ουίλιαμ Μίλιγκεν, ένας από τους πιο γνωστούς ψυχιάτρους του Λονδίνου. Σ' ένα τελευταίο άρθρο του, το οποίο δημοσιεύθηκε στο «Δελτίο της Ιατρικής Έταιρείας» της Άγγλικής πρωτεύουσας, εξηγεί με την ψυχρή λογική του επιστήμονος αυτή τη νέα θεωρία του, χωρίς να ενδιαφέρεται για το θόρυβο που δημιουργήσε και γιά τις διαμαρτυρίες των ωραίων Άγγλίδων.

Η εποχή μας — γράφει ο Άγγλος ψυχίατρος — δεν φημίζεται και τόσο γιά τον αισθηματισμό της... Οι άνθρωποι, τσακισμένοι από τον καθημερινό άγωνα της ζωής, δεν έχουν τον καιρό να προσέξουν το έσωτερικό τους κόσμο. Έχουν μεταβληθή σε αυτόματα! Κάθε κίνησι τους νομίζει κανείς ότι εινε υπολογισμένη από πριν και ότι κάθε σκέψη τους έμπνέεται από την έπιθυμία του κέρδους... Μιά απόδειξη αυτού εινε το ότι έπαυσαν πιά ν' αναστατώνουν τον κόσμο τά τρυφερά έρωτικά δράματα. Σήμερα, ή στήλες των έφημερίδων άπασχολούνται κάθε τόσο μόνο από άποτροπια έγκλήματα κι' από άκατανόμαστες οικολογικές τραγωδίες. Οι ασιατίσ, οι έκφυλοι, οι ανισόροποι, εινε οι τακτικοί ήρωες του άστυνομικού δελτίου. Μά δεν υπάρχει λοιπόν έρως στην εποχή μας; Οι άνθρωποι έπαψαν να έχουν καρδιά; Κάθε άλλο! Όπως όλα τά πράγματα έχουν πάρε σήμερα διαφορετική μορφή, έτσι κι' ο έρως άλλαξε τον τρόπο της εκδηλώσεώς του. Θέλετε μίπως να σ'α φέρω ένα παράδειγμα; Δεν έχετε παρά να με ακολουθήσετε ένα θράδυ στο Χάιδ Πάρκ. Το Χάιδ Πάρκ, ως γνωστόν, εινε γιά το Λονδίνο, ότι εινε γιά το Παρίσι το Δάσος της Βουλώνης; Το καταφύγιο του έρωτος. Κάθε θράδυ, ή δεινδροστοιχίες που φιλοξενούν ένα πλήθος τρυφερών ζευγαριών. Αυτή την εποχή μάλιστα που ενοιάζουν τά λουλούδια και που δη ή φύσις εινε στολισμένη με γλά αρώματα και χρώματα, το Χάιδ Πάρκ έχει τούς φαντικούς λάτρεις του. Δεν εινε ρομαντικοί, ούτε άποστοι και έγκληματικοί άνθρωποι. Εινε απλώς έρωτευμένοι. Άνθρωποι δηλαδή που τούς άρέσει το σκοτάδι, ή μοναξιά. Η τακτικές έφοδοι των πόλισμαν σ' αυτό το άτρο το έρωτος, άνεκάλυψαν πολλές φορές ζευγαράκια της άνωτάρας κοινωνίας του Λονδίνου και κορίτσια των καλύτερων οικογενειών του «Σίτυ»...

Μά τί ζητάει λοιπόν κάτω από τά φυλλώματα των δένδρων ή όμορφη νέα της άριστοκρατίας; Όχι θέσβια να κρύψη την άγάπη της από τά μάτια του κόσμου. Θέλει άπλούστατα να γνωρίση τον έρωτα, έχοντας το φόβο, ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να την οδηγήσουν... στο άστυνομικό τμήμα! Έτσι μόνον ο έρως γι' αυτήν άποκτά κάποιο ενδιαφέρον. Ο έρως, βλέπετε, της εποχής μας, δεν έχει την ειδυλλιακή ποιήσι της παλαιστή ζάλης.

Όταν θ' άποφασίσω ν' άποσυρθώ από τον κινηματογράφο, έξαλειώθησε ο Γκίμπσων, θα τραβήξω σ' ένα ηρώα στο Ειληνικό, μακριά από τούς ανθρώπους... Δεν φαντάζεστε πόσο άγατά τη φύσι και τη μοναξιά... Είμαι κάποιος να κάνω και δυό μίγες χωρίς να δώ άνη... Εξ άλλου...

—Άρνούμε να φτάσουμε στο στούντιο; τραύισα, με κλεισμένα τά μάτια, με το κεφάλι γεμμένο στους ώμους.

—Φτάσαμε! μου άποκρίθηκε ο Χούτ.

Πράγματι, το αυτόκινητο είχε σταματήσει ξαφνικά μπρος στην καλλιόστα ενός τεραστίου οικοδομηματος.

Ένας βαθύς άναστεναγμός βγήκε από τά στήθη μου. Ο Γκίμπσων πήδηξε από τό άμάξι, χωρίς ν' άνοίξη την πόρτα. —Δεν θάφθητε μαζί μου μέσα; με ρώτησε ο Γκίμπσων.

—Όχι, είχαριστώ! άποκρίθηκα τρομαγμένος, κι' έβγαλα, σχεδόν τρέχοντας,



ληώς εποχής. Έχει άπλοποιηθή σε σημείο αφάνταστο. Εινε μία περιπέτεια των αισθήσεων. Αυτή λοιπόν ή έπιθυμία της περιπέτειας δηλητηρίασε τόσο την άριστοκρατία του Λονδίνου, ώστε το Χάιδ Πάρκ να γίνη ο τόπος των τρυφερών συναντήσεων του καλού κόσμου, ο οποίος μέσα σ' εκείνο το άπόλυτο σκοτάδι διασκεδάσει με τον πιο κυνικό τρόπο.

Αυτό, ωστόσο, δεν πρέπει να σ'α κάνει καμιά έντύπωσι. Οι έρωτευμένοι, καθώς ξέρετε, από το πρώτο κιόλας ραντεβού, άφοσιώνονται στις θωπιές και τις τρυφερότητες της άγάπης τους. Ο άνθρωπος ο οποίος άφησε να περάσουν μόνο με αισθηματικά λόγια τρεις όλόκληρες συνεντεύξεις, θεωρείται από τη φίλη του, ότι εινε ένα κομμάτι πάγου, ένας άνασθητός, ένας άνασθητός-φαινόμενο! Γι' αυτό κι' ή ασφαλέστερη μέθοδος γιά τη διατήρησι του έρωτος εινε ή παλιά μέθοδος του Δόν Ζουάν. Η κατάκτησις δηλαδή της γυναικείας καρδιάς, όπως ενός φρουρίου...

Τη γυναίκα σήμερα έπαψε να την συγκινή ένας κοινός και τρυφερός έρως δίχως περιπέτειες, δίχως άπρόοπτες συγκινήσεις.

Έδω και λίγες μέρες, ένα μεγάλο περιοδικό του Λονδίνου, είχε την έμπνευσι να ρωτήση τις άναγνώστριές του ποιά ήταν ή καλύτερη έρωτική περιπέτεια τους. Νά λοιπόν μία πρώτη τάξιας εύκαιρία να σ'α αναφέρω μία από τις πιο ελκρινείς άπαντήσεις, την περιπέτεια μιάς νεαρής χήρας, κόρης γνωστής μου οικογενείας, που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο «Μύριαμ». Η μυστηριώδης αυτή Μύριαμ εινε ύπόδειγμα έναρέτου κυρίας. Δεν την θαρώνει έπίσης καμιά κληρονομικότης κι' οι γονείς της εινε από τούς πιο καλούς και τούς πιο ήσυχους ανθρώπους του κόσμου. Κι' ωστόσο, ίδου τί γράφει ή νεαρά χήρα:

«Είμαι είκοσι χρόνων κι' όμως δεν μπορώ να πω, ότι δεν γνώρισα τον έρωτα. Αυτό το άσθημα είχε άρχισι να μ' άπασχολή από μικρή, με πάντοτε με έκνεύριζε, γιάτι δεν εύρισκα σ' αυτό κανένα ενδιαφέρον. Έδω και λίγες μέρες ωστόσο, ένα θράδυ που είχα πάει στον κινηματογράφο, ήρθε και κάθισε δίπλα μου ένας άγνωστος. Σημειώστε, ότι δεν ήταν διόλου άσχημος. Όταν έσθυσαν τά φώτα, ένοιωσα το χέρι του ν' άγγιζή με τρυφερότητα το δικό μου. Στην αρχή συλλογίσθηκα να το δώσω ένα μπάτσο, μά φοβήθηκα το σκάδαλο. Όταν άπόστο είδα, ότι έπέμενε, το δώσα μιά δυνατή τοιμπα που τον έκανε να θυλώ ή μιά κραυγή πόνου! Έ, λοιπόν, θά το πιστέψετε; Τον λυπήθηκα. Ο νέος από εκείνη τη στιγμή φρονίμωπε. Στο διάλειμμα, μου χαμογέλασε καθώς με κύτταζε με τρυφερότητα στά μάτια. Όταν έσθυσαν πάλι τά φώτα, ένοιωσα το χέρι του να πιάνη το δικό μου και να κλείνη μέσα σ' αυτό ένα σημείωμα. Το θάρρος του, με την αλήθεια, με είχε τώρα άποπλίσσει. Περύργη, κράτησα αυτό το γραμματάκι. Ο νέος τότε, πριν να τελειώση το έργο, έφυγε από τον κινηματογράφο... Δεν έβλεπα την ώρα πότε ν' ανάψουν τά φώτα, γιά να δώ τί μου έγραφε. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή μου, όταν είδα ότι το χαρτάκι εκείνο δεν έγραφε τίποτα! Συγχρόνως όμως άντελήφθην, ότι μου έλειπαν τά κοσμημάτά μου, καθώς και το πλατινένιο ρολογάκι του χεριού μου!... Μ' έπιασε λοιπόν τότε μία τέτοια άπελπισία, ώστε άρχισα να κλαίω από τη λύσσα μου. Κι' όμως δεν λυπόμουν και τόσο γιά τά κοσμημάτά μου, όσο γιάτι εκείνο το καταραμένο χαρτάκι δεν έγραφε τί π ο τ α...»

Καθώς θλάπετε, λοιπόν, μόνον ή παράξενη περιπέτεια συγκινεί σήμερα την γυναικεία καρδιά...

Ποιός όμως θα εινε ο έρως του μέλλοντος; Πώς θ' άγαπούν οι άνθρωποι στα δυό χιλιάδες χρόνια; Από τις ειδικές μελέτες που έκανα πάνω σ' αυτό το ζήτημα, μπορώ να σ'α θεσπιάσω, ότι ο έρως του μέλλοντος θα εινε ο ο υ θ ο ς! Οι τρυφεροί έρωτευμένοι δεν θα λένε ένα σωρό έρωτικά λόγια. Θα συνεινούναι δίχως να μιλούν. Η κούρασις της θισπάλης, καθώς αναφέραμε, θα τούς έχη τσακίσει τόσο τά νεύρα, ώστε θα βαρυνόνται να λένε ένα σωρό λόγια δίχως σημασία. Θα καταργηθούν έπίσης και τά φλογερά φιλιά, γιάτι δεν θα συγκινούν πιά τις καρδιές των έρωτευμένων...

Τί τρυφερός που εινε αυτός ο Άγγλος ψυχίατρος! Ένοιωεί να μας δηλητηριάση και την μοναδική εύχαρίστησι που μ'ας άπόμεινε στον μάταιο αυτό κόσμο: τον έρωτα.

PENE NT' ΑΡΤΟΥΑ



ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΦΤΕΡΟ

Στο αεροδρόμιο του Μαρτάουν, της Αυστραλίας, γινόταν μεγάλος λόγος για τους άρραθώνες του Τζώρτζ Χέρρυσον με την Άννα Κάρλεϋ, ένα από τα πιο όμορφα και τα πιο πλούσια κορίτσια του τόπου.

—Αξιζει στον Τζώρτζ μια τέτοια τύχη, παρατήρησε ο Ρόμπερτ Σάρμετ, με μια ασυνήθιστη ζωνρότητα. Είνε νέος, όμορφος, τολμηρός και μ' ένα αξιοζήλευτο μέλλον...

—Περίεργο! Έκανε ένας αεροπόρος. Θα τον αγαπάς φαίνεται περισσότερο από τον εαυτό σου, γιατί, αν υπάρχει ένας άνθρωπος που δεν πρέπει να χωνεύει τον Τζώρτζ Χέρρυσον, αυτός, υποθέτω, ότι είσαι εσύ, Ρόμπερτ, δεν είναι έτσι;

—Δεν είσαι καλά! Απόρησε ο Χέρρυσον. Για ποιο λόγο να μην τον χωνεύω τον Τζώρτζ;

—Μά δεν ήθελες κι' εσύ ν' αρραβωνιασθής την όμορφη Άννα Κάρλεϋ; τον ρώτησε κατάπληκτος ο φίλος του. Και θα το κατάφερνες, όπως λένε, αν δεν τύχαινε να βάλει στη μέση την ούρα του ο διάβολος, δηλαδή... ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

Ο Ρόμπερτ Σάρμετ έκανε μια άδριαστη χειρονομία, σαν να ήθελε να διαμαρτυρηθεί.

—Είμαι φίλος του! έπρόσθεσε ύστερ' από λίγο κι' αδιάφορα, βγήκε από το γραφείο και τράβηξε προς τα ύπστερα, για να ρίξει μια ματιά στα αεροπλάνα.

Ο Τζώρτζ Χέρρυσον εκείνες τις μέρες έκανε δοκιμαστικές πτήσεις για ένα μεγάλο, ένα παγκόσμιο ρεκόρ. Ήταν από τους καλύτερους κι' ίσως ο μόνος μεγάλος πιλότος της Αυστραλίας. Αντίπαλός του ήταν ο Ρόμπερτ Σάρμετ, μα και φίλος του. Ο Σάρμετ είχε επιχειρήσει να καταρρίψει το ρεκόρ Σίδνεϋ — Λονδίνο — Σίδνεϋ, κι' είχε αποτύχει δυο φορές. Για το ίδιο ρεκόρ έτοιμαζόταν τώρα κι' ο Τζώρτζ Χέρρυσον κι' όλοι ήταν βέθαιοι για την επιτυχία του. Ο Χέρρυσον ήταν ένας «άσος»...

Μια μέρα οι δυο φίλοι μιλούσαν κοντά στο αεροπλάνο του Χέρρυσον.

—Έχω μια φίλη, έκανε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Θέλεις να σου την γνωρίσω, Τζώρτζ; Είνε ένα υπέροχο κορίτσι. Και ξέρεις; Σε θαυμάζει! Μου μιλάει διαρκώς για σένα... Θέλει, λέει, να σε γνωρίσει. Έσύ, φίλε μου, έχεις ξετρελλάνει όλες τις γυναίκες! Φαντάσου ότι με παρακάλεσε να σου ζητήσω μια φωτογραφία σου με αφιέρωση...

—Μά... Η Άννα... ψιθύρισε στενοχωρημένος ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

—Καταλαβαίνω... Φοβάσαι μήπως σε παρεξηγήσει η Άννα, του απάντησε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Και να σου πω, έχεις δίκιο. Μπορείς όμως να γράφεις ως εξής την αφιέρωση: «Στην Άννα-Νέττα Κράμπ, ο φίλος κι' ο συνάδελφος του ανθρώπου που την αγαπάει και τον αγαπάει. Τζώρτζ Χέρρυσον». Έ, τί λές;

—Βέβαια. Μια τέτοια αφιέρωση, δεν μπορεί να παρεξηγηθεί, έκανε ο Τζώρτζ.

—Επειτα, θα σου τηλεφωνήσω κι' η ίδια...

Εκείνη την ώρα οι δυο φίλοι ξεσπρωχναν το αεροπλάνο του «μεγάλου ρεκόρ» για να το βγάλουν απ' το βάθος του υποστέγου. Άξαφνα όμως το αριστερό φτερό χτύπησε σ' ένα σιδερένιο στύλο, από τον οποίο εξέιχε μια μυτερή βίδα και σκίστηκε λίγο, όσο χωράει να περάσει μια γροθιά.

Το σκίσιο δεν ήταν καμιά σοβαρή βλάβη. Μά, όπως κι' αν ήταν, οι δυο πιλότοι στενοχωρήθηκαν.

—Πρέπει να το επιδιορθώσουμε γρήγορα, είπε ο Τζώρτζ Χέρρυσον.

—Μπρά! Δεν είναι τίποτα... έκανε ο Ρόμπερτ Σάρμετ. Πάω να φωνάξω έναν μηχανικό... Τι ώρα είναι, Τζώρτζ;

—Εννιά παρά πέντε...

—Έχουμε καιρό... του απάντησε ο Ρόμπερτ. Αλήθεια, για πές μου, πότε θα γίνη ο γάμος;

—Θ' άργηση λίγο, του είπε ο Τζώρτζ. Φαντάσου ότι θα παντρευτούμε στην Άγγλία, γιατί εκεί πέρα βρίσκεται η μητέρα της Άννας. Επειτα, πρέπει πρώτα να καταρρίψω το ρεκόρ...

Ο Τζώρτζ ήταν λιγάκι νευρικός. Εκείνο το σκίσιο του φτερού, τον είχε στενοχωρήσει. Μά πώς, δεν είχε προσέξει ο φίλος του; Θά έλεγε κανείς ότι επίτηδες είχε σπρώξει το φτερό, για να χτυπήσει πάνω σ' εκείνη την καταραμένη βίδα...

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ'Ι'ΡΛΥ

να χτυπήσει πάνω σ' εκείνη την καταραμένη βίδα. Ο Ρόμπερτ ωστόσο ήταν απάθης...

Στις εννιά ακριβώς ήρθε ένας στρατιώτης και είπε του Τζώρτζ:

—Κύριε λοχαγέ, σας ζητάει κάποιος στο τηλέφωνο...

—Θά εινε η Άννα... έκανε ο «άσος». Περιμένε με εδώ, Ρόμπερτ, διά γυρίσω γρήγορα...

Όταν γύρισε ο Τζώρτζ, βρήκε τον Ρόμπερτ μ' ένα μισητό νικό.

—Ήταν η φίλη σου... του εξήγησε σκυθρωπός. Ξέρεις, Μά έκανε λόγο για τη φωτογραφία. Άς εινε. Λοιπόν, τί γίνεται τώρα για το σκίσιο;

—Σε μια ώρα θά εινε πάλι εν' τάξει το φτερό, κύριε λοχαγέ, του απάντησε ο μηχανικός. Επειτα, θά μπορούσε να κάνει όπως κάθε μέρα, τη δοκιμαστική πτήση σας...

Ύστερα όμως από μια ώρα, ένα αλητόπαδο δεκαπέντε χρόνων παρουσιάστηκε στο γραφείο της διευθύνσεως του αεροδρομίου και ζήτησε να μιλήσει στον συνταγματάρχη Στάνχοπ τότε επίμονα, ώστε αναγκάστηκαν να τον παρουσιάσουν.

—Κύριε διοικητή, είπε στον συνταγματάρχη Στάνχοπ, θέλω να σας πω κάτι που σας ενδιαφέρει... Θά δите... Μά θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως...

Ο συνταγματάρχης Στάνχοπ παρανεύθηκε. Το πρόσωπό του φαινόταν καθαρά ότι του μιλούσε με ειλικρίνεια. Διέταξε λοιπόν δσους θρискόντουσαν στο γραφείο να φύγουν.

—Με λένε Τζίμ, του είπε τότε το αλητόπαδο. Είμαι όρφανός. Δεν έχω κανένα στον κόσμο και ζώ όλη τη τύχη, εδώ κι' εκεί... Χθές τη νύχτα δεν ήξερα πού να πάω να κοιμηθώ. Μπήκα λοιπόν κρυφά στο αεροπλάνο και τρύπωσα σ' ένα ύπστεγο. Ήταν ζεστά εκεί μέσα, κύριε συνταγματάρχα, και κοιμήθηκα βαθύτατα ως το πρωί. Επειτα ξύπνησα από τις κουβέντες δυο βεζωματικών, που είχαν μπει στο ύπστεγο κι' έσπρωξαν για να βγάλουν έξω ένα αεροπλάνο. Μια στιγμή όμως το φτερό του αεροπλάνου χτύπησε σ' ένα στύλο και σκίστηκε. Τώρα σ' αν σ' αν σ' αν...

Μα, κύριε συνταγματάρχα, ο Ρόμπερτ, ο οποίος είναι επίτηδες έτσι το αεροπλάνο για να σκιστεί. Επειτα, όταν έφυγε ο φίλος του, γιατί τον είχαν καλέσει στο τηλέφωνο, τον είδα καθαρά, με τα μαντλάκια μου, να θάζει κάτι στο γυμνάσιο, να σιδερένιο κουτί μέσα στο στενό περνώντας το χέρι του από το σκίσιο.

Ύστερα κτύπησε πάλι γύρω του κι' όταν θεώρησε ότι δεν τον είχε δει κανείς, πήγε και φώναξε ένα μηχανικό για να επιδιορθώσει το φτερό...

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το θούισμα ενός μοτέρ. Ο συνταγματάρχης Στάνχοπ, κατάλαβε πως, έτρεξε άμέσως στο παράθυρο κι' είδε ότι ο Τζώρτζ Χέρρυσον έτοιμαζόταν να πετάξει.

Σαν άστρατη λοιπόν, βγήκε από το γραφείο του, έτρεξε κοντά στο αεροπλάνο κι' είπε στον Τζώρτζ Χέρρυσον που αποχαιρέτουσε το φίλο του:

—Λοχαγέ, σήμερα πρέπει να δώσετε τη θεία σας στον λοχαγό Ρόμπερτ Σάρμετ. Αυτή τη στιγμή έλαβα τη διαταγή ότι το αεροπλάνο σας πρέπει να το δοκιμάσουν κι' άλλοι πιλότοι. Εμπρός! Δεν δέχομαι ν' ακούσω τίποτα!

Ο Ρόμπερτ Σάρμετ χλώμασε και παραπάτησε, σαν να ήταν έτοιμος να σωριασθεί καταγής. Συνήλθε ωστόσο και με τρεμάμενα χέρια φόρεσε τη στολή του πιλότου, κάθισε στο αεροπλάνο κι' απογειώθηκε.

Ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, ψηλά, στον γαλανό ουρανό, ακούστηκε μια τρομακτική έκρηξη. Το αεροπλάνο τυλίχτηκε άμέσως απ' τις φλόγες κι' άρχισε να κατακυλιό στο κενό με λιγυγιώδη ταχύτητα.

—Μά! Καλά το είχε μαντέψει... ψιθύρισε ο συνταγματάρχης Στάνχοπ. Εκείνο το σιδερένιο κουτί ήταν ένα εκπληκτικό μηχανήμα. Θυσίασε ένα αεροπλάνο, μα γλύτωσε τους αξιωματικούς του αεροδρομίου μου από την άτιμία νάχουν μεταξύ τους ένα δολοφόνο. Ο Σάρμετ τιμωρήθηκε μόνος του!...

Και πραγματικά, στο βάθος του αεροδρομίου, το αεροπλάνο κι' ο πιλότος ήταν ένας καρβουνιασμένος κι' όμορφος σωρός.



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ «ΕΙΔΥΜΜΙΟ,, ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΓΙΑΝ ΚΙΕΠΟΥΡΑ

(Ένα χαριτωμένο κέρρε της Μάρθας Έγγερθ για το «ερωτικό ταξίδι της στην Ιταλία με τον...μελλοντά σύζυγό της».)



ΝΑ ταξιδέι στην Ιταλία με τον Γιάν Κιεπούρα! Τι γοητεία, μα και τί τρελλό όνειρο! Από μικρό κορίτσι ονειρευόμουν να επισκεφθώ μια μέρα την πατρίδα της Ιουλιέττας, την χώρα των τραγουδιών. Η Βενετία με τα ρωμαντικά κανάλια της, ο Παράδεισος όλων των νεονύμφων του κόσμου, με μια Σελήνη, που εινε διαρκώς ή Σελήνη του μέλτους, ή Φλωρεντία με τους μεσαιωνικούς έρωτές της, ή Ρώμη με τους παραμυθένιους κήπους της και τα κρυστάλλινα νερά της, ήταν τα μαγικά μέρη, στα οποία πλανιόταν η φαντασία μου: «Νά δώ την Ιταλία, κι' άς πεθάνω...» έλεγα κάθε τόσο στις φίλες μου. Είμαι Ουγγαρέζα, κι' όπως όλα τα εθνικά κορίτσια της πατρίδας μου, άγαπώ μ' ένα τρελλό πάθος τον ήλιο, τα λουλούδια, το τραγούδι και τους χορούς. Όλα αυτά, ήξερα ότι θά τα βρώ μια μέρα στην Ιταλία και να που τα βρήκα σήμερα!...

Μά είμαι ακόμα πιο εύτυχισμένη; γιατί σ' αυτό το ταξίδι μου, πού εινε η πραγματοποίησης όλων των ονείρων μου, έχω ως σύντροφο μου τον αγαπημένο μου φίλο Γιάν Κιεπούρα, τον «άνθρωπο με την πιο γλυκειά φωνή του κόσμου». Καμια φορά, όπως βλέπετε, ή τύχη ή καλή μοίρα μας, προσέφερε άσφαρη περισσότερη χαρά και μεγαλύτερη ευτυχία, απ' όση έλπίζαμε ότι θά μάς έδινε μια μέρα. Ο Γιάν Κιεπούρα εινε ο πιο τρυφερός, ο πιο καλός κι' ο πιο πιστός φίλος μου. Μου εινε έπισης κι' ο ένδοξότερος!

Έχετε ακούσει πού γλυκό τραγούδι απ' το δικό του; Εινε ο άνθρωπος, πού σαγηνεύει τις καρδιές των γυναικών με τις μελωδικές μελωδίες της φωνής του. Ο Γιάν Κιεπούρα συνηθίζει να λέει: «Τό τραγούδι, ή φωνή, εινε ή ήχώ της ψυχής!» Έ, λοιπόν, σας αφήνω να φαντασθήτε την ψυχή του. Εινε άθια, τρυφερή, παρθενική, σαν την ψυχή ενός σπανίου και πολύ μεγάλου καλλιτέχνη.

Όταν φύγαμε από το Βερολίνο, εδώ και δυο εβδομάδες, ο Γιάν Κιεπούρα ήταν μελαγχολικός. Ο καιρός ήταν άσχημος, χειμωνιατικός κι' ή άνοιξις άργούσε ακόμα να φανή στις πόλεις της Κεντρικής Εύρώπης. Η μόνη του χαρά ήταν ή συντροφιά μου και το όνειρο της Ιταλίας.

—Θά δите, Μάρθα, τον πιο φαεινό οδρανό, τα πιο όμορφα λουλούδια, τις πιο εύτυχισμένες γωνίες της γής! μου έλεγε με μια νοσταλγική έκφραση στα μάτια. Θά περάσουμε από τη Βενετία... Θά κάνουμε άξέχαστους περιπάτους με τη γόνδολα... Κι' εκεί θά τραγουδήσω για σ' αν τις πιο γλυκές Ιταλικές «καντοονέττες»... Επειτα θά πάμε στο Μιλάνο... Έκεί πέρα έπέρασα τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μου. Κάθε τενόρος φοβάται το Μιλάνο και τη «Σκάλα» του. Μά εγώ το φοβήθηκα περισσότερο από κάθε άλλον.

Και νά, τώρα, πού ζήσαμε στη Βενετία και βρισκόμαστε στο Μιλάνο. Ξέρετε τι έκανα μόλις πάτησα το πόδι μου στην «πόλη της μητέρας του μελοδραμάτο»; Πήγα να επισκεφθώ τον Σούμπερτ. Πήγα να δώ τη μάσκα του στο Μουσείο της «Σκάλας» κι' όταν βρέθηκα μπροστά σ' αυτό το ψυχρό προσώπειο με την πικρή έκφραση, ένιωσα να με συγκλονίζει ένα παράξενο άνατριχίλασμα. Μου φάνηκε ότι ο Σούμπερτ με κτύπαζε... πιάω άπό τα κλειστά μάτια του: μ' ένα μυστηριώδες βλέμμα, πού κατέβαινε ως τα τρίθαθα της ψυχής μου. Κατάλαβα τότε ότι αού...

Η Μάρθα Έγγερθ



λυτη έμπιστοσύνη σ' αυτόν τον νέο, πού τραγουδάει τόσο όμορφα... Ξέρεις ότι όταν τραγουδάτε μαζί στο «στούντιο», είσαστε ένα χαριτωμένο «ντουέτο»; Όλος ο κόσμος σας χαίρεται...

Εινε άραγε αλήθεια; Μά άφου το λέει ή «Κυρία Λογική»... Τό «στούντιο»! Εινε ή πηγή κάθε χαράς μου, μα και κάθε πίκρας μου. Μια μέρα, παράτησα το θέατρο και άρχισα να ποζάρω στον κινηματογράφο, δίχως να το καταλάβω. Ήταν τότε το 1931. Ο θιασάρχης μου, ήρθε ένα πρωί στο σπίτι και μου είπε ότι έπρεπε να τον συνοδεύσω άμέσως σ' ένα θέατρο για κάποια δοκιμή. Πήγαμε λοιπόν με τ' αυτόκίνητό του, έξω από το Βερολίνο, όχι σ' ένα θέατρο, αλλά σ' ένα «στούντιο», για να τραγουδήσω μπροστά στο μικρόφωνο: ο θιασάρχης μου είχε συμφωνήσει με τη μητέρα μου να παίξω στον κινηματογράφο. Κι' έτσι, από εκείνο το πρωί, ειναι κι' εγώ κινηματογραφικός «άστέρας» και «γύρισα» τό πρώτο μου φιλμ, στο «Ντέρ Ντάουφ Γκάγκερ». Μου λένε ότι έχω μεγάλη τύχη κι'



Τό αεροπλάνο τυλίχτηκε άμέσως απ' τις φλόγες...



Τέσσερες μεταβλητοί συμπυκνωταί.
Αυτόματον βόλαιο μ. κοντρόλ.
Τόν κοντρόλ.

9 συντονισμένα κυκλώματα επί των μεσαίων κυμάτων.
8 συντονισμένα κυκλώματα επί των βραχέων κυμάτων.
8 1/2 ίντσων ηλεκτροδυναμικόν μεγάλφωνον. Σελεκτιβιτέ 6 κίλοοδικλς.
Λήψις από 540—20000 κίλοοδικλς.

Τηλέφ. 24-311

Πατριάρχου 9, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΤΤΟΤΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ